

Trước Kia Có Một Đôi Kẻ Thù

Contents

Trước Kia Có Một Đôi Kẻ Thù	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	30
13. Chương 13	35
14. Chương 14	39
15. Chương 15	43
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79
26. Chương 26	83
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	94
30. Chương 30	97
31. Chương 31	100
32. Chương 32	103
33. Chương 33	105
34. Chương 34	107
35. Chương 35	111

Trước Kia Có Một Đôi Kẻ Thù

Giới thiệu

Edit: Fall MoonHán Việt: Tồng tiền hữu nhất đối túc địchThể loại: đam mỹ, tu chân, niên hạ, chủ thụ, 1v1, song trọng

1. Chương 1

Trong ánh lửa cháy hừng hực, một tu sĩ mặc áo xanh gầy trơ xương nằm trên mặt đất, sắc mặt xám ngắt, vàng thối dương vì gần ngọn lửa không ngừng tuôn ra mồ hôi mỏng, mái tóc đen dính máu tán loạn trải dưới thân tựa như chủ nhân đang dần dần mất đi sinh khí, mỗi một lần thở dốc đều mang đến cho hắn vô tận thống khổ. Cách đó không xa xà nhà ầm ầm rơi xuống đất, đầu gỗ bị lửa cháy bắn ra tia lửa, căn phòng chấn động khiến tu sĩ lại kịch liệt ho, máu tươi nhanh chóng từ trong miệng hắn trào ra.

Sở Mộ Nhiễm sớm biết rằng gân mạch của mình đã đứt đoạn, căn bản không có khả năng ngưng tụ linh lực, hắn lại càng muốn nghịch lại, mạnh mẽ tác động làm đứt gãy gân mạch, cứ thế thừa nhận thống khổ.

Một tu sĩ, lại tụ không được linh khí..... Đến chết, cũng không giữ được sinh mệnh hắn xưa nay coi như là vinh quang.

Sở Mộ Nhiễm không một tiếng động cười, cho dù thân thể rách nát không thể chịu được, vẫn như cũ có thể nhận ra bộ dáng tuấn mỹ năm xưa của hắn, lúc này cười, càng làm cho người nhìn thấy ghê người —— đó là đối chính mình ghét bỏ đến cực điểm, rốt cuộc đạt được giải thoát mà cười.

Cũng chỉ có đến tận đây toàn thân không còn chút sức lực nào, hắn mới có thể ngừng đổ gục cùng luôn cúi, hồi tưởng từng chút một thứ vô thượng vinh quang mà hắn dùng hết cả đời theo đuổi là cỡ nào buồn cười.

Lay động phía trên ngọn lửa tựa như có một màn lụa, Sở Mộ Nhiễm ngơ ngác mà nhìn ngọn lửa nhảy lên, tựa hồ ngọn lửa kia đang dệt màn sân khấu về tình cảnh mấy năm qua——

Mười tuổi vào tông môn, mười một tuổi Trúc Cơ, mười tám tuổi liền đi vào Kim Đan, có thể nói trăm năm khó gặp thiên tài. Khi đó hắn độc lãnh phong tao, phong cảnh vô hạn, hưởng thụ sơn chủ yêu thích, đồng môn tôn trọng, bạn cùng lứa tuổi cực kỳ hâm mộ, vô luận đi đến nơi nào đều là sáng chói nhất một người.

Cho đến khi Minh Trạng xuất hiện.

Minh Trạng mười ba tuổi vào tông môn, mấy tháng sau thành công Trúc Cơ, mới vừa qua mười tám tuổi liền kết đan, thậm chí bị sơn chủ phá lệ thu làm quan môn đệ tử, cướp đi vị trí mà Sở Mộ Nhiễm tha thiết ước mơ. Hắn ban đêm xông vào cơ thất nơi sơn chủ tu luyện hỏi vì sao thu Minh Trạng lại không thu hắn, sơn chủ chỉ nhìn hắn lắc đầu, vì thế hắn giận dữ rời đi.

Từ đó về sau tất cả đều thay đổi, hắn luôn cảm giác có người ở sau lưng khe khẽ nói nhỏ, hắn nỗ lực khắc chế, hắn tự nói với mình: Cho dù hắn không bằng Minh Trạng, hắn như cũ là thiên tài, không cần vì ngôn luận của mấy kẻ tầm thường mà hao tổn tinh thần, nhưng ngày qua ngày, hắn trở mắt nhìn những lời khen ngợi đã từng thuộc về hắn đều bị Minh Trạng cướp đi, trong lòng rốt cuộc nổi lên gợn sóng. Hắn luôn luôn kiêu ngạo thì sao có thể cam lòng nhận thua, bắt đầu không biết ngày đêm tu hành, tu vi lại bắt đầu dừng

bước không tiến. Nho nhỏ gợn sóng chậm rãi thành bọt sóng, cuối cùng trở thành sóng dữ, hấn một bên khắp nơi làm khó dễ Minh Trạ, một bên điên cuồng tu hành, ai ngờ một bước đi sai bị tẩu hỏa nhập ma, cũng may sơn chủ kịp thời phát hiện, vì bảo vệ tánh mạng đã hủy đi toàn thân tu vi của hấn.

Khi đó hấn ngã trên mặt đất, Minh Trạ đứng ở bên cạnh sơn chủ, mày nhíu chặt, từ trên cao nhìn xuống hấn, phảng phất như thần minh đối với hạng người đáng thương tràn đầy thương xót.

Tình cảnh ngày xưa làm hấn không thể chịu đựng được hèn mọn như thế, hấn không từ mà biệt, rời đi sư môn Thiên Môn Sơn. Sau đó chính là đoạn thời gian đời này hấn chịu thống khổ nhiều nhất —— Sở Mộ Nhiễm tu vi bị hủy, nhưng vì đã từng tu hành khiến cho thân thể hấn có thói quen lưu giữ linh khí, tà tu kia xem ở hấn điểm này, đem hấn bắt cầm tù, cưỡng chế rút đan được ép hấn tiến giai, đem tất cả linh khí hấn tinh luyện được hấp thu, bằng mọi cách ngược đãi tra tấn, cho đến khi đan điền của hấn đều hủy, gân mạch đều đứt đoạn.

Mỗi khi nhớ tới đoạn hồi ức kia, Sở Mộ Nhiễm đều thống khổ không chịu nổi, tinh thần thống khổ càng lớn hơn so với nỗi đau thân thể, trong tra tấn không biết bao nhiêu ngày đêm đó, hấn muốn chết không được, chỉ có thể không ngừng nhớ lại, khiến chính mình mệt mỏi. Chỉ có không ngừng tự nói với mình, hấn như thể nào hẹp hòi, ghen tị, hư vinh, buồn cười, bất kham, mới có thể đối mặt với vô cùng tận tra tấn cùng nhục nhã đó.

Hồi ức của Sở Mộ Nhiễm bỗng nhiên bị kiếm khí phá không mà đến đánh gãy, cổ khí lưu kia đem ngọn lửa điên cuồng bỏ ra một cái chỗ hồng, hấn cố sức mà nhìn về phía ngọn nguồn kiếm khí, là Minh Trạ.

Minh Trạ từ trước đến nay trên mặt tựa như giếng cổ không gợn sóng rồi cuộc xuất hiện cái khe, trong thời gian ngắn tới bên người Sở Mộ Nhiễm.

“Thực xin lỗi, ta đã tới chậm.” Minh Trạ quỳ một gối ở trước mặt hấn nhẹ nhàng nâng phía sau lưng hấn, giống như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở cổ họng, cuối cùng chỉ là cầm tay Sở Mộ Nhiễm.

“Không nghĩ tới, trước khi chết sẽ còn thấy người.”

Người sắp chết, chuyện cũ năm xưa ùn ùn kéo đến, lại nói tiếp sự đệ này của hấn không chỉ chưa bao giờ đối với hấn làm cái gì, ngược lại cho tới nay cung kính càng nhiều thêm. Năm đó lúc hấn ở Tiên Du Thịnh Hội vây săn yêu thú, bị thua ở Minh Trạ ba đầu yêu thú. Sở Mộ Nhiễm ra tay nhất định phải thứ nhất, đối những người khác thứ hai là đủ rồi, trong mắt hấn lại là khuất nhục. Đồ kị chiếm cứ tâm thần hấn, thể cho nên xem nhẹ vết thương ở bả vai bị yêu thú cào, khi đó tất cả mọi người đang vì chính mình thành tích hoặc thốn thức hoặc vui mừng, chỉ có Minh Trạ cầm bình ngọc muốn giúp hấn thoa được.

Hấn đã nói như thế nào?

—— Cút ngay, không cần ở trước mặt ta gây chướng mắt.

Minh trạm không nói một lời, bỗng nhiên mạnh mẽ tiến lên bắt lấy cánh tay hắn, muốn hướng miệng vết thương của hắn rải thuốc bột, hắn không chút nào cảm kích mà một chưởng đánh ra, bình ngọc ngã xuống mặt đất. Nhìn Minh Trạm âm đạm thần sắc hắn chỉ cảm thấy vui sướng, phát tay áo rời đi.

Lại cách nhiều năm, không nghĩ tới người thứ nhất phát hiện hắn chết vật, vẫn là Minh Trạm.

Những nơi thân thể Sở Mộ Nhiễm lộ bên ngoài đều tràn ngập vết bầm, Minh Trạm đem tay nắm cổ tay hắn—— gân mạch bên trong rỗng tuếch, không có chút linh khí.

“Giết ta đi, làm ta chết nhanh một chút.” Sở Mộ Nhiễm thở phì phò, “Kiếp sau, ta nợ ngươi một ân tình.”

Chính là, ai biết còn có kiếp sau hay không? Cho dù có, bọn họ còn có khả năng gặp lại sao?

Minh Trạm cúi đầu, nhìn không ra biểu tình, sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Được.”

Sở Mộ Nhiễm chưa từng đối mặt với một Minh Trạm bình tĩnh đến như thế, oán hận cùng không cam lòng trước kia làm hắn cảm thấy càng thêm buồn cười, hắn hiểu được chưởng môn vì sao lựa chọn Minh Trạm mà không chọn hắn, không chỉ là bởi vì thiên phú của Minh Trạm, càng bởi vì Minh Trạm có thể giữ được bình tĩnh cùng một trái tim ôn nhu.

Một khắc kia, Sở Mộ Nhiễm nghĩ, ta thua tâm phục khẩu phục.

“Minh Trạm, ta nhận ân tình của ngươi, nếu như” Một trận kịch liệt ho khan, từng đợt từng đợt máu tươi từ khóe miệng tràn ra, “Nếu như có kiếp sau, ta sẽ rời khỏi ngươi thật xa, sẽ không bao giờ trêu chọc ngươi. Như thế, ta đây, cảm tạ ngươi.”

Minh Trạm nâng tay lên có chút run rẩy, trước mắt Sở Mộ Nhiễm đã lâm vào đen tối.

2. Chương 2

Một tia lửa xuất hiện trong bóng đêm.

Sở Mộ Nhiễm giơ tay chụp, tia lửa bay đi, hắn vô ý thức đuổi theo sau, càng đi càng nhanh, cuối cùng chạy đi, phương xa xuất hiện một luồng ánh sáng nhạt, tia lửa kia thổi qua trong nháy mắt bị ánh sáng nhạt cắn nuốt, chỉ một thoáng ánh sáng trước mắt càng chói lòa, ngay cả tầm mắt Sở Mộ Nhiễm cũng bị bao phủ.

Cảm giác toàn thân bị đứt gãy cùng với đau đớn biến mất, cơn lạnh thấu xương tiêu tán, bên tai lại không có tiếng lửa bạo liệt đốt cháy cây gỗ, tất cả thay thế bằng tiếng nước chảy róc rách cùng với tiếng chim hót thanh thanh.

Sở Mộ Nhiễm bỗng nhiên mở mắt ra, phát giác chính mình thế nhưng bay ở không trung!

Sao lại thế này? Lúc hắn sắp chết gân mạch đã đứt đoạn, tu vi tan hết, đã chết chính là hô phi yên diệt, có thể nào nguyên thần còn tồn tại?

Chẳng lẽ..... bộ dáng Minh Trạ̣m trầm mặc bỗng chợt lóe qua đầu hắn. Hắn từng tìm mọi cách làm khó dễ Minh Trạ̣m, Minh Trạ̣m lại có thể nào giúp hắn?

Không đúng, đây không phải mẩu chốt, mẩu chốt là sau khi hắn chết đã qua một hai năm, hay là qua mấy trăm năm.

Hắn nhíu mày nhìn lại, phát hiện nơi này là phía sau Thiên Môn Sơn. Trước đây, hắn thích nhất tu hành ở chỗ này, nhưng từ lúc hắn không từ mà biệt đã có mười mấy năm không có tới qua.

Sở Mộ Nhiễm vừa muốn bay đi xa, bỗng nhiên phát hiện trên cự thạch phía dưới hình như ngồi một người, hắn tung bay đi xuống tập trung nhìn vào —— một thiếu niên mặc áo đỏ đang ngồi xếp bằng đả tọa ở trên cự thạch.

Thiếu niên này mày sắc như đao, da trắng hơn tuyết, môi đỏ như máu..... Sở Mộ Nhiễm càng thêm kinh ngạc, đây rõ ràng, rõ ràng là chính mình của thời kỳ niên thiếu!

“Sở sư huynh!” Đúng lúc này, một tên đệ tử Thiên Môn Sơn từ nơi xa chạy tới, vui vẻ vẫy tay kêu gọi.

Sở Mộ Nhiễm càng thêm khiếp sợ, hắn nhớ rõ tên đệ tử này sớm đã bỏ mạng trong một lần thí luyện, sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ là hắn đang nằm mơ?

Thiếu niên áo đỏ trên cự thạch đang đả tọa bị tiếng kêu gọi này làm gián đoạn tu hành, mày nhăn lại, hàng mi dài nhấc lên, ghét bỏ nói: “Sau núi là nơi thanh tu, người tại đây lớn tiếng ồn ào, quý củ học được đều cho cầu ăn rồi?”

Về mặt vui mừng của tiểu đệ tử bị ngôn ngữ khắc nghiệt của hắn đánh lui một nửa, càng tới gần càng khiếp sợ, cuống quýt giải thích: “Sở sư huynh, là..... Là sơn chủ đã trở về!”

“Thật sao?” Thiếu niên áo đỏ nghe vậy sững sốt, lập tức cúi người về phía trước hỏi.

“Ta chính mắt thấy!” Đệ tử kia thấy trên mặt sư huynh đều là kinh ngạc, tức khắc lòng lại dịu đi: “Sơn chủ hiện đang ở thêm đá ngoài sơn môn, còn.....”

Lời còn chưa nói xong, người trên cự thạch đã ôm bội kiếm từ trên cự thạch rơi xuống, hướng về phía sơn môn chạy đi.

Nhìn đến chỗ này Sở Mộ Nhiễm nơi nào còn có thể nghĩ không ra, đây rõ ràng là cảnh Minh Trạm ngày đầu tiên lên núi.

Chẳng lẽ..... Hắn trở về quá khứ?!

Mình của thời niên thiếu đã chạy xa, hắn tâm niệm khẽ động nháy mắt đuổi theo.

Khi còn cách sơn môn trăm bước, thiếu niên áo đỏ liếc mắt nhìn thấy sơn chủ một thân áo bào trắng tiên phong đạo cốt đang đứng ở trước sơn môn. Hắn khó nén vui sướng, nhanh chóng chạy đến cách sơn chủ vài bước xa thì dừng lại, vẻ mặt ngây thơ thuần khiết khi thiếu niên gặp mặt trưởng bối xưa nay hiếm thấy bỗng lộ ra, mở ra miệng cười, cầm kiếm chào hỏi: “Sơn chủ!”

Sở Mộ Nhiễm phiêu dang giữa không trung, ngơ ngác mà nhìn sơn chủ đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ trên đầu mình của thời niên thiếu, trong lòng vô hạn hoài niệm cùng thần thờ: Năm đó, năm đó..... Hắn chợt bừng tỉnh giật mình, chậm rãi nhìn về phía thềm đá bên ngoài sơn môn——

Minh Trạm của thời kỳ niên thiếu một thân áo đen, đứng dưới thềm đá, bị “Sơn chủ” đưa tới chột ngắc đầu. Thần sắc hắn nhàn nhạt, khuôn mặt đã có hình dáng anh tuấn của ngày sau, giờ phút này đang gương mặt hướng về phía trước, tầm mắt dừng trên thân ảnh màu đỏ nơi đó, không có dời đi.

3. Chương 3

Minh Trạm từ trước đến nay trầm mặc ít lời, lúc mới vào sơn môn đối với đạo tu tiên dốt đặc cán mai với tính nết như vậy không quá nhiều người thích, tới hồi tiến cảnh nhanh như bay khiến người kinh hãi bị tôn sùng là Thiên Môn Sơn đệ nhất thiên tài càng thêm trầm mặc lạnh nhạt, đệ tử tầm thường ngày thường nếu không có chuyện quan trọng gặp hắn nhất định phải kẹp chặt đuôi nhanh chóng chạy qua, trình độ uy hiếp so với Sở Mộ Nhiễm thiên tư trác tuyệt không coi ai ra gì chỉ có hơn chứ không kém.

Nếu nói trong Thiên Môn Sơn có ai cùng Minh Trạm va chạm nhiều nhất, cùng hắn trời sinh không đối nghịch lại là Sở Mộ Nhiễm đứng đầu trong số đó.

Năm đó người khác đều sợ này gương mặt lạnh như sắt thần này của Minh Trạm, chỉ có Sở Mộ Nhiễm không sợ hắn, cùng hắn đối chọi gay gắt, cũng nhìn quen ánh mắt đem người thiêu đến bỏng cháy của hắn. Thậm chí mỗi một lần chịu đựng không run rẩy cùng lui bước đón nhận ánh mắt hắn, đối diện một lát liền cảm thấy chính mình không thua cuộc mà đắc chí.

Hiện tại nhớ tới thật là cực kỳ ngốc. Có lẽ ở trong mắt Minh Trạm, trước nay đều không xem Sở Mộ Nhiễm là đối thủ của hắn, bởi vì không xứng.

Thiếu niên áo đỏ từ đầu đến cuối vẫn chưa hướng bên ngoài thềm đá liếc mắt nhìn một cái, cùng sơn chủ nói chuyện với nhau vài câu liền mặt mày hớn hờ mà hành lễ xoay người rời đi. Sở Mộ Nhiễm nhìn theo thân ảnh chính mình hoàn toàn đi vào núi rừng, như cũ bay ở trước núi, từ trên xuống dưới nhìn xuống

thiếu niên Minh Trạ̣m — hặ́n rậ́t muộ́n biệ́t, lụ́c hặ́n nộ́ng vộ̣i rợ̀i đi, Minh Trạ̣m đạ̣ng lặ̀m cặ́i gì.

Trặ́m bậ̣c thệ̀m đặ́ ngặ́n ngụ̉i, bợ̉i vì cợ́ lị̃nh ạ́p, Minh Trạ̣m bọ̀ ượ́c chự̀ng ba cạ̣nh giợ̀. Từ buộ̉i sặ́ng bọ̀ tọ́i bợ́ng chiệ̀u ngặ́ vệ̀ tặ́y, mộ̀ hợ̀i rợ̀i nhự́ mưa vặ́n khộ̀ng rệ̀n mặ́t tiệ̉ng, cuộ́i cụ̀ng đệ́n đượ̣c sợ́n mợ́n cợ hộ̀ quỵ̀ trện mặ́t đậ́t khộ̀ng dậ̣y nộ̉i.

Sợ́n chụ̉ vuộ́t rậ̀u cượ̀i họ̉i: “Bọ̀ qua thạ̣ng Thộ̀ng Thiệ̀n nạ̀y cặ́m giặ́c nhự́ thệ́ nạ̀o? Nệ́u ngượ̀i vặ̀o Thiệ̀n Mợ́n Sợ́n tặ́ tu luyệ̣n, lặ́y thiệ̀n tặ́ của ngượ̀i khộ̀ng cậ̀n mặ́y ngạ̀y là cợ́ thệ̉ trện dượ́i đậ̀u tặ́ tự̣ nhiệ̀n, nệ́u thệ̀m tu luyệ̣n cợ́ thệ̉ diệ̀n niệ̀n ị́ch thọ̣, dụ̀ vậ̣y, ngượ̀i cụ̀ng khộ̀ng muộ́n gia nhậ̣p tiệ̀n mợ́n cậ̀u tiệ̀n vặ́n đạ̣o sặ́o?”

Minh Trạ̣m lụ́c nạ̀y đặ́ hiệ̣n rặ́ thiệ̀n tặ́ bặ́t phậ̀m, nghị ngộ̀i mặ́t lặ́t liệ̀n khộ̀ng hệ̀ thợ́ độ́c, chộ́ng đậ̀u gộ́i đự́ng lệ̀n, nhị̃n theo phượng hượ́ng thiệ̀u niệ̀n ạ́o đọ̉ rợ̀i đi.

Sợ́n chụ̉ nượ̀ng theo tặ́m mặ́t hặ́n nhị̃n tọ́i, hợ̀i gặ́t mị̃nh mặ́t lặ́t thị̃ hiệ̉u rọ̉, nộ́i: “Hặ́n là đệ̣ tự̉ tặ́ chậ́t tộ̀t nhậ́t ợ̉ Thiệ̀n Mợ́n Sợ́n. Đạ̣o lỵ́ xựa nặ́y chị̉ cợ́ ạ́nh hụ̃ng xụ̃ng ạ́nh hụ̃ng, khộ̀ng cợ́ ạ́nh hụ̃ng xụ̃ng cậ̀u hụ̃ng. Nhự́ thệ́ nạ̀o?”

Minh Trạ̣m thu hợ̀i tặ́m mặ́t quỵ̀ rặ́p xuộ́ng đậ́t: “Bạ́i kiệ́n sợ́n chụ̉.”

Sợ́ Mộ̣ Nhiệ̉m cặ̀ng xem cặ̀ng cặ́m thặ́y kị̃nh ngặ́c, hặ́n chựa bặ́o giợ̀ biệ́t nặ́m độ́ sặ́u khi hặ́n đi rợ̀i sợ́n chụ̉ cụ̀ng Minh Trạ̣m tụ̃ng nộ́i chuyệ̣n vợ́i nhặ̀u nhự́ vậ̣y— Minh Trạ̣m lặ́i là bị̣ sợ́n chụ̉ cượ̀ng ệ́p mặ́ng lệ̀n nụ̃i? Hặ́n chị̃nh là bị̣ mặ́t kẹ̉ khộ̀ng tị̃nh nguyệ̣n bự́c lệ̀n tiệ̀n độ̀ ệ́p tọ́i khộ̀ cợ́ thệ̉ xọ̉y ngượ̀i? Mặ́ trong độ́, hị̃nh nhự́ cộ̀n cợ́ quặ́n hẹ̣ vợ́i bặ́n nhặ̀n hặ́n?

Hặ́n nộ̉i lộ̀ng đậ̀y phự́c tặ́p lặ́y nguyệ̣n thậ̀n đi theo Minh Trạ̣m, cặ̀ng là kị̃nh hặ́i khộ̀ng thộ̀i: Mặ́ ngạ̀y mượ̀i hặ́i cạ̣nh giợ̀, Minh Trạ̣m đậ̀u dự̀ng mượ̀i cạ̣nh giợ̀ đệ̉ tu hặ̀nh, cộ̀n thự̀a hặ́i cạ̣nh giợ̀ lặ́y đặ́ tọ̣a thặ́y thệ̉ giặ́c ngụ̉, mặ́ ngạ̀y chị̉ cợ́ đự́ng giợ̀ mệ̀o mợ́i sặ́a sặ́ng lặ́i quặ́n ạ́o đi Luậ̣n Đạ̣o Đậ̀i thặ́m dự̣. Cụ̃ nhự́ thệ̉ ngạ̀y quặ́ ngạ̀y, thợ̀i gị̃an mặ́y thặ́ng chặ̣t nhự́ bợ́ng cậ̀u quặ́ khẹ cậ̀.

Trượ́c đặ́ Sợ́ Mộ̣ Nhiệ̉m chị̉ nhị̃n thặ́y Minh Trạ̣m tặ́ng tiệ̀n thặ́t đệ̃ dặ̀ng, bợ́n lặ́ng đặ́y ngặ́n cặ́n, cụ̀ng khộ̀ng biệ́t hặ́n trộ̀ng lệ̀n lụ́t kặ́ch kặ́o nhự́ vậ̣y, đệ́n kẹ̉ chặ́m chị̉ liệ̀u mặ́ng tu hặ̀nh nhự́ Sợ́ Mộ̣ Nhiệ̉m cụ̀ng phặ́i cặ́m bạ́i hạ̣ phộ̀ng. Mặ́nh nhặ́t thiệ̀n tặ́ cụ̀ng mặ́nh nhặ́t kiệ̀n trậ̀i, khộ̀ng cợ́ tiệ̀n bộ̣ mợ́i trợ̀i gặ́n ngượ̀i ọ́n.

Ngặ́y lụ́c hặ́n thợ́ dặ̀i, chượ̀ng lọ̉n ợ̉ Thiệ̀n Mợ́n Phộ̀ng gộ̀ sặ́u tiệ̉ng, Minh Trạ̣m đạ̣ng trộ̀ng đặ́ tọ̣a chặ̣t mặ́ mặ́t, mặ́ng theo thượ̀ng nượ́c đệ́n khẹ sượ̀i ngoạ̀i phộ̀ng mự́c mặ́t chụ̃t nượ́c độ̉ vặ̀o bộ̀n, đệ̀m kặ́n vặ́i tặ́m ượ́t lặ́u mặ́t, rợ̀i sặ́ độ́ đệ̀m quặ́n ạ́o vợ́n đặ́ thặ́t chị̃nh tệ̀ sặ́a sặ́ng lặ́ mặ́ lậ̀n, đi hượ́ng Luậ̣n Đạ̣o Đậ̀i.

Luậ̣n Đạ̣o Đậ̀i độ́i vợ́i Sợ́ Mộ̣ Nhiệ̉m mặ́ nộ́i tượ̣t khộ̀ng phặ́i cặ́ chộ́ gị̃ tộ̀t đẹ̣p, hặ́n chặ́n chộ̀ hợ̀i lậ̀u, khộ̀ng bọ̉ quặ́ đượ̣c lộ̀ng hiệ̉u kỵ̀ độ́i vợ́i Minh Trạ̣m, đặ̀nh thặ́p thộ̀m đi theo.

Minh Trạ̣m đệ́n rặ́ sợ́m, tị̃m vị̣ trị́ ợ̉ mặ́t gọ́c rợ̀i ngộ̀i xuộ́ng, khộ̀ng bặ́o lậ̀u sặ́ nhự̃ng đệ̣ tự̉ kặ́ch lự̣c tặ́c đệ̀m mặ́ tộ̀a đậ̀i trộ̀ng khộ̀ng lặ́p đặ́y, thự̀a dặ̣p sặ́ hụ̃nh sặ́ tặ́ đặ́y họ̉c cộ̀n chựa tọ́i, trạ́i nghiệ̀ng phặ́i ngặ́

ngồi xuống đất vui cười. Chỉ có Minh Trạh sống lưng thẳng thắn ngồi bất động.

Lúc này có đệ tử khe khẽ nói nhỏ: “Sở sư huynh hôm nay không tới sao?”

Minh Trạh vẫn luôn ngồi nghiêm chỉnh chột hướng về phía thủ tọa còn trống nhìn thoáng qua, nắm tay đặt ở đầu gối chậm rãi nắm lên.

Một khác đệ tử đáp: “Sở sư huynh mấy ngày trước ở sau núi bế quan, chuẩn lại có thu hoạch!”

“Cái gì? Sở sư huynh lại tiến cảnh?”

“Sở sư huynh còn muốn tham gia khóa buổi sáng làm cái gì, sợ là còn không bằng chính hấn tự tìm hiểu!”

“Nhưng không phải khóa buổi sáng là quy củ của sơn môn sao.”

“Quy củ đó là cho người thường như chúng ta định, lại không phải cho thiên tài như Sở sư huynh định.”

“Cũng phải ha ha ha ha ha ha.....”

Tuy rằng Sở Mộ Nhiễm hiện tại không có thân thể, vẫn cảm thấy trên mặt nóng bỏng. Rốt cuộc trước kia hấn có bao nhiêu tự phụ, mới có thể cảm thấy những lời này là đúng đạo lý?

Nếu còn ở Luận Đạo Đài thêm nữa, chỉ sợ sẽ hổ thẹn đến hồn phi phách tán, Sở Mộ Nhiễm đang muốn thừa dịp ở Thiên Môn Sơn nhìn xem khắp nơi, bỗng nhiên một đạo lưu quang từ chân trời mà đến xuyên qua thân thể hấn, một tên thiếu niên áo đỏ dừng ở trên Luận Đạo Đài.

Về nhặt nhèo trên mặt Minh Trạh hơi nổi lên chút gợn sóng, thân thể vừa động, ngay sau đó nhấp nhấp môi, đè xuống thân thể, tầm mắt chặt chẽ chăm chú dán vào trên người thiếu niên áo đỏ.

Thiếu niên Sở Mộ Nhiễm trở tay tra kiếm vào vỏ, ở trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ cùng tìm tòi nghiên cứu của chúng đệ tử đi đến thủ tọa, cực kỳ có lệ mà đối với sư huynh đứng ở phía trước nói: “Trên đường có chút trễ nãi, không thể kịp thời tới, thỉnh sư huynh thứ lỗi.”

Trên Luận Đạo Đài mấy chục đôi mắt đồng thời dừng ở chỗ kia, giữa vạn bạch tùng có một vệt đốm đỏ, Sở Mộ Nhiễm bình tĩnh đại ngộ —— hấn nhớ tới đây ngày nào!

4. Chương 4

Tu hành trong núi, không biết năm tháng.

Thừa dịp gió êm sóng lặng, Sở Mộ Nhiễm nhân nguyên thần không có trọng lượng mà bay lượn trên dưới ở Thiên Môn Sơn, sờ soạng hồi lâu, rốt cuộc tìm được đường biên giới hắc có thể hoạt động —— nguyên thần của hắc lấy một người là điểm đầu, có thể trong phạm vi mấy chục dặm địa giới phiêu đảng, nếu vượt qua giới hạn này, sẽ như gặp kết giới, nửa bước khó đi.

Người này không phải chính hắc, mà là Minh Trạ.

Lúc ban đầu ra kết luận này, chính hắc cũng khó mà tin được, nhưng qua thí nghiệm mấy lần, kết quả đều không ngoại lệ, đành phải tiếp thu suy đoán này.

Nhưng là vì sao nguyên thần của hắc lại bám vào ở trên người thiếu niên Minh Trạ? Chẳng lẽ Minh Trạ đối với hắc trước khi chết động tay chân gì?

Không có khả năng.

Minh Trạ đúng thật là quân tử thiên hạ xưa nay hiếm thấy, mặc kệ hắc như thế nào tìm mọi cách làm khó dễ, lạnh lùng trừng mắt, Minh Trạ đối với hắc trước sau như một.

Năm đó hắc bị tà tu cầm tù, Minh Trạ nếu xem hắc không vừa mắt, có thể ngồi yên không nhìn đến, không quá mấy năm hắc sẽ vì chịu không nổi tra tấn mà chết. Nhưng mà Minh Trạ không những không có ngồi yên không nhìn đến, ngược lại mấy lần dẫn người rời Thiên Môn Sơn tìm kiếm, nhiều lần đem tà tu bức cho khó có thể hiện thân.

Từ lúc hắc biến mất khỏi Thiên Môn Sơn thì đã thân bại danh liệt, chưa bao giờ hy vọng xa vời sẽ có ai nhớ tới hắc, càng trăm triệu lần không thể tưởng được người mà hắc đối đầu không chết không thôi sẽ trăm phương nghìn kế muốn cứu hắc. Lúc này hắc mới biết được thì ra hắc đối với Minh Trạ đủ loại địch ý đều là thành kiến vô đoán, tuy rằng bởi vậy bị tà tu ghi hận trong lòng càng tra tấn gấp bội, lòng hắc vẫn phải cảm kích Minh Trạ.

Kia lại là vì sao?

Sở Mộ Nhiễm không thể nghĩ thấu, liền không suy nghĩ nữa.

Dù sao thân này đã chết, tồn tại được mấy ngày thì là mấy ngày.

Sơn chủ của Thiên Môn Sơn hàng năm thần long thấy đầu không thấy đuôi, sự vụ trong sơn môn xưa nay đều từ sư huynh sư tỷ chuồng sự thay nhau xử lý, so với trưởng bối quản giáo, thoải mái rất nhiều. Trong núi hôm nay ba phần đệ tử kết bạn đánh yêu thú ở phụ cận, ngày mai bốn năm phần kết đoàn đi loại trừ

yêu tà ở thành trấn dưới chân núi, sinh động, ý vị tuyệt vời.

Hắn say mê tu hành không cùng người khác kết giao, tự nhiên không biết những thú vị này, hiện giờ có thể lần nữa thấy được, tuy khó có thể tham dự, nhưng đối với năm dài tháng rộng ở mãi trong núi, lại là một loại tư vị khác.

Không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên có một ngày, một vị đệ tử Thiên Môn Sơn xâm nhập biệt viện của Minh Trạm, rốt cuộc đánh vỡ cuộc sống tu hành ngày qua ngày không có gì mới của hắn.

Sở Mộ Nhiễm vội vàng bay lại gần xem ——

Đệ tử này nét cười đầy mặt đẩy ra viện môn hơn hở nói: “Minh sư đệ, Thái Vân sư tỷ các nàng thỉnh đầu bếp Thao Thiết Sơn tới Khâu Loan Phong bày Sơn Yến, người có biết chưa?”

Sơn Yến?

Sở Mộ Nhiễm ở sơn môn hơn hai mươi năm, Sơn Yến tổ chức năm sáu lần, hắn tham gia hai lần, đều vì say rượu về sớm, ấn tượng không sâu, khó có thể phân biệt lần này hắn có hay không có mặt, vì thế yên lặng nghe bên dưới.

Chỉ nghe Minh Trạm đáp: “Không biết.”

“May mắn ta tới! Bỏ qua lần này ai biết lần sau tổ chức là năm nào tháng nào?” Người tới một bộ biểu tình “Ta sớm biết như thế” lại nói: “Người mau dọn dẹp một chút, cùng ta đi Khâu Loan Phong, tới chậm coi chừng hết chỗ!”

Minh Trạm nghe vậy không mấy may động đây, thản nhiên cự tuyệt: “Có việc trong người, không tiện đi.”

Hắn lúc này đã hoàn toàn bỏ đi vẻ non nớt, mặc phát ngọc dung, mắt ẩn sao trời, dáng người đỉnh bạt, thái độ lãnh lệ trầm ổn, bởi vì liên tục đột phá, ở sơn môn có chút danh tiếng, mọi người đối với tính tình của hắn ít nhiều có chút hiểu biết.

Dù là như thế, người tới vẫn bị hắn đông lạnh đến quá sức.

Chỉ có Sở Mộ Nhiễm biết, lúc này Minh Trạm còn coi như khách khí, lại qua năm sáu năm chỉ sợ sẽ là một câu “Không đi” hoặc là trực tiếp xoay người tránh cho xong việc.

Đệ tử kia không cam lòng, liệt kê trong Sơn Yến nào rượu ngon nào món ngon cùng kỳ văn dị sự, nói tới chính mình nước miếng giàn giụa hận không thể phi thiên độn địa lập tức bỏ đi trước, lại xem Minh Trạm, như cũ không dao động, biết là khó có thể khuyên nổi, tức nuối nói: “Việc lớn như thế, ngay cả Sở sư huynh cũng đi.”

Minh Trạ̣m đã như sư thầy nhập định chợt động thần sắc: “Sở sư huynh cũng đi?”

Người tới vừa thấy hặ́n hình như có buộ̀ng lỏng vôi vàng nói: “Đương nhiên! Từ lần trước Sở sư huynh cùng Hoa sư huynh có tranh chấp lớn, các vị sư tỷ muốn giúp đôi bên hòa giải, kết quả không phải Hoa sư huynh bẻ quan thì tới Sở sư huynh bẻ quan, thật vất vả hai người bọn họ đều rảnh rồi, các sư tỷ mới cố ý mở Sơn Yến giúp hai vị sư huynh giảng hòa, tất cả đệ tử trong môn đều có mặt, Minh sư đệ không đi thật là đáng tiếc.”

Thì ra là lúc này! Hặ́n ở bữa tiệc.....

Không chờ hặ́n suy tư, Minh Trạ̣m vội nói: “Làm phiền sư huynh dẫn đường.”

5. Chương 5

Sở Mộ Nhiễm bay tới trước mặt mình rồi nhìn lại, quả nhiên gặp được Minh Trạ̣m đang bình tĩnh hưởng tâm mất lại đây, trong lòng nửa là kinh ngạc nửa là thẹn thùng —— lấy một kẻ tính tình lãnh đạm như Minh Trạ̣m, hặ́n là hai tai không nghe chuyện thiên hạ, dốc lòng tu theo đạo, không có chuyện gì truyền được đến lỗ tai hặ́n. Có thể khiến cho Minh Trạ̣m chú ý, đủ để thấy năm đó hặ́n kiêu ngạo ương ngạnh đến tình trạng nào.

Đúng rồi, không lâu trước đây Minh Trạ̣m mới vì hặ́n và Hoa sư huynh xung đột mà bị thương tay.

Minh Trạ̣m rốt cuộc không dùng bình dược hặ́n đưa, mà bỏ vào đầu giường. Có khi còn lấy ra nhìn một cái, ngón tay ở trên thân bình sứ bóng loáng xoẹt qua, đầu ngón tay nhiễm ánh nến, nhất thời nhìn không ra đèn tốt cùng là bình sứ hay là ngón tay hặ́n cái nào sáng hơn.

Bội kiếm Sở Mộ Nhiễm thuộc tính hàn, hễ bị thương hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ bị khí lạnh vô cùng tận ảnh hưởng, vết thương không thể lành nhanh như với binh khí bình thường. Minh Trạ̣m trước sau chỉ thoa một chút thuốc bột tâm thương cầm máu, chỗ bị thương ở lòng bàn tay đây đưa tới mười ngày mới khỏi hặ́n, trong lúc đó lại bị nứt toạc đổ máu mấy lần, đủ loại phương diện tích tụ lại, đủ để thấy Minh Trạ̣m đối với đầu sở gây tội là hặ́n ấn tượng khắc sâu cỡ nào.

Thế mà hặ́n chỉ ném xuống một lọ thuốc liền ngệnh ngang bỏ đi, từ nay về sau còn đem chuyện này quên ở sau đầu, không chỉ không có lòng mang áy náy, còn làm trầm trọng thêm..... Cũng may hặ́n chỉ là nguyên thần phiêu đảng, không thì hặ́n thật muốn tìm khe đất để chui vào.

Sở Mộ Nhiễm xuất hiện, Sơn Yến vốn đầy tiếng người ồn ào bỗng dưng như bị hạ cấm ngôn thuật, kể từ lúc hặ́n bắt đầu tới Khâu Loan Phong, theo mỗi bước hặ́n đi về phía trước, xung quanh thanh âm liền yếu thêm vài phần, đợi đến hặ́n đi tới trước mặt Hoa sư huynh, toàn bộ Khâu Loan Phong đã là kim rơi cũng có thể nghe tiếng, không giống như là Sơn Yến, càng giống hình đường.

Tất cả mọi người nín thở chuẩn bị tinh thần—— lỗ như cộng dây thần kinh nào của Sở Mộ Nhiễm lạc nhịp

với Hoa sư huynh rồi vung tay đánh nhau, còn kịp thời khuyên can.

Cũng không trách đồng môn lo lắng đề phòng, khi đó xác thật hẳn chính là ghen một bụng mà tới.

Hắn là kẻ coi trọng mặt mũi, cho dù biết chính mình hành động lỗ mãng, cũng không chịu dễ dàng nhận sai. Nhưng từ lúc hắn xuất quan, Thái Vân cầm đầu các vị sư tỷ vốn biết hắn ăn mềm không ăn cứng, liền tiếp tới cửa khuyên nhủ, nhờ đó hắn mới không thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn phép.

Nhưng mà Thái Vân sư tỷ bọn họ tính sai một bước, Sở Mộ Nhiễm ở Thiên Môn Sơn danh khí quá cao, hễ có hắn ở đây, tuyệt đối không có tiêu điểm thứ hai, vốn muốn nhờ Sơn Yến cho hắn hòa giải với Hoa sư huynh rồi kết thúc chuyện này, giờ phút này các đệ tử đồng môn thịt cũng không ăn, rượu cũng không uống, đôi mắt trông mong nhìn hắn, Sơn Yến đang êm đẹp bỗng dưng trở thành đại hội thỉnh tội của hắn.

Thái Vân sư tỷ vừa thấy Khâu Loan Phong an tĩnh, vội vàng khơi mào mấy tên sư đệ ngày thường hoạt náo nhiều nhất, cho đến một lần nữa náo nhiệt trở lại, sắc mặt Sở Mộ Nhiễm lúc này mới hơi chuyển biến tốt đẹp.

Hắn không quá tình nguyện mà khom khom lưng, cúi đầu, một hơi nói: “Hoa sư huynh, ngày ấy là ta đường đột, xin sư huynh không cần chấp nhặt với ta.” Càng nói càng cảm thấy quanh mình có tiếng sột sột soạt soạt, tựa như nghe thấy vô số tiếng cười nhẹ khe khẽ, tựa như cười nhạo hắn khom lưng uốn gối lúc này. Vì thế trên mặt hắn nóng lên, một câu nói xong, từ cổ dần lên tới lỗ tai tất cả đều đỏ.

Hoa sư huynh thật không nghĩ tới Sở Mộ Nhiễm sẽ nhận sai với hắn, nhất thời không quen mà ngây ngẩn cả người.

Thái Vân sư tỷ gấp đến độ dùng một cái chú thuật cách không đánh vào khuỷu tay Hoa sư huynh, Hoa sư huynh lúc này mới hoàn hồn, vội vàng đứng lên, ho khụ vài tiếng, hết sức tha thiết mà nâng Sở Mộ Nhiễm dậy, nói: “Sư huynh cũng có sai.....” Nói tới đây, lại xấu hổ mà hắng giọng. Thái Vân sư tỷ tiến lên một bước tay trái giữ chặt Sở Mộ Nhiễm, tay phải giữ chặt Hoa sư huynh, cười nói: “Như vậy mới đúng, đồng môn sư huynh đệ thì nên hòa khí với nhau. Đều không nên ngại ngùng, thật vất vả mới tới đầu bếp Thao Thiết Sơn, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp lại có rượu ngon món ngon, nào có đạo lý đứng góc như vậy?”

Bị Thái Vân lôi kéo hai người như trút được gánh nặng, Sở Mộ Nhiễm hiềm thấy mà nghe lời, ngồi ở phía cuối đầu bên trái.

Mọi người thấy bọn họ không đánh nhau, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu ăn uống thả cửa.

Mùi hương của linh thực rượu ngon bay khỏi Khâu Loan Phong, thổi qua kết giới hộ sơn của Thiên Môn Sơn, đưa tới vô số linh thú ma thú rời khỏi động, ở chung quanh kết giới vô hình mà nồn nóng tru lên, ngày thường đó là những thanh âm điếc tai kinh người lúc này ở trong Sơn Yến lại là đây tiếng hoan hô.

Sở Mộ Nhiễm vốn dĩ lạnh mặt mà ngồi, sau bởi vì Thái Vân sư tỷ đưa qua một chén rượu, hắn banh mặt không cho bất luận kẻ nào nhìn ra đây là lần đầu tiên hắn uống rượu, một tay lay động ly rượu, tới khi đầy

lên mùi hương rượu ngon nguyên chất, mới đem rượu trong ly một hơi uống cạn sạch.

Tiên tẩu vào miệng thơm ngọt, theo yết hầu một đường trượt xuống, nơi đi qua một mảnh thấm lạnh, so với hần lúc trước suy nghĩ là cay độc hoàn toàn trái ngược, hần hơi hơi mở to hai mắt, kinh dị mà nhìn chén rượu.

Thải Vân sư tỷ nhin cười đem bầu rượu đặt ở trước mặt hần, hần hơi túng quăn, một lát sau lại đổ cho chính mình một ly lại một ly.

Quá ngốc. Bay ở không trung Sở Mộ Nhiễm nhìn không được nữa, xoay người đi tìm Minh Trạm.

Không xem không biết, vừa thấy liền bị dọa nhảy dựng, Minh Trạm ngồi nghiêm chỉnh từ đầu tới cuối không nhúc nhích, rượu và đồ nhắm trước mặt cũng chưa hề đụng tới, thế nhưng lại đem tầm mắt nhìn xa xa về phía thân ảnh màu đỏ ở cuối đầu bên trái.

Người bên cạnh hần đã uống không ít, thân mình nghiêng ngã dựa vào hần, vội bỏ dậy nương theo tầm mắt hần nhìn qua: “Sở sư huynh vậy mà cũng uống rượu!” Một tiếng này đưa tới mấy người vây xem:

“Đây là uống mấy chén rồi?”

“Uống cũng quá nhanh!”

“Sở sư huynh là lần đầu tiên uống rượu hả?”

“Vậy không xong rồi, rượu này tuy vào miệng ngọt lành, tác dụng chậm nhưng rất lớn, nghe nói sơn chủ từng ở Thao Thiết Sơn uống rượu, kết quả say tới một ngày một đêm!”

“Lại uống thêm ba ly!”

“Sở sư huynh uống lên nhiều như vậy còn không có say?”

“Sở sư huynh thiên phú dị bẩm, tửu lượng tự nhiên cũng lớn hơn người khác.”

“Cũng phải, Sở sư huynh chắc tự mình hiểu rõ.”

Hiểu rõ? Không dám đâu! Lần Sơn Yến này là lần đầu tiên hần uống rượu, bởi vì tham luyện cảm giác mát lạnh khi rượu nhập phế phủ nên uống mấy chục ly, sau đó ngã quỵ say mấy ngày mấy đêm! Lúc sau tỉnh lại xấu hổ và giận dữ, lại sợ người trên chọc vội vàng bế quan, từ nay về sau đừng nói uống rượu, sợ đến là thấy rượu cũng theo đường vòng mà đi.

Bọn đồng môn nào biết hẩn tử lượng sâu cạn, thấy hẩn uống như uống nước, uống rượu mà không thấy vẻ say rượu, từng người buông thả tâm tư lại sôi nổi ăn uống. Chỉ có Minh Trạng nhú mày, bỗng nhiên đứng dậy.

Thời điểm Sơn Yến náo nhiệt, không ai chú ý Minh Trạng hành tung. Hẩn lướt qua đỉnh rượu lớn ở giữa, dừng bước trước đầu bàn dãy bên trái, duỗi tay cầm cánh tay người nọ.

Sở Mộ Nhiễm bay ở không trung trực giác không đúng—— lúc hẩn tỉnh lại sau khi say mấy ngày mấy đêm chỉ nhớ rõ việc xin lỗi Hoa sư huynh, vừa không biết Minh Trạng lúc ấy ở đây, cũng không nhớ rõ từng có giao lưu với Minh Trạng. Chẳng lẽ..... Hẩn lại bỏ lỡ cái gì?

Sở Mộ Nhiễm đột nhiên bị người bắt lấy cánh tay, căn bản không kịp có phản ứng, phía dưới tóm vài cái không được gì, nhú mày giương mắt, trước mắt một mảnh mơ hồ, tức khắc trời đất quay cuồng, khuỷu tay cánh tay kia “Đông” một cái đập lên bàn.

Minh Trạng cố giữ cổ tay của hẩn, thấp giọng nói: “Sở sư huynh, người uống say.”

Quanh mình ồn ào, thanh âm của Minh Trạng lại rõ ràng truyền vào lỗ tai Sở Mộ Nhiễm, Sở Mộ Nhiễm không cảm kích mà phũ tay: “Ta không có say!”

Gương mặt trắng như bạch ngọc ửng đỏ, chỗ đuôi mắt cũng nhàn nhạt đỏ ửng, ánh mắt mông lung mê say không có tiêu điểm, lông mi nhỏ dài nhấc lên rơi xuống, lại lặp lại nói: “Không có say.”

Minh Trạng mím môi, ngồi xổm xuống, thanh âm mềm đến khiến nguyên thần giữa không trung phải sợ hãi: “Phải, người không có say.”

“Ta nói ta không có say!”

“Ừ, ta biết.”

Minh Trạng vừa nói, một bên từng chút từng chút một mở ra ngón tay hẩn, đoạt chén rượu đặt lên bàn, Sở Mộ Nhiễm phiền lòng nói: “Trả ta!” Minh Trạng lên tiếng: “Được.” Sau đó cầm tay hẩn, một tay kia lại đẩy bầu rượu ra.

Sở Mộ Nhiễm giận dữ: “Người tìm chết! Dám đụng đến bội kiếm của ta!” Hẩn lúc này đã say tới không biết trong tay mình cầm chính là cái gì, chỉ tưởng là bội kiếm của mình bị người đoạt đi, vận hết chưởng lực hướng Minh Trạng một chưởng, Minh Trạng thuận thế kéo hẩn qua, ôm vào trong ngực, dỗ nói:

“Không ai dám động bội kiếm của người.”

Sở Mộ Nhiễm bị những lời này lấy lòng, kiêu ngạo hừ một tiếng, rót cuộc vừa lòng, đầu dựa vào đầu vai

Minh Trạ̀m, ghét bỏ mà dựa tới dựa lui, rốt cuộc tìm được một chỗ thích hợp, sức lực vừa hết, say đở.

Nguyên thần bay ở không trung bị chấn đến nửa ngày mới tỉnh, khó có thể tin mà nhìn hai người đang ôm nhau vài lần, vừa lúc nhìn đến Minh Trạ̀m kịp thời ôm eo người trong lòng ngực, khoe môi thể mà..... có một chút cong???

6. Chương 6

Mười mấy năm là đồng môn, Sở Mộ Nhiễm chưa từng thấy Minh Trạ̀m cười, khi hắn muốn xác nhận lại, chỉ thấy chính mình ngả ngữa, Minh Trạ̀m vội vòng qua lưng hắn, cái mỉm cười vừa rồi trong giây lát chợt lướt qua không thể tìm thấy.

Thải Vân sư tỷ rốt cuộc phát hiện hai người đang ôm nhau, thần sắc trên mặt so với Sở Mộ Nhiễm trên không trung giống nhau đến kinh ngạc. Cơ miệng run run vài cái vẫn chưa nói ra tiếng, chợt thấy chén rượu đổ trên bàn lập tức hiểu ra, vội bước nhanh tới hỏi: “Sở sư đệ say sao?” Tuy là câu nghi vấn, lại là xác định không thể nghi ngờ: “Ta còn nói Sở sư đệ để gì chịu cho người khác ôm, thì ra là uống say.”

Minh Trạ̀m gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng lời của Thải Vân sư tỷ, lại nói: “Ta đưa Sở sư huynh về.”

Thải Vân sư tỷ chần chờ nói: “Vây Sơn Yến.....” Sơn Yến là việc trọng đại của Thiên Môn Sơn không mấy khi có, cứ như Minh Trạ̀m ngày thường một lòng tu hành ru rú ở trong nhà, hiếm khi xuất hiện ở nơi náo nhiệt như vậy, bây giờ mới tới không bao lâu lại bởi vì hộ tống sư huynh uống say mà rời đi, chỉ sợ trong lòng hắn có bất bình.

Lúc này người uống say bỗng nhiên lảm bảm một tiếng, Minh Trạ̀m hơi hơi cúi đầu đi nghe: “Cái gì?” Nhưng lúc này Sở Mộ Nhiễm đã hoàn toàn say nghiêng ngã, không biết hôm nay là hôm nào thân này trao là ở chỗ nào, tuy như thế cũng không thay đổi bản sắc kiêu ngạo ương ngạnh, bực bội mà hừ hừ nói: “Mệt.”

Thải Vân sư tỷ cảm thấy khí lạnh quanh thân Minh sư đệ bỗng như xuân tới tuyết tan, dưới tiếng nỉ non của Sở sư đệ phút chốc tan thành mây khói, không khỏi ngậm ngẫn cả người, muốn nói lại thôi: “Minh sư đệ.....”

Minh Trạ̀m nghe rõ người trong lòng ngực nói cái gì ngay lập tức triệu bội kiếm ra, đem người chặn ngang bẻ lên, ngự kiếm rời đi.

Cảm giác nóng rất bỏng cháy tựa hồ xuyên thấu qua gương mặt đỏ của chính mình đốt tới nguyên thần
—— Minh Trạ̀m dám ôm hắn như vậy!

Sở Mộ Nhiễm ở không trung đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, cảm thấy thái độ của Minh Trạ̀m đối với hắn có chút cổ quái, suy nghĩ mãi không ra, vẫn là dè xuống cảm giác quái dị trong lòng, đi theo Minh Trạ̀m rời Khâu Loan Phong thẳng tiến Tập Tú Phong.

Thiên Môn Sơn phân mười hai phong, trong đó Khâu Loan Phong chuyên dùng để tổ chức việc trọng đại của sơn môn, Tiên Đô Phong là nơi sơn chủ bế quan, Ngự Cư Phong có Luận Đạo Đài chuyên dùng cho khoá buổi sáng tĩnh tu, Đệ Tử Ngọa ở Tập Tú Phong là nơi đệ tử Thiên Môn Sơn cư trú..... Nhưng Sở Mộ Nhiễm hiềm khi trở lại chỗ ở của mình ở Tập Tú Phong, hàng năm hắn đều ở linh động nào đó sau núi Tập Tú Phong để bế quan, đệ tử trong môn nếu có việc tìm chỉ cần đến sau núi kêu một tiếng, dần dà chỗ ở của hắn trở thành hoang phế, ít có người nhớ rõ nơi này.

Vì cái gì một kẻ cuồng tu hành như Minh Trạ lại biết?

Phi kiểm dừng trước sân của Sở Mộ Nhiễm, Minh Trạ ôm hắn đi đến cạnh cửa, đẩy cửa đi vào, nhẹ nhàng đặt hắn nằm trên giường. Sở Mộ Nhiễm lần đầu uống nhiều rượu như vậy, choáng váng đến không biết trời đất là gì, búi tóc lỏng lẻo, trên người mồ hôi chảy ròng ròng, có vài sợi tóc dãn trên cổ, hắn lập tức cảm thấy không thoải mái bèn duỗi tay phất đi, ở trên cổ liền lưu lại vài vết đỏ, trong cơn say hắn chợt nhăn mày.

Minh Trạ đứng ở mép giường nhìn hồi lâu, bắt lấy tay của Sở Mộ Nhiễm đang không biết khống chế sức lực, giúp hắn đem tóc dài vén lên, thấp giọng nói câu: “Đắc tội.” Đoạn, hắn ngồi ở mép giường, kéo ra đai lưng của Sở Mộ Nhiễm.

Có lẽ do bị lay động, Sở Mộ Nhiễm đang trong cơn mơ màng bị nhiễu loạn, hắn phiền chán nói: “Cút ngay!” Nhưng bởi vì say rượu, khí lực mềm mại, vốn là một tiếng quát lớn lại không có thanh thế, ngược lại cực kỳ giống như giận dữ.

Minh Trạ ngừng động tác, xương ngón tay nắm vật áo đỏ cứng đến trắng bệch, sau một lúc lâu, hắn thu hồi tay đứng lên, mang bồn nước tới, tắm ướt khăn vải, trở lại mép giường, dùng khăn vải nhẹ nhàng lau đi mồ hôi ướt đầm trán cho Sở Mộ Nhiễm.

Khăn vải bị nước suối tắm ướt đến lạnh lẽo, từ trán đến chóp mũi lại đến bên gáy, lưu một cảm giác thoải mái thanh tân, Sở Mộ Nhiễm bỗng nhiên chụp tay Minh Trạ ôm vào trong ngực mơ mơ màng màng mà ngủ.

Minh Trạ thử giật ra một chút, Sở Mộ Nhiễm lập tức ôm càng chặt, vô cùng bá đạo nói: “Tránh ra!”

Ôm tay người ta còn bảo người ta tránh ra? Nguyên thần trên không trung xấu hổ buồn bực đến cực điểm, nhìn chính mình trên giường đã say còn ngang ngược vô lý, hận không thể quăng một cái tát đánh cho chính mình tỉnh lại. Chỉ tiếc giờ này khắc này không có thân thể để ký thác, đành phải bay tới bên cửa sổ mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng mà không qua được bao lâu lại nhin không được mà nhìn lại, phát hiện Minh Trạ không có dấu hiệu tức giận một chút nào, hắn chỉ trầm mặc ngồi ở mép giường mặc kệ chính mình ôm hắn, không khỏi cảm thán: Lấy ơn báo oán, tâm tính Minh Trạ đúng là thượng phẩm.

Trước đây hắn luôn nhìn chằm chằm vào Minh Trạ, so đo cao thấp với hắn không chịu bỏ qua, nào biết đầu Sở Mộ Nhiễm hắn uống có một bộ túi da đẹp để bên ngoài, so với Minh Trạ như một kẻ trên trời một kẻ dưới đất, đừng nói chỉ như mây với bùn, kém đến không còn chỗ nào kể xiết?

7. Chương 7

Sở Mộ Nhiễm một lần say liền say tới bốn ngày ba đêm, trong lúc đó toàn dựa vào Minh Trạm quan tâm chăm sóc mới không đến nỗi ngủ lã xuống giường, thần chí không rõ đi nhảy vực hoặc là trước mặt công chúng mượn rượu làm càn làm mấy chuyện ngu xuẩn, linh tinh mất mặt khác.

Tối nổi ngày hôm sau quần áo trên người hắn đã bị ép tới nhẵn nhúm, Minh Trạm đứng ở mép giường chờ nửa ngày, mới động thủ cởi quần áo hắn ra.

Nói thì đơn giản, lúc Minh Trạm động thủ lại gặp khó khăn trắc trở muôn vàn—— người vốn nên ngủ đến bất tỉnh nhân sự bỗng nhiên duỗi tay chặn bàn tay Minh Trạm ẩn ở bên hông, thanh âm không kiên nhẫn đến tận cùng: “Cuồng đồ nơi nào, dám can đảm chạm vào ta!”

Minh Trạm bỗng nhiên dừng lại, bàn tay cầm đai lưng không tự giác mà thu hồi, giường mắt nhìn lên, chỉ thấy Sở Mộ Nhiễm mở to một đôi mắt mông lung, hắn là say tới nỗi không nhìn rõ người kia là ai, hoặc là rơi vào ảo giác trong mộng mà không tự biết, hay là..... Thật sự tỉnh lại cũng không biết trước mắt người tên họ là gì. Đôi mắt hắn như có hơi nước, đem một đôi mắt nhuận đến càng thêm đen nhánh, mặt mày càng thêm rõ ràng, môi càng thêm đỏ tươi. Sợi tóc tán loạn, khuôn mặt nùng diễm, nét tàn nhẫn vẫn còn đó, sau một lúc lâu đầu óc mới vất vả xoay chuyển, nhú mày không xác định hỏi: “Hoa sư huynh?”

Người trước mắt không trả lời, Sở Mộ Nhiễm càng thêm buồn bực, ngày thường còn ngại thân phận mình là thiên chi kiêu tử mà chịu đựng, nhưng say rồi quần không được nhiều như vậy, ghi hận nói: “Người nói ta kiêu căng thành tính, khó thành châu ngọc, còn muốn ta nhận sai với người, đánh má trái của ta còn muốn ta đưa má phải lên? Thật là đáng giận đến cực điểm!”

Cơn tức giận Hoa sư huynh năm đó theo như lời hắn nói quả thật bị nhớ rất lâu, thì ra lúc ấy oán khí đã sâu như vậy, uống say rượu cũng không quên phát tiết oán giận.

Bị nhận thành người khác, Minh Trạm ngừng lại, nói: “Ta không phải Hoa sư huynh.”

Sở Mộ Nhiễm chống chính mình ngồi dậy, Minh Trạm muốn đỡ, bị hắn đẩy ra, hắn phiền lòng không thôi nói: “Đỡ cái gì đỡ, ngươi cho ta là nữ tử yếu đuối sao?” Nhưng mà hắn mới ngồi dậy, trong đầu liền như có một trận sóng cuộn biển gầm, trời đất quay cuồng, cho đến khi lưng lại nện xuống giường, mới không rõ nguyên do mà thầm nghĩ: Ta vừa rồi làm sao vậy? Như thế nào nằm ở trên giường? Bóng người lay động trước mặt lại là ai? Sơn Yến kết thúc rồi? Đệ tử sơn môn có phải hay không còn cười nhạo ta sợ Hoa sư huynh?

Phiền!

Hắn từ trước đến nay tính tình không tốt, toàn bộ Thiên Môn Sơn, chỉ có một mình sơn chủ là hắn cung kính, các sư tỷ đã từng đối tốt với hắn may ra được đối đãi tốt một chút, trừ những người đó ai cũng đừng mơ tưởng được hắn coi trọng. Trong Sơn Yến không tình nguyện trái lương tâm đi thỉnh tội, ánh mắt các đệ tử giống như mũi nhọn đâm trên lưng hắn, lúc thanh tỉnh còn có thể áp chế bực bội lúc này dốc toàn bộ

tuôn ra: Kiêu căng thành tính, khó thành châu ngọc? Chính là kiêu căng thì như thế nào? Hấn có tư cách kiêu căng! Hấn tiến cảnh so với bất luận tên đệ tử nào mất ăn mất ngủ dốc sức tu hành trong sơn môn đều mau hơn! Hoa sư huynh có tư cách gì đánh giá hấn!

Hấn nhú chặt mày, vô ý thức mà giơ tay xoa nắn thái dương một hồi, muốn giảm bớt từng cơn đau, nhưng mà hấn ấn không có trật tự, hiệu quả cực nhỏ, vì thế càng thêm bức mình, hận không thể rút ra bội kiếm đem những kẻ không thức thời trước mắt tất cả đều tiêu diệt.

Quá phiền! Thật sự quá phiền!

Bỗng nhiên có một đôi tay đặt ở trên đầu hấn, nặng nhẹ luân phiên xoa ấn trán cho hấn, đôi tay này có đầu ngón tay hơi lạnh, hơi thở lạnh căm căm xâm nhập trong óc, đem cảm giác đau đớn đang dấy lên lung tung trong óc vuốt phẳng. Sau đó có người thấp giọng nói: “Ta không có nói ngươi ‘kiêu căng thành tính, khó thành châu ngọc’”

“Không phải giọng Hoa sư huynh..... Ngươi là ai?”

Minh Trạh rũ mắt nhìn người trên giường, một bên giúp hấn ấn trán, mím môi, lại nói: “Sư huynh chỉ có tính tình không tốt, còn lại đều là cực tốt.”

Sở Mộ Nhiễm nghe có người to gan lớn mật dám nói mình tính tình không tốt, lập tức muốn nổi cơn, nghe xong nửa câu sau, lại bị trấn an xuống, hấn chấp nhận mà hừ hừ nói: “Coi như ngươi thức thời, nể mặt công ngươi hầu hạ thích đáng, cũng không phải không thể tha cho ngươi.”

“Cho dù tính tình sư huynh không tốt, ta cũng..... chịu được.”

Thanh âm của Minh Trạh cực thấp, người trên giường lúc này bởi vì say rượu tai mắt không rõ, nghe không được rõ ràng lắm, cực kỳ giống lúc trên Sơn Yến khi hấn hướng Hoa sư huynh cúi đầu nhận sai thì phía sau truyền đến tiếng nói nhỏ khe khẽ. Tức khắc một ngọn lửa không tên trong lòng trỗi dậy, hấn duỗi tay nắm vạt áo trước mắt, dùng sức túm đi xuống, muốn kéo người trước mặt hỏi cho rõ, bỗng nhiên một người đè trên người hấn, cho dù người nọ đã hết sức tách ra, ngực vẫn dán vào cùng nhau, môi cũng bị một vật mềm ẩm dán lên.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa bị người đụng chạm, Sở Mộ Nhiễm thật mau đã quên truy cứu việc trước đó, sau một trận đầu văng mắt hoa, ký ức lại bị đổi mới một lần, mơ mơ màng màng mà nghĩ trên người bị cái gì đè nặng, suy nghĩ nửa ngày cũng không ra nguyên do, giật giật môi, nhẹ nhàng liếm một chút.

Minh Trạh nghiêm nhiên chịu đả kích không nhỏ, cứng ngắc như con rối gỗ, ngốc lảng mà buông lỏng tay xuống, không hiểu gì đã bị hôn một cái.

Đồng dạng bị đả kích còn có nguyên thần của Sở Mộ Nhiễm, hấn như là gặp sét đánh giữa trời quang, lại như bị ngũ lôi oanh đỉnh, nhưng mà càng quá mức còn ở phía sau —— người ở phía dưới không biết tìm được cái gì thú vị, bỗng nhiên ôm lấy Minh Trạh xoay người đem người đè ở phía dưới, tìm kiếm hai mảnh

môi mỏng hôn môi đi xuống ——

Hắn đột nhiên che lại đôi mắt, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn, hắn thế mà, thế mà..... Không biết liêm sỉ như vậy, lấy oán trả ơn, về sau hắn nên đối mặt Minh Trạ̣m như thế nào đây?!

8. Chương 8

Minh Trạ̣m bị đề ở phía dưới, cánh tay khẽ nâng, hắn nồn nóng vạn phần: Động thủ đi! Đánh hắn đi! Cho dù có thất thủ bị đánh chết, hắn tuyệt đối không oán hận Minh Trạ̣m mảy may!

Tuy rằng hắn nồn nóng hy vọng Minh Trạ̣m ra tay đả thương mình, trong lòng cũng biết không có khả năng, bởi vì năm đó sau cơn say hắn chỉ có đau đầu mấy ngày, trên người không một vết thương, không nói cũng biết Minh Trạ̣m tất nhiên không có tổn thương hắn.

Một kẻ như hắn, không chịu được có người mạnh hơn mình, bụng dạ hẹp hòi, vậy mà Minh Trạ̣m chỉ cảm thấy tính tình hắn không tốt, còn dốc lòng chiều cố hắn, rõ ràng, rõ ràng là kính trọng hắn..... Nhưng hắn đã đối với Minh Trạ̣m làm cái gì?

Như thế nào cho phải..... Như thế nào cho phải!

Sở Mộ Nhiễm vừa nghĩ đã bay ra mấy vạn dặm, hận không thể đâm đầu vào tường nam, tình thế gây ra, hắn không biết phải làm sao. Chỉ đành bay tới kết giới hộ sơn của Thiên Môn Sơn, nhìn mây mù lượn lờ để bình tĩnh một chút. Nghỉ ngơi một lúc sau, không khỏi muốn quay trở lại: Hắn ngay cả tà tu tra tấn đều có thể chịu được, chút này..... Chút này lẽ nghĩa liêm sỉ, cũng, cũng không làm gì được hắn!

Đội hắn lần thứ hai xuyên tường tiến vào nhà, lập tức lại muốn chạy trốn —— như thế nào còn.....

Đang lúc hắn suy xét muốn hay không lại đi hộ sơn kết giới một chuyến, Minh Trạ̣m rút cuộc hồi phục tinh thần kéo người phía trên dịch chuyển, Sở Mộ Nhiễm bất đắc dĩ chỉ có thể dùng đôi tay ẩn bả vai Minh Trạ̣m, ánh mắt mê mang.

Gương mặt Minh Trạ̣m bị tóc của Sở Mộ Nhiễm rũ xuống che khuất, thấy không rõ thần sắc, nhưng hắn hô hấp thực nặng, tay nắm lấy tay Sở Mộ Nhiễm thực chặt, Sở Mộ Nhiễm nhăn mày lại, hắn lập tức dùng lực càng mạnh.

“Không công bằng.” Minh Trạ̣m nói.

Cái gì không công bằng?

Minh Trạ̣m lại lặp lại một lần nữa: “Đối với sư huynh như vậy là không công bằng.” Trong thanh âm cất

giấu khắc chế.

Xem ra Minh Trạng cực kỳ hận hân, ngất nổi hiện tại hân đã say đến thần chí không rõ, không thể giậu đổ bìm leo động thủ với hân, chỉ đành làm kẻ cầm ăn hoàng liên, đắng mà không nói được.

Vẫn là Minh Trạng quá mức quân tử. Nếu một ngày kia hân gặp nổi nhục như thế này, nhất định phải ngay tại đương trường đem đối phương chém chết mới có thể giải hận, bất kể công hay không công bằng.

Hân có chút hối hận đi theo bên người Minh Trạng, hiện giờ hân biết chính mình làm ra việc này, cho dù Minh Trạng buông tha hân, hân cũng không có mặt mũi lại.....

Ngưng, đừng nghĩ nữa. Lại nghĩ sẽ lại muốn đi hộ sơn kết giới. Nếu hân may mắn nguyên thần bất diệt có thể trọng sinh một lần, nhất định sẽ tới cửa chịu đòn nhận tội.

Minh Trạng đứng dậy đem người nhẹ nhàng đặt trên giường, tiếp tục với việc lúc đầu đang làm, giúp Sở Mộ Nhiễm cởi áo đỏ bên ngoài, cởi bỏ dây cột tóc, đem tất cả đều sửa sang thật tốt, lại giúp hân đắp chăn.

Bên ngoài viện rơi xuống một thanh phi kiếm, rất mau truyền đến tiếng bước chân, giọng Thái Vân sư tỷ ở ngoài cửa vang lên: “Sở sư đệ, người còn tốt sao?”

Minh Trạng tiến đến mở cửa, Thái Vân sư tỷ thấy hân liền kinh ngạc, nói: “Minh sư đệ? Sao người còn ở chỗ này?”

“Sở sư huynh say.”

Thái Vân sư tỷ đi đến mép giường nhìn thoáng qua người ngủ trên giường, tự trách nói: “Có thể không say sao, ta cho rằng hân uống một bầu, sau mới biết được hân uống tới sáu bầu.” Nàng cho rằng Sở Mộ Nhiễm đó giờ không uống rượu chắc sẽ không uống nhiều nên không để ý coi chừng, lúc nhìn trên bàn hân có một bầu rượu, liền cho rằng hân chỉ uống một bầu, sau đó mới nhớ tới ngày đó rượu được đổ thêm không ngừng vào các bầu rượu vừa hết, lúc này mới biết đại sự không ổn.

Thái Vân sư tỷ lấy ra một cái bình ngọc giao cho Minh Trạng: “Đây là ta điều chế ngọc lộ dùng để giải rượu, ta công phu còn không tới, hiệu quả tạm được, nhưng có chút ít còn hơn không, chờ Sở sư đệ tỉnh người dứt hân uống hết đi.”

Minh Trạng tiếp nhận bình ngọc, nói: “Đa tạ sư tỷ.”

“Người cảm tạ cái gì?” Thái Vân sư tỷ cười nói: “Ta ngược lại còn phải cảm tạ người. Ta bận điều chế ngọc lộ giải rượu, cũng may chỗ này còn có người chăm sóc cho Sở sư đệ. Sở sư đệ tuy có kiêu ngạo, kỳ thật là kẻ miệng dao găm tâm đậu hủ, nếu hân có nói câu nào”

Minh Trạm nói: “Ta biết.”

Thải Vân sư tỷ hơi kinh ngạc, ngay sau đó nói: “Nhìn người ngày thường lãnh đạm, đối với Sở sư đệ lại rất dễ bụng, có người ở chỗ này ta cũng yên tâm. Ai, trong sơn môn người say rượu quá nhiều, ta phải đi đưa ngọc lộ giải rượu tiếp đây.”

Thải Vân sư tỷ tới vội vàng, không có dừng lại lâu, rất mau đã ngự kiếm rời đi. Tiễn xong Thải Vân sư tỷ, Minh Trạm cầm bình ngọc đứng tại chỗ nửa ngày, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, gơ tay chạm chạm vào miệng mình.

9. Chương 9

Nhìn Minh Trạm giúp chính mình ở trên giường uống xong ngọc lộ giải rượu, trong bốn ngày ba đêm đó nguyên thần của Sở Mộ Nhiễm đã du đãng một vòng khắp mười hai phong của Thiên môn Sơn, hắn ở Thiên Môn Sơn hơn hai mươi năm hầu như tất cả thời gian đều dùng để tu luyện, trước kia nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng không thấy có gì khác biệt, lúc này xem núi xem sông lại thấy thú vị rất nhiều.

Người tu tiên cầu tiên vấn đạo, trên thực tế người có thể vũ hóa phi thăng ít ỏi không có mấy ai, trăm ngàn năm qua không quá mười mấy người, tu vi càng cao, thọ mệnh càng dài, chỉ cần không thể phi thăng, một ngày nào đó cũng sẽ như bao kẻ khác hao hết sinh mệnh mà chết đi.

Đáng thương cho Sở Mộ Nhiễm sinh thời sống hai mươi mấy năm ngắn ngủi, tất cả đều dùng ở tiên đồ rộng mệnh mang, ngay cả người bên cạnh cũng không thấy rõ.

Trong lần bế quan cuối cùng ở Thiên Môn Sơn, bởi vì căn cơ không ổn, trong lòng nóng nảy, đưa tới tâm ma —— trong thức hải nhìn thấy Minh Trạm đứng trên đỉnh núi cao vạn người kính ngưỡng, mà hắn quỳ sát ở bụi bậm ven đường, bốn phương tám hướng yêu ma quỷ quái lở mớ tự tập, quỷ ảnh vắn vẹo lắc lư, vui cười thì thâm, cười nhạo hắn thất bại. Vì thế hắn giận đến công tâm, thao túng linh khí chém giết quỷ mị thân ảnh quanh quẩn quanh mình không chịu rời đi, tới khi hắn bởi vì đau nhức mà khôi phục thần trí, tu vi toàn thân đã bị sơn chủ phế hết.

Hắn thà rằng tha hương chết bi thảm ở nơi không ai biết hắn là ai, cũng không muốn nhận bố thí, tương trợ của người khác đến hết quãng đời còn lại. Hắn không cần bất cứ kẻ nào thương hại, cũng không cần bất cứ kẻ nào đồng tình, cho nên lựa chọn rời đi, lao tới địa ngục của cuộc đời trong suốt mấy năm.

Mỗi khi tà tu bị Minh Trạm tìm được dấu vết, sẽ co đầu rút cổ ở trong hang ổ để rồi phát cuồng, mang theo roi xương đầy gai ngược từng chút từng chút đánh lên người, đánh đến Sở Mộ Nhiễm da tróc thịt bong.

Đau có thể nhịn, không thể nhịn chính là tà tu dùng lời lẽ tựa như lợi kiếm nói:

“Mọi người đều nói Sở Mộ Nhiễm của Thiên Môn Sơn là thiên tài trăm năm khó gặp, thiên tài sao? Còn không phải cũng thành tù nhân của lão tử?”

“Thiên Môn Sơn thiên tài quả thật không ít, bắt một tên, lại tới một tên. Sư huynh đệ các người cảm tình tốt thật, thế mà còn đuổi theo truy tìm phế nhân như người trở về.”

“Phế nhân gân mạch đứt đoạn tìm về có ích lợi gì?”

“Đừng nói, gương mặt này của người thật ra cũng có chút phong tình, đáng tiếc gia gia người là ta không thích đi cửa sau.”

“Thiên Môn Sơn cần phế vật như người có ích lợi gì? Làm lô đỉnh sao?”

“Thiên tài, thiên tài? Ha ha ha ha ——”

Sở Mộ Nhiễm như gặp phải tên nhon xuyên tim.

Hận người khác luôn dễ dàng hơn so với hận chính mình, nếu hắn vẫn luôn cho rằng Minh Trạh hại hắn, hắn sẽ trải qua tốt hơn nhiều. Nhưng mà tự tôn của hắn không cho phép hắn lừa mình dối người, bức ép chính mình tiếp thu tất cả thống khổ khiến hắn lâm vào nhà tù thật sự không phải người khác, đúng là chính hắn, là hắn ngạo mạn cùng đồ kị.

Minh Trạh nói hắn ngoại trừ tính tình còn lại đều là cực tốt, hắn không dám nhận. Hắn biết, cho dù đối với Minh Trạh bộc lộ tính tình vài lần, tựa như hành động khi say rượu lần này không nhớ rõ, lại không biết ngoài ra còn có bao nhiêu lần khác nữa. Hắn ngang ngược như vậy, có thể nào một câu đơn giản “Tính tình không tốt” là có thể cho qua?

Nếu nói xứng với hai chữ “cực tốt”, không phải là Sở Mộ Nhiễm hắn, vậy là ai? Là Minh Trạh, danh xứng với thực.

Ban đêm ngày thứ tư, hắn đoán chừng chính mình sắp tỉnh, liền trở về sân của mình.

Gió mạnh thổi qua rừng, bóng tùng đan bóng trắng, ngoài cửa sổ một mảnh u tối.

Người trên giường kêu rên một tiếng, chống thân thể ngồi dậy, một tay che lại cái trán muốn nứt, hôn còn mê mang một mảnh, muốn nôn lại không nôn được khó chịu cực kỳ. Cổ họng như bị lửa đốt, ngứa ngáy, hắn muốn đứng dậy lấy chén nước, cánh tay dùng chút lực, không chỉ không như hắn mong muốn hoàn toàn ngồi dậy được, ngược lại khuỷu tay chống hụt ngã về phía sau!

Một trận mát lạnh đánh úp tới, một đôi tay vòng phía sau lưng đem hắn tiếp được, có người kêu hắn một tiếng: “Sư huynh!”

Sở Mộ Nhiễm mượn lực ngồi dậy, dùng khuỷu tay đẩy người phía sau ra, hỏi: “Người là ai?” Sau cơn say rượu, nói một câu đều cảm thấy não bị chấn động, đầu lại một trận đau, có người khác ở đây, hẳn không muốn rên rỉ làm mình mất mặt, đành phải ráng cắn môi chống đỡ. Hắn phát hiện áo ngoài của mình bị người bỏ đi, chỉ mặc áo trong nằm ở trong chăn, vì thế cho rằng là người bên mép giường đưa hắn về, lại nói: “Nơi này không còn chuyện của người, người đi đi.”

Thì ra..... Ngày đó, tiểu đệ tử đứng ở bên người khi hắn mới tỉnh lại chính là Minh Trạ̣m.

Khi đó Minh Trạ̣m vào sơn môn đã hơn một năm, tuy ở sơn môn có chút danh tiếng, lại xa tới không thể lọt vào tầm mắt hắn.

Hắn không nhận biết Minh Trạ̣m, thậm chí còn không thèm đưa mắt liếc nhìn Minh Trạ̣m một cái.

Giống như trong trí nhớ của hắn, Minh Trạ̣m không có một câu oán hận nào, cúi đầu ở mép giường đứng đó một lúc lâu, từ trong lòng lấy ra bình ngọc Thái Vân sư tỷ đưa, đặt ở mép giường, rồi không có một câu oán giận cùng chất vấn, trầm mặc rời đi.

10. Chương 10

Bốn năm kế tiếp, giai đoạn trước khi Minh Trạ̣m tu thành Kim Đan, chỉ gặp gỡ giao lưu Sở Mộ Nhiễm có một lần, còn lại tất cả đều là trộm nhìn xa xa ở trên Luận Đạo Đài.

Trước khi Minh Trạ̣m bế quan đánh sâu vào Kim Đan, vì củng cố căn cơ, từng xuống núi rèn luyện một lần, Sở Mộ Nhiễm một đường đi theo hắn, càng xem càng hãi hùng khiếp vía. Minh Trạ̣m thích độc lai độc vãng, dám nhận ủy thác thông thường phải giao cho một đội nhân mã, một mình đi trừ ma thú làm hại một phương. Lúc này hắn mới biết được vì cái gì Minh Trạ̣m sẽ có biệt hiệu mặt lạnh sát thần —— cùng ma thú triển đấu bị cắn cánh tay, thế nhưng giống như không cảm giác được đau đớn, hắn vững vàng bình tĩnh, một tay nhất kiếm đâm thủng đầu ma thú đem ma thú chém giết. Nếu trẻ thêm một khắc, cánh tay kia của hắn đã bị ma thú cắn đứt nuột mất.

Quả quyết cỡ này, Sở Mộ Nhiễm cam bái hạ phong.

Đại chiến kết thúc, Minh Trạ̣m thở hồng hộc ngồi tại chỗ, mắt cũng không chớp mà kéo xuống quần áo dính vào trong thịt, sau khi dùng thuốc bột cầm máu lại kéo áo lên trở lại sơn môn.

Con suối ở Tập Tú Phong thông hướng với Đệ Tử Ngọa dùng để cung cấp nước cho đệ tử uống, nếu dùng nước nơi đó rửa miệng vết thương nhất định sẽ làm bẩn dòng nước, hắn đành đến chỗ thác nước sau núi rửa vết thương, trùng hợp ngày đó Sở Mộ Nhiễm cũng đang ở sau núi đã tọa.

Khi đó hắn vào Kim Đan được mấy tháng, trong mắt hắn so với lúc Trúc Cơ khác biệt rất lớn, đúng là thời điểm tâm tình sáng khoái, phát hiện có người tiến vào sau núi, trợn mắt liền thấy một người áo đen thân hình đỉnh đạc hướng thác nước đi tới, nhìn kỹ mới phát hiện cánh tay hắn không lác lự theo mỗi bước đi,

mảnh vải đầu vai rách nát, tựa như bị cái gì tẩm ướt, một vùng máu đỏ sậm chảy từ chỗ da bị lộ ra.

Thiên Môn Sơn là nơi an bình, có kết giới hộ sơn, bất kể là tà ma ngoại đạo yêu thú ma thú gì đều không vào được, như thế nào lại có người bị trọng thương đến chỗ này? Sở Mộ Nhiễm từ trên cao nhìn xuống, nhìn người áo đen đem bội kiếm đặt bên người, cởi ra áo ngoài, miệng vết thương dữ tợn sâu đến thấy xương tức khắc lộ ra, xem một cái liền cảm thấy chỗ trên bả vai mình cũng nhói đau.

Nước chảy trên bả vai xua đi máu đen đã kết vảy, lập tức lại có máu mới chảy ra, dọc theo cánh tay đi xuống, Minh Trạh nhấp môi trắng bệch, múc một chút lại một chút nước đem miệng vết thương rửa sạch sẽ, lần thứ hai lấy ra thuốc bột, nhưng mà bởi vì lúc trước từng ngăn ngừa cầm máu đã dùng hơn phân nửa, lúc này chỉ có thể đắp một tầng thuốc mỏng, rất mau đã bị máu chảy ra làm trôi đi. Hắn dừng một chút, đem áo trong cởi ra xé rồi coi như miếng vải băng bó miệng vết thương, nhưng chỉ hơi dùng lực một chút, máu chảy càng nhiều, rất mau đã đem cánh tay hắn nhuộm đỏ.

Cách thác nước không xa trên thạch đài bỗng truyền đến một đạo âm thanh: “Người muốn chảy máu đến chết sao?” Sau đó là tiếng vang nhỏ, có người ở sau lưng hắn rơi xuống đất.

Minh Trạh vốn dĩ chỉ là nhú mày, nghe âm thanh kia sắc mặt liền biến đổi, cái tay còn hoàn hảo kia chậm rãi nắm chặt, cả người giống như pho tượng, muốn xoay người, thoáng vừa động lại dừng, cuối cùng chỉ có thể cứng nói:

“..... Sở sư huynh.”

Thiên Môn Sơn từ trên xuống dưới không có người không biết Sở Mộ Nhiễm, hắn nhàn nhạt mà “Ừ” một tiếng, đi đến chỗ cách Minh Trạh một khoảng xa mới dừng lại. Người trước mặt một bộ áo đen, sắc mặt vì mất máu nên tái nhợt, vì thể mặt mày càng hiện vẻ đen tối, đặc biệt là đôi mắt đen, lãnh duệ lại thâm thúy. Quần áo là màu đen, tóc là màu đen, mặt mày là màu đen, ngay cả hơi thở quanh thân cũng tựa như màu đen, như là một thanh cổ kiếm dấu điểm phong mang, sắc bén mà tiêu điều, thâm trầm mà đông lạnh.

Hình như..... Có chút quen mặt?

Nhưng ý niệm này chỉ chợt lóe ở trong đầu Sở Mộ Nhiễm rồi qua, không tinh tế đi nghiền ngẫm.

Khoảng cách gần xem miệng vết thương trên vai Minh Trạh càng thêm đáng sợ, vừa rồi người này vậy mà dám thô bạo xử lý như vậy ——

“Người là đồ ngốc sao?” Sở Mộ Nhiễm không thể tưởng tượng nói.

Hắn “Sách” một tiếng, móc ra một cái bình ngọc rồi mở nút lọ, đang muốn đem thuốc bột đổ xuống miệng vết thương bị xé rách, ai ngờ người trước mặt không biết vì sao lại lui về phía sau trốn.

Hắn tức khắc nổi lửa: “Ta có ý tốt muốn giúp ngươi bôi thuốc, ngươi còn dám trốn?”

Minh Trạm muốn nói lại thôi, đành phải ngừng lại ở nơi xa.

Sở Mộ Nhiễm để bình ngọc phía trên vai Minh Trạ, một bàn tay nhẹ khải một chút trên bụng tròn của bình ngọc, thuốc bột trắng tức thì rào rào rơi xuống, thâm nhập vào bên trong miệng vết thương.

Minh Trạ chỉ cảm thấy bả vai một trận đau đớn, đau đớn qua đi quanh miệng vết thương chỉ còn một mảnh tê dại.

Thuốc bột rất mau ở miệng vết thương chất thành đông, Sở Mộ Nhiễm đang muốn dùng ngón tay thoa đều, người trước mặt chần chờ nói: “Sư huynh.....”

“Đừng nhúc nhích!”

Hắn lộ ra khí thế hung hăng, ngón tay lại nhẹ nhàng rơi trên thuốc bột, từng chút từng chút một thoa đều. Thuốc trong tay hắn so với đệ tử tầm thường mạnh hơn rất nhiều, miệng vết thương không còn đổ máu, cũng không hề đau, chỉ còn lại cảm giác chết lặng.

Gương mặt Sở Mộ Nhiễm gần ngay trước mắt, một thân áo đỏ đem mặt hắn sáng như tuyết ngọc. Hàng mi dài như màn che, khi mở khi khép, khi thì buông che đôi mắt sáng, khi thì xốc lên đem sơn quang thủy sắc ánh vào trong con ngươi. Hắn tựa hồ có chút khấn trương, khẽ cắn môi dưới, không chế lực đạo trên tay bôi thuốc bột. Đầu ngón tay dính bột phấn trắng hòa cùng máu đỏ tươi, như là nở ra một đóa hoa đào nhan sắc diễm lệ.

Toàn bộ miệng vết thương đều bị thuốc bột trắng bao phủ, Sở Mộ Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, đem bình thuốc đã đầy nắp kín đưa tới trước mặt Minh Trạ, dặn dò: “Ta chỉ tạm thời giúp ngươi cầm máu, trở về cẩn thận băng bó, nếu ngươi còn muốn giữ cánh tay này, trong vòng mười ngày phải cẩn trọng giữ gìn.”

Minh Trạ không có tiếp bình thuốc, Sở Mộ Nhiễm cũng lười quẩn, đem bình thuốc ném trên người Minh Trạ, xoay người muốn đi, bỗng nhiên cánh tay bị người kéo lấy.

“Sở sư huynh.”

Sở Mộ Nhiễm kinh ngạc quay đầu lại.

Minh Trạ nhặt lên áo trong nằm trên mặt đất, chọn một chỗ không bị máu nhiễm đỏ, một bước để sát vào, dùng vải dệt trắng ôm lấy đầu ngón tay Sở Mộ Nhiễm, tinh tế mà lau đi những chỗ dơ bẩn.

Đóa đóa hoa đào nở trên áo trong tuyết trắng, Minh Trạ mới nói: “Đa tạ Sở sư huynh.”

Xúc cảm trên đầu ngón tay hãy còn, Sở Mộ Nhiễm nhú nhú mày, cảm thấy không khí có chút cổ quái, nhưng mà hắn luôn luôn không muốn nghĩ nhiều tới chuyện của người khác, không có nhiều lời, rời đi sau

núi.

Lúc này mới là lần đầu tiên gặp mặt Minh Trạng trong ấn tượng của Sở Mộ Nhiễm, mấy tháng sau, Minh Trạng xuất hiện trước mặt hắn lần nữa, liền đoạt đi danh hiệu đệ nhất thiên tài ở Thiên Môn Sơn của hắn, đồ kị của hắn vì vậy mà nảy mầm, đẩy hắn từ đỉnh núi cao ngã xuống vực sâu.

Năm đó hắn chuyên tâm vì Minh Trạng thoa thuốc, chưa từng chú ý tới biểu tình của Minh Trạng, mà nay nguyên thần hắn bay về mười mấy năm trước ở sau núi Thiên Môn Sơn, đem về mặt ôn nhu, ánh mắt quý trọng của người áo đen thu vào đáy mắt. Ánh mắt kia tựa như lúc ở trên thềm đá thí luyện của Thiên Môn Sơn nhìn lên, nhìn về phía không có một bóng người dưới tán ngọc lan, tựa như ánh mắt trên Luận Đạo Đài trăm ngàn ngày xa xa nhìn tới, ánh mắt cực kỳ tương tự.

Chẳng lẽ.....

Linh quang chợt lóe, giấy lát lướt qua, mặc kệ hắn nghĩ như thế nào cũng không biết chính mình vừa mới cùng tia chớp lóe lên xuyên thành manh mối kia chỉ hướng về phía nơi nào.

11. Chương 11

Minh Trạng nghe theo dặn dò tịnh dưỡng mười ngày, trừ bỏ lúc đả tọa tĩnh tu thì chính là ngồi ở bàn đá bên trong viện cầm bình được Sở Mộ Nhiễm đưa cho hắn mà sẫm soi. Hắn luôn luôn rủi rợt, không biết suy nghĩ cái gì, Sở Mộ Nhiễm cẩn thận nghĩ lại năm ấy hắn sử dụng thuốc trị thương cho hắn có gì không ổn hay không, lục soát hết mọi khả năng, cũng không phát hiện bất luận vấn đề gì.

Minh Trạng kẻ này..... Như thế nào cảm thấy quái quái?

Thời gian mười ngày vừa hết, Minh Trạng lập tức tiến vào bế quan, tất cả mọi người đều cho rằng hắn chỉ bế quan bình thường, không ngờ vài ngày sau, các đệ tử Tập Tú Phong đều cảm giác được linh khí bên người bay nhanh chảy về một phương hướng, tựa như có cái gì ở nơi xa hấp dẫn, bởi vì lực lượng hấp thu quá mức mạnh mẽ, vô số linh khí bị kéo vào bên trong lốc xoáy, thổi quét tất cả mà đi, thậm chí mang theo cuồng phong, đem bàn đá ném đi, đem cây cối uốn cong, ngay cả nước chảy dưới thác cũng theo một phương hướng mà chảy nghiêng!

Cảnh tượng như vậy, mấy tháng trước đã từng có một lần, mà lúc này đây, so với lúc trước, thanh thế chỉ có hơn chứ không kém.

“Có người..... Muốn kết đan?!”

“Là ai?”

“Chẳng lẽ là Hoa sư huynh?”

Người tu tiên đạt được Trúc Cơ chỉ xem như bước đầu, kết thành Kim Đan mới chân chính trở thành tu sĩ, tu vi lại vô thượng, có thể không ngừng tu hành củng cố Kim Đan, nếu được cơ duyên, mới có khả năng phi thăng thành tiên.

Thử hỏi trong ngàn vạn người, có bao nhiêu người không qua được cửa Trúc Cơ, càng miễn bàn tu thành Kim Đan. Cách xa nhau không quá mấy tháng, thế hệ mới của Thiên Môn Sơn vậy mà có một người muốn kết đan!

Đang ở sau núi Tập Tú Phong đã tọa vận hành linh khí Sở Mộ Nhiễm bỗng nhiên mở to mắt, nhìn dòng xoáy linh khí nơi xa, động thân đi tới Đệ Tử Ngọa.

Các đệ tử đều cảm giác được không giống bình thường, sôi nổi ra cửa theo phương hướng linh khí trào dâng mà tìm kiếm, chậm rãi tụ tập, cuối cùng tụ tập ở bên ngoài tiểu viện của Minh Trạm. Sở Mộ Nhiễm lần đầu tiên không trở thành trung tâm trong đoàn người, hắn đứng ở bên ngoài đoàn người, trong lòng kinh nghi bất định —— hắn không xác định được nơi này không phải là sân của Hoa sư huynh.

Người càng tụ càng nhiều, Sở Mộ Nhiễm điểm nhẹ mũi chân, nhảy lên trên cây, hắn từ trên cao nhìn xuống đám người ở phía dưới đang sôi nổi nghị luận:

“Vậy mà là hắn!”

“Hắn không phải mới Trúc Cơ năm năm sao? Bây giờ muốn kết đan?”

Sở Mộ Nhiễm nhíu mày: Trúc Cơ năm năm? Hoa sư huynh đã Trúc Cơ bảy tám năm..... Vậy mà không phải là Hoa sư huynh sao?

“Minh sư đệ năm nay bao nhiêu tuổi?”

Minh sư đệ..... Nghe có chút quen tai.

“Không tin được, Minh sư đệ năm nay mới mười tám tuổi!”

Cái gì!?

Đám người một mảnh ồ lên, lần này người gia nhập nói chuyện càng thêm nhiều:

“Mười tám tuổi! Sở sư huynh cũng là mười tám tuổi!”

“Sở sư huynh là mười một tuổi Trúc Cơ, Minh sư đệ mười ba tuổi Trúc Cơ, kết đan trước sau chỉ kém nhau sáu tháng!”

Không ai chú ý tới một đạo âm thanh vỡ vụn, nhánh cây thô trảng dưới thân Sở Mộ Nhiễm đã bị hấn dùng năm ngón tay cắm vào, vụn gỗ lá tả rơi xuống mặt đất.

Náo nhiệt còn đang tiếp tục ——

“Sở sư huynh dùng thời gian một năm mới Trúc Cơ, Minh sư đệ chỉ dùng ba tháng liền Trúc Cơ!”

“Vốn tưởng rằng Sở sư huynh thiên phú đã cao đến dọa người, không nghĩ tới Minh sư đệ âm thầm lặng lẽ, vậy mà thiên phú so với Sở sư huynh còn cao hơn!”

“Vị trí đệ nhất thiên tài của Thiên Môn Sơn chúng ta muốn thay đổi người rồi!”

Chợt “oanh” một tiếng, vật nặng rơi xuống đất, bụi mù nổi lên bốn phía, đám đệ tử đang vây ở một chỗ quay đầu nhìn lại, phía sau có một nhánh cổ thụ bị đứt gãy, xé rách cả vỏ cây, nện trên mặt đất, lá xanh cùng phấn hoa hòa trong bụi bặm, rách nát khắp nơi. Chung quanh đại thụ không một bóng người, cũng không biết làm thế nào nhánh cây thô trảng như vậy bị bẻ gãy, nhưng thiên tài mới mẻ ra lò của Thiên Môn Sơn rất mau lại đoạt đi chú ý của bọn họ, chỉ còn sót lại vài ánh mắt nghi hoặc, lần thứ hai đầu nhập vào cuộc thảo luận đang sôi sục diễn ra.

Hồi lâu, phía sau tán lá của một cây cổ thụ khác lộ ra một mảnh góc áo đỏ, Sở Mộ Nhiễm nắm chặt đôi tay, thậm chí có chút run rẩy, hấn muốn dùng bề nghề phong thái như ngày thường không đem Minh sư đệ để vào trong mắt, nhưng mà lo lắng trong lòng có giấu cũng không giấu được, bỗng nhiên một ý niệm toát ra từ tận đáy lòng: Hy vọng hấn không thể thành công kết đan!

Khi cái ý niệm này dần dần rõ ràng, Sở Mộ Nhiễm như gặp đòn nghiêm trọng, tâm thần hoàn toàn hỗn loạn——

Hấn như thế nào có thể, như thế nào có thể có tâm tư đệ tiện như vậy?

Từng tiếng nghị luận của các đệ tử ở trong đầu không ngừng lặp lại, Sở Mộ Nhiễm cắn môi, phi thân rời đi.

Các đệ tử ở ngoài tiểu viện tụ tập từ giữa trưa đến khi mặt trời ngả về tây, hứng thú vẫn không giảm, đem các mặt đối lập của Sở Mộ Nhiễm và Minh Trạm đều lấy ra nói, cho đến sắc trời từ cam đỏ biến thành lam xám, linh lực điên cuồng ngưng tụ trong nháy mắt yên lặng—— kết đan thành công.

Trước sau còn lưu lại trong phòng, nguyên thần Sở Mộ Nhiễm xem đến rõ ràng, linh lực đặc sệt toàn bộ rót nhập vào thân thể Minh Trạm, áo bào đen bay tán loạn, sau đó dần dần bình ổn, cuối cùng là một mảnh yên tĩnh. Minh Trạm mở mắt ra, biểu tình không có chút nào vui sướng, chỉ là nhìn thoáng qua bàn tay mình, năm ngón tay mở ra nắm lại vài lần, tựa như đang cảm thụ linh khí chảy xuôi bên trong gân mạch.

Từ lúc Sở Mộ Nhiễm không hiểu vì sao mà lấy nguyên thần trở lại nhiều năm trước, đã đi theo Minh Trạm bên người năm năm, đã quen với thái độ lãnh đạm và trầm mặc của hấn, nhưng mà kết đan thành công

còn lơi lỏng xem thường như vậy, cũng..... quá già đời rồi?

Minh Trạm mười tám tuổi kết đạ đã cùng với người trong trí nhớ của Sở Mộ Nhiểm hoàn toàn giống nhau, một đôi mắt giống như ngậ qua nước tuyết Thiên Sơn óánh nhuận như ngọc, sâu và đen, không gợn sóng. Thân hình hoàn toàn nẩy nở, vai rộng eo hẹp, đĩnh đạc cao dài. Trên lưng cõng một thanh cổ kiếm, sắc mặt trầ lạnh, như là chuông đồng cổ xưa trong cổ tự trên đĩnh núi, âm thanh vang như sấm, bất động tựa núi cao.

Thần sắc Minh Trạm như thường mà nhìn về phía cửa đang đóng chặt —— ngoài cửa thanh âm đã chen qua kẹ cửa truyền vào:

“Minh sư đệ xuất quan!”

“Kẻt đạ thành công sao?”

“Cùng lần đó của Sở sư huynh giống nhau như tạc, chắc chắn là kẻt đạ thành công, chúc mừng Minh sư đệ!”

“Chúc mừng Minh sư đệ!”

Âm thanh giống nhau nối thành một mắnh, như nước sôi, như thủy triều, tinh tế dày đặc không lọt chỗ nào. Minh Trạm chỉ nghe một lát, lần thứ hai nhắm mắt lại —— hắ vừa mới tu thành Kim Đạ, còn cần bế quan củng cố tu vi.

Minh Trạm bế quan hơn một tháng, sau khi kẻt đạ còn chưa lộ diện, đã thành tiêu điểm của Thiên Môn Sơn, mỗi thời mỗi kẻt chuyện có liên quan tới hắ ở các phong theo gió khắp nơi truyền đến, làm người ta muốn tránh cũng tránh không thoát:

“Minh sư đệ còn chưa xuất quan? Đã bế quan hơn một tháng rồi!”

“Củng cố Kim Đạ sao có thể qua loa, Sở sư huynh lúc trước cũng bế quan gần một tháng rồi.”

“Ai, thiên tài giống như Minh sư đệ thiên hạ ít có, nếu ta cũng có thiên phú như Minh sư đệ thì tốt biết bao nhiêu?”

“Ta xem ngươi quá mơ mộng hão huyền, yêu cầu của ta không cao như vậy, ta có thiên phú như Sở sư huynh là đủ rồi!”

“Ha ha ha, Sở sư huynh xác thật cũng không tệ, so với Minh sư đệ sao, vẫn là kém một chút.”

.....

Sở Mộ Nhiễm mỗi ngày bị những thanh âm như vậy quay chung quanh, đầu quả tim như bị lông chim phất qua, tuy không đến mức đả thương người, nhưng cũng khó làm người ngồi yên không nhìn đến. Hắn trong vô số lần tĩnh tọa lại mở to mắt —— bởi vì tâm trạng thấp thỏm, mấy lần dẫn dắt linh khí ở trong linh mạch du tẩu đều xảy ra sự cố. Hắn nhẹ nhàng phun khí, lần thứ hai nhắm mắt lại, làm lại từ đầu.

Nhanh, phải nhanh. Minh Trạh lập tức sẽ xuất quan, hắn nhất định phải ở thời điểm Minh Trạh bế quan có tiến bộ, phải làm cho những kẻ người tầm thường đó biết, hắn mới là đệ nhất thiên tài của Thiên Môn Sơn, nhất định!

Mấy hơi thở sau, Sở Mộ Nhiễm một trận ho khan, gục ngã trên thạch đài, linh khí rẽ lối, ở bên trong gân mạch va chạm, hắn che ngực nhin đau một lần nữa lấy linh khí chải vuốt gân mạch, dần dần dừng lại ho khan. Cảm giác đau còn chưa dứt, hắn bỗng nhiên chụp xuống một chuông trên thạch đài, tức khắc bụi đá tung bay lả tả rơi xuống.

Lại qua nửa tháng, trước lúc mặt trời lặn, Minh Trạh xuất quan.

Đệ tử sơn môn tất cả đều đến ngoài tiểu viện của hắn xem náo nhiệt, Sở Mộ Nhiễm suy nghĩ mãi, cuối cùng dùng “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng” để thuyết phục chính mình. Hắn không muốn đồng môn biết mình để ý việc này, xa xa tránh ở một gốc cây.

Minh Trạh đẩy cửa phòng ra, nhận thấy một tia hơi thở cực kỳ quen thuộc, tầm mắt lướt qua đám người, nhìn phía nơi xa, mặc dù sắc trời đã tối, hắn vẫn thấy được quần áo đỏ tươi giống như lửa đốt, bước chân khẽ nhúc nhích đang muốn đi qua, bỗng nhiên một trận mạnh mẽ uy thế như một tấm lưới trời áp xuống, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, không khỏi kinh hô:

“Sơn, sơn chủ!”

“Là sơn chủ!”

“Sơn chủ tới!”

12. Chương 12

Mặt đất hình thành một tầng lại một tầng sóng khí, sơn chủ áo trắng tung bay, chân đạp hư không từ chân trời chậm rãi đi tới.

Đệ tử Thiên Môn Sơn tức khắc tự động xếp hàng, nhường ra một lối đi, đứng ở hai bên đường, ôm quyền hành lễ: “Bái kiến sơn chủ!”

Minh Trạng đồng dạng ôm quyền, nói: “Sơn chủ.”

Tránh ở trong rừng cây Sở Mộ Nhiễm bước về trước nửa bước, hơi hơi suy nghĩ, sắc mặt âm trầm lại lui về chỗ cũ, xa xa hướng sơn chủ hành lễ.

Phất trần từ dưới phất lên, chúng đệ tử Thiên Môn Sơn phát hiện chỗ khuỷu tay có một luồng sức lực hướng lên trên, eo lưng đang cúi xuống chợt dân ra, không dấu vui sướng cùng sùng bái, nóng bỏng nhìn chăm chú vào sơn chủ từ trên trời giáng xuống.

Sơn chủ dừng bước trong tiểu viện, hòa nhã nói: “Không cần câu nệ.” Sau đó đối với Minh Trạng vẫy vẫy tay.

Minh Trạng hơi chần chờ, hướng nơi xa liếc mắt nhìn mặt màu đỏ kia, đi đến trước mặt sơn chủ.

Trên mặt sơn chủ treo nụ cười, một bên vuốt râu một bên nhéo nhéo trên vai hắn, linh khí mạnh mẽ tức khắc xâm nhập linh mạch của Minh Trạng. Sơn chủ lặng im một lát, liên tục khen: “Tốt, tốt, tốt!”

“Không kiêu không vội, làm đâu chắc đấy, quả nhiên không có nhìn lầm người.” Sơn chủ cười nói: “Người có nguyện vào môn hạ của ta, trở thành quan môn đệ tử của ta?”

Đám người lần thứ hai sôi trào lên.

Người phạm tu tiên, đi từ thân thể phạm thai đến khi Trúc Cơ nhập đạo có điển tịch hướng dẫn, đi từ Trúc Cơ đến tu thành Kim Đan cũng có công pháp phụ trợ, nhưng một khi kết thành Kim Đan, chính là hai mắt bị bôi đen, toàn dựa vào chính mình. Rất nhiều tu sĩ sau khi kết thành Kim Đan làm nhiều được ít, mấy năm thậm chí mấy chục năm cũng không có tiến triển. Nếu lúc này có một vị sư phụ tu vi cao thâm ở bên cạnh dẫn đường, có thể tránh khỏi vô số phiền toái không cần thiết.

Bộ dáng sơn chủ nhìn như người trung niên, kỳ thật đã có mấy trăm tuổi, trong mấy trăm năm đó đệ tử Thiên Môn Sơn tới tới lui lui thành công cả ngàn cả vạn, thậm chí có vô số tán tu ngàn dặm xa xôi đi vào Thiên Môn Sơn chỉ vì muốn bái sư, hẳn lại trước sau như một chỉ thu đệ tử không thu đồ đệ. Đừng nói là các tán tu, ngay cả thiên tài tuyệt điểm như Sở Mộ Nhiễm hẳn còn chưa từng thu, hiện giờ muốn thu Minh Trạng?

Minh Trạng hơi giật mình, không đáp lại có nguyện ý hay không, trực tiếp nhắc lên vật áo quỳ trên mặt đất, một lần nữa hành lễ nói: “Sư phụ.”

Sơn chủ thấy Minh Trạng không lộ vẻ vui mừng càng thêm vừa lòng, nói: “Người kêu ta một tiếng sư tôn, vì sư sẽ dốc lòng dạy người, về sau nếu có nghi ngờ, liền tới Tiên Đô Phong tìm vi sư.”

“Dạ, sư phụ.”

Sơn chủ tự tay đem Minh Trạng nâng lên, xoay người đối với các đệ tử trong tiểu viện đang cực kỳ hâm mộ không thôi, nói: “Các ngươi cũng phải dụng tâm tu hành, không được cũng đừng gấp, không thể nóng vội cũng không thể lười biếng.”

Các đệ tử cùng kêu lên đáp: “Dạ, sơn chủ.”

Sơn chủ gật gù đầu, lại nói: “Thời điểm ta không ở đây, tất cả sự vụ trong sơn môn phải nghe theo các sư huynh sư tỷ trưởng sự điều khiển, nếu có chuyện quan trọng, đến Tiên Đô Phong tìm ta.”

Sơn chủ Thiên Môn Sơn ngày thường không lấy thân phận tôn giả tự xưng cho mình, đối với đệ tử cũng chỉ hô ngươi ta, lúc này thanh âm nói đến một nửa đã bay xa, chờ một nửa kia rơi xuống sớm đã không thấy thân ảnh của sơn chủ. Chúng đệ tử ngửa đầu nhìn theo sơn chủ rồi đi sau đó chợt như ong vỡ bầy, liên tiếp chúc mừng Minh Trạng song hỷ lâm môn.

Nơi xa trong rừng cây, thân ảnh màu đỏ bứt ra rồi đi, Minh Trạng vội vàng đuổi theo, đồng môn sư huynh đệ không rõ nguyên do vì xem náo nhiệt mà đuổi theo một đoạn đường ngắn, nhưng mà Minh Trạng chạy quá nhanh, vì thế càng đuổi theo càng chậm, cuối cùng chúng đệ tử bị bỏ rơi hai mặt nhìn nhau.

Minh Trạng bước nhanh đuổi kịp Sở Mộ Nhiễm, trong thanh âm hiểm thấy mang chút khấn trương: “Sở sư huynh.”

Sở Mộ Nhiễm không thèm nhìn tới hắn, siết chặt nắm tay, lòng bàn tay đã có máu tươi tràn ra —— hắn vẫn luôn đem sơn chủ coi như phụ thân mà sùng bái, mỗi lần sơn chủ bề quan hắn đều tu hành đến mất ăn mất ngủ, tất cả chỉ vì đợi sơn chủ xuất quan nhìn thấy hắn tiến bộ mà khen một câu. Hắn từ nhỏ thiên phú dị bẩm, xét ở đồng trang lứa trong toàn bộ Tu Chân giới tiếng tăm lừng lẫy không lo không có sư phụ, nhưng hắn chỉ muốn bái nhập vào môn hạ của sơn chủ mà hắn vẫn luôn kính trọng. Sau khi kết thành Kim Đan, hắn từng thỉnh cầu sơn chủ thu hắn làm đồ đệ, sơn chủ nhìn hắn lắc đầu chưa từng đồng ý, hắn thất vọng một đoạn thời gian, bất quá rất mau tự nhủ lòng: Hắn không thành đồ đệ của sơn chủ, những người khác cũng không thành, không có ai là kẻ đặc thù. Nhưng mà hiện tại.....

Vô luận những đệ tử khác nói như thế nào, hắn đều có thể nhịn. Vậy mà, ngay cả sơn chủ hắn vẫn luôn kính trọng như phụ thân cũng bỏ hắn mà chọn Minh Trạng, khuất nhục này, kêu hắn làm sao nhịn?

Trong lòng chua xót, ủy khuất, đồ kị cùng phần nộ dây dưa ở bên nhau hóa thành ngọn lửa, đốt đến khí huyết hắn cuộn cuộn, hốc mắt đỏ lên.

“Sư huynh, tay ngươi——” Minh Trạng thò người định cầm tay hắn.

Mới vừa bị tay Minh Trạng đụng tới, Sở Mộ Nhiễm đột nhiên giơ tay mở ra: “Cút ngay!” Đầu ngón tay mang theo lệ phong từ trên mặt Minh Trạng xẹt qua, một đường máu chảy ra, Sở Mộ Nhiễm đột nhiên thu tay lại, cắn cắn môi, vẻ mặt lần thứ hai nghiêm khắc nói: “Đừng đi theo ta!”

Dứt lời rút ra bội kiếm ngự kiếm mà lên, Minh Trạng cũng ngự kiếm theo, bướng bình nói: “Tay ngươi đỏ

máu.”

“Không cần người quản!” Sở Mộ Nhiễm tức điên, chỉ cảm thấy Minh Trạh đuổi theo là để chê cười hắh, xoay người một chườg đánh ra. Tâm trí hắh lúc này không bình tĩh, khó có thể khống chế lực đạo, dưới chân một bước sai, mắt thấy phải ngã từ phi kiếm xuống, Minh Trạh không né một chườg kia của hắh, kêu lên một tiếng, giang hai tay đem hắh tiếp được.

“Người.....” Sở Mộ Nhiễm từ trong mắt Minh Trạh nhìn thấy chính mình điên cuồng, trong lòng cứng lên, lòng bàn tay dùng sức đẩy Minh Trạh ra, lại mặc kệ hắh, thúc giục phi kiếm trốn tới Tiên Đô Phong.

Sở Mộ Nhiễm dừng ở Tiên Đô Phong, thu kiếm vào vỏ, vọt tới sơn động sơn chủ đang bế quan, quỳ gối ở ngoài kết giới, hô: “Sơn chủ!” Nghĩ tới mới vừa rồi Minh Trạh kêu câu “Sư phụ” kia, hắh lập tức cắn chặt khớp hàm, nhìn phía cửa động.

Không có người đáp lại.

Ngạo khí mười tám năm đều buông xuống, trên mặt Sở Mộ Nhiễm một mảnh nóng rát, cổ họng cũng bắt đầu nóng lên, cảm giác xấu hổ vọt tới trong đầu hắh ong ong vang rền, đôi tay chống trên mặt đất đầy cát đá, hắh mặc kệ nói: “Xin sơn chủ thu đệ tử làm đồ đệ!”

Như cũ vẫn không có đáp lại.

Vì cái gì, vì cái gì..... Vì cái gì!

Hắh chụp đến dùng quá sức, cát đá cắt qua ngón tay hắh, bị máu nhuộm thành màu đen.

Minh Trạh đứng ở phía sau hắh, trong mắt toàn là đầu ngón tay hắh tràn ra máu tươi, không nói một lời, ở phía sau hắh cùng quỳ xuống.

Màn đêm buông xuống, bạch quang ở chân trời liên tiếp chớp lóe, tiếng sấm ầm ầm quay cuồng, một giọt mưa rơi xuống mặt Sở Mộ Nhiễm, hai giọt, ba giọt, bốn giọt.....

Hạt châu trong suốt xâu thành dòng, góp nhặt trở thành mưa tầm tã, sét rạch ngang trời, yên sắc nổi lên bốn phía.

Sở Mộ Nhiễm ngây ngốc quỳ trong mưa, mưa lạnh cũng không thể dập tắt lửa trong lòng, vô số ý niệm theo tiếng mưa rơi che lấp gào rống, như sắp nổ khỏi đầu hắh.

Vì cái gì?

Vì cái gì!!!

Hắn đối với sơn chủ không đủ kính trọng sao?

Hắn thiên phú không đủ cao sao?

Hắn không đủ chăm chỉ nỗ lực sao?!!

Nguyên thần bay ở không trung, nhìn thần sắc bị hồng mắt của chính mình nhiều năm trước, vẫn có thể cảm nhận được cổ tuyệt vọng cùng không cam lòng kia. Lúc này hắn còn không biết chính mình đã đứng bên cạnh vách đá, chỉ cần hơi sai một bước, lập tức sẽ ngã vào vực sâu vạn trượng.

Ngực Sở Mộ Nhiễm đau đớn, máu từ vết hầu trào ra, phun trên mặt đất, rất mau bị nước mưa tách ra. Sở Mộ Nhiễm nhìn tơ máu trên mặt đất lan tràn, run rẩy dùng tay sờ, nhưng không chờ chạm được mặt đất, trước mắt đã một mảnh đen nhánh.

Thân ảnh màu đỏ phía trước vừa nghiêng đi, Minh Trạ̣m tức khắc đạp nước mà tới, kịp thời tiếp được Sở Mộ Nhiễm, ôm vào trong ngực, trên mặt toàn là thần sắc tiếc thương.

Lúc này kết giới trước động phủ mở ra, sơn chủ đứng ở cửa động, nhìn bộ dáng hai người chật vật, thở dài, từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ ném cho Minh Trạ̣m. Minh Trạ̣m ôm lấy bả vai Sở Mộ Nhiễm, trút một viên thuốc đưa vào trong miệng hắn.

Sơn chủ nói: “Người có chuyện muốn nói?”

Minh Trạ̣m nhìn xong động tác yết hầu nuốt thuốc của Sở Mộ Nhiễm, thân thể căng chặt lúc này mới chậm rãi thả lỏng, lập tức khởi động một cái kết giới đem màn mưa che ở bên ngoài. Cánh tay ôm chặt Sở Mộ Nhiễm, ngẩng đầu nói: “Cầu xin sư phụ thu Sở sư huynh làm đồ đệ!”

Sơn chủ sớm đoán trước, thở dài: “Người biết tính tình hắn, cho dù hiện tại ta đáp ứng, ngày sau hắn biết là người cầu xin ta, người nghĩ hắn sẽ như thế nào?”

—— thà là ngọc vỡ, không làm ngói lành.

Minh Trạ̣m trầm mặc một lúc lâu, bế Sở Mộ Nhiễm lên xoay người rời đi.

“Người có kỳ giai căn cốt, gặp nạn vẫn kiên gan, nếu còn không chịu buông tha chấp niệm đối với hắn, vô vọng phi thăng.”

Minh Trạ̣m dừng lại bước chân, nói: “Ta không có ý muốn phi thăng.” Dứt lời nâng bước đi về phía trước,

tới bên vách núi triệu ra phi kiếm, bay khỏi Tiên đô Phong.

Mưa vẫn cứ rơi xuống, chỉ là cách biệt mười năm mưa không cách nào rơi xuống người một sợi du hồn phiêu đảng, hắn ngừng ở Tiên Đô Phong trống vắng hồi lâu, nghiền ngẫm lặp lại lời nói giữa Minh Trạ và sơn chủ——

Chấp niệm?

Minh Trạ đối với hắn có chấp niệm..... Là có ý tứ gì?!

13. Chương 13

Lúc Sở Mộ Nhiễm quỳ ở Tiên Đô Phong, tâm thần bị tổn thương, dù cho mấy ngày tịnh dưỡng ngực vẫn còn đau âm ỉ. Hắn bỏ thói quen ngày xưa, không đi sau núi Tập Tú Phong tu hành, nhốt mình ở Đệ Tử Ngọa hàng đêm ngồi bất động.

Có lúc hắn muốn say một phen, tự tôn lại không cho phép hắn trốn tránh, hắn càng truy tìm càng lạc lối.

Nguyên thần Sở Mộ Nhiễm đồng dạng cũng lâm vào hoàn cảnh tương tự—— hắn nghĩ mãi không ra, Minh Trạ vì sao có chấp niệm đối với hắn, chấp niệm đối với hắn ở cái gì, có sâu nặng đến không muốn phi thăng sao?

Hồi tưởng lại Minh Trạ nhập môn năm năm qua, số lần cùng hắn lui tới ít ỏi đến đáng thương, tình nghĩa sâu nặng của đồng môn sư huynh đệ làm sao mà có được.

Mà trong mấy lần gặp gỡ ít ỏi đó, một lần hắn làm Minh Trạ bị thương, một lần khinh bạc Minh Trạ, hình như đều không phải trải qua trong êm đẹp gì, càng không có cơ hội vừa gặp như đã quen lâu.

Nếu nói ân huệ, hắn chẳng qua chỉ tặng hai bình thuốc, không thể nào vì chút việc cón con không tốn chút sức này mà trong mắt Minh Trạ lại trở thành thiên đại ân huệ?

Chẳng lẽ ——

Cảnh tượng say rượu ở Sơn Yến chợt lóe qua trước mắt, hắn sửng sốt một lát, thầm nghĩ: Không có khả năng. Sở Mộ Nhiễm người suy nghĩ cái gì vậy, Minh Trạ vốn là nam nhân!

Nghĩ không ra, tựa như hắn không biết vì sao mình còn có thể phiêu đảng trên thế gian.

Cho dù nghĩ thông suốt thì thế nào, thân hắn đã chết, bất quá chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

Dù sao hấn cũng giống như hiện tại, ngày qua ngày nhìn chính mình từng bước từng bước một đi vào tuyệt lộ, cái gì cũng làm không được.

Sở Mộ Nhiễm nhốt mình ở Đệ Tử Ngọa nửa tháng, mỗi khi đả tọa tĩnh tâm không được mấy hơi thở thì thanh âm hỗn tạp giống như thủy triều lại ồ vào tai hấn, nhiễu loạn tâm thần hấn, kích thích tiếng lòng hấn, khó có thể cam tâm nhẫn nhịn——

Vì cái gì sơn chủ không chịu thu hấn?

Vì cái gì chỉ thu một mình Minh Trạ?

Rốt cuộc Minh Trạ tốt ở chỗ nào?

Nếu.....

Nếu không có Minh Trạ ——

“Hy vọng hấn không thể kết thành Kim Đan.”

Giống như cái ý niệm toát ra ngày đó lúc Minh Trạ bế quan kết đan, ý niệm này vừa mới xuất hiện đã bị Sở Mộ Nhiễm dập tắt, nhưng mà ngày từng ngày ở trong điên cuồng, cái ý niệm này không ngừng ngóc đầu trở lại, chậm rãi cắn nuốt lý trí hấn, mọc rễ trong đầu hấn, rồi nảy mầm.

Minh Trạ.

Nếu không có Minh Trạ thì tốt rồi.

Quần áo Sở Mộ Nhiễm như cũ vẫn một màu lửa đỏ, nhưng đáy mắt so với dĩ vãng lại tăng thêm chút tăm tối, ngọn lửa lay động năm xưa đã không còn sáng ngời, ngược lại hừng hực khói đặc, khói đặc này như có thực chất bao bọc hấn, làm hấn thoát nhìn xanh trắng, âm trầm, trên mặt hấn không còn nữa thần thái phi dương, chỉ có cuộn cuộn sóng ngầm.

Đợi đến khi lần thứ hai hấn xuất quan, cả người gầy đi trông thấy, liên tiếp hành động làm trên dưới Thiên Môn Sơn phỏng đoán không thôi:

“Nghe nói từ nay về sau Sở sư huynh sẽ không tới khóa buổi sáng nữa!”

“Mấy hôm trước có người gặp Sở sư huynh tu hành, bị Sở sư huynh đả thương!”

“Tính tình Sở sư huynh..... hình như kém đi.”

Sở Mộ Nhiễm trở nên thô bạo, tự sa ngã, việc đả thương người một khi có bắt đầu liền không thể cứu vãn. Lúc đầu chỉ là đem người đánh bị thương nhẹ, càng về sau ra tay càng nặng, có một lần ra tay còn đâm thủng cả bả vai người khác, nhất thời sau núi Tập Tú Phong trở thành cấm địa của Thiên Môn Sơn, không có người dám bước vào.

Núi vẫn là núi, sông vẫn là sông, cự thạch nơi hẻm vẫn thường đả tọa cũng không có gì khác trước, tất cả vẫn như cũ, lại không còn như xưa, phẳng phất bao phủ một tầng mây mù, khiến người chùn bước.

Từ lúc Sở Mộ Nhiễm đâm người bị thương, Minh Trạh trở thành vị khách đầu tiên tới sau núi Tập Tú Phong.

Sở Mộ Nhiễm ngồi trên cự thạch nhắm mắt dưỡng thần —— đã thật lâu hẻm không thể tĩnh tâm đả tọa —— cảm giác được có người tới gần, hẻm chậm rãi mở mắt ra, dưới cự thạch có một người áo đen đang đứng. Khóe miệng hẻm nhếch lên, lộ ra nụ cười xảo trá đến cực điểm, khuỷu tay chống đầu gối, bàn tay đỡ lấy đầu, từ trên cao nhìn xuống Minh Trạh, phẳng phất như hai người là bạn cũ gặp lại, ầm ầm mỉm cười: “Minh sư đệ, người tới sau núi là có gì phải làm sao?”

Mấy ngày nay, tâm tình Sở Mộ Nhiễm khó chịu thấy ai cũng không vừa mắt, Minh Trạh hiển nhiên là không nghĩ tới Sở Mộ Nhiễm sẽ đối với hẻm lộ vẻ mặt ôn hoà như vậy, đồng tử hơi hơi mở to, nhìn lên hẻm, có chút khẩn trương: “Ta muốn đến..... nhìn sư huynh.”

“Nhìn ta?” Sở Mộ Nhiễm xòe đôi tay trước mắt mình, trên dưới nhìn một lần, hừ một tiếng: “Ta có cái gì đẹp mà nhìn?”

Minh Trạh trầm thấp nói một câu, Sở Mộ Nhiễm không nghe rõ, tầm mắt quét xuống dưới, dừng trên người Minh Trạh, ánh mắt ngưng lại: “Người bị thương?”

Minh Trạh đối với thương thế của mình cũng không quan tâm, nhàn nhạt lên tiếng: “Phải.”

Trước đó vài ngày hẻm lại xuống núi rèn luyện, bởi vì vội vàng trở về, thương thế còn chưa kịp xử lý.

Sở Mộ Nhiễm như suy tư gì mà nhìn hẻm trong chớp lát, đứng dậy từ trên thạch đài nhảy xuống, đi đến trước mặt Minh Trạh, giơ tay ấn ở ngực hẻm một cái ——

“.....” Minh Trạh mím môi, sắc mặt trắng bệch.

Sở Mộ Nhiễm liếc mắt nhìn thần sắc hẻm, thu tay lại, móc ra một bình thuốc. Bình thuốc này so với bình thuốc hai lần trước tặng cho Minh Trạh không giống nhau, thân bình màu đen, miệng bình ánh đỏ, cả chiếc bình đều ẩn chứa điểm xấu, ai cũng có thể nhận ra.

“Người dám ăn sao?” Hấn làm như không biết, giơ bình thuốc trước mặt Minh Trạh.

Tầm mắt Minh Trạh trước tiên dừng ở trên hông của hấn — hấn gầy đi rất nhiều, đai lưng lại thu vào rất nhiều, cánh tay giơ bình thuốc thấy rõ cả gân cốt, khoe mắt đuôi lông mày treo ý cười, nguyên bản dung mạo đã cực kỳ tuấn mĩ, khi hấn cố tình mê hoặc lại nhiều hơn một mặt điểm sắc.

Minh Trạh nhìn lướt nhanh qua môi Sở Mộ Nhiễm, gương mặt nhìn thẳng hấn: “Người muốn cho ta ăn sao?”

Sở Mộ Nhiễm cười nói: “Đương nhiên, sư đệ bị thương, ta đây làm sư huynh có thể nào ngồi yên không để ý?”

“Được.” Minh Trạh lên tiếng, từ trong tay Sở Mộ Nhiễm tiếp nhận bình thuốc, mở nút bình, lấy ra một viên — là loại độc được cực kỳ thô ráp, thấp kém, sắc vị nồng nặc.

Minh Trạh mặt không biểu tình cầm lên viên thuốc kia đưa đến bên miệng —

“Bang” một tiếng, Sở Mộ Nhiễm bỗng nhiên giơ tay đánh rớt viên thuốc trong tay hấn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, đuôi mắt nhiễm màu đỏ, hung tợn nói: “Cút!”

“Đừng xuất hiện ở trước mặt ta nữa!”

“Cút cho ta!!!”

Minh Trạh trầm mặc nhìn hấn, ngón tay siết lại.

Viên thuốc tròn quá nhỏ, lăn trên mặt đất rất mau đã không thấy bóng dáng.

Viên thuốc kia độc tính rất dễ bị người phát hiện, một khi bị nuốt vào, độc tính có thể theo máu ở toàn thân khuếch tán. Cõi lòng hấn tràn đầy ác ý, Minh Trạh rõ ràng biết đó là độc được lại thản nhiên chịu nuốt, tựa như sớm đã xem thấu tâm tư ti tiện của hấn, khiến hấn cảm thấy càng thêm khổ sở.

Sở Mộ Nhiễm đỏ mắt lui về phía sau một bước, tức giận nói: “Được, người không đi, ta đi!!!”

Tan rã trong không vui.

14. Chương 14

Giống như Minh Trạng cố ý muốn làm trái với mong muốn của Sở Mộ Nhiễm, kể từ ngày ấy, ngày ngày hắn đều xuất hiện ở sau núi Tập Tú Phong.

Hắn tới sau núi tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, đem cổ kiếm cắm ở bên người, âm thầm lặng lẽ. Mỗi khi Sở Mộ Nhiễm mở mắt, đều phát hiện Minh Trạng đang nhìn hắn, bị phát hiện cũng không hoảng loạn, rất tự nhiên mà thu hồi tầm mắt, chờ hắn nhắm mắt, lại một lần nữa nhìn qua.

Nguyên thần Sở Mộ Nhiễm đã nhiều ngày chìm trong hỗn loạn, hắn luôn cảm thấy ánh mắt Minh Trạng nhìn hắn không thích hợp, lại không thể nói không thích hợp ở chỗ nào, đại khái có thể hiểu rõ Minh Trạng mỗi ngày tới sau núi là bởi vì quan tâm hắn, lại không biết Minh Trạng vì cái gì quan tâm hắn như vậy.

Chấp niệm.....

Chấp niệm.

Nghĩ trăm lần cũng không ra.

Người trên thạch đài bỗng nhiên mở hai mắt, trên mặt một vết màu đỏ —— năm đó Sở Mộ Nhiễm cho rằng Minh Trạng cố ý trêu đùa hắn, vốn định nhắm mắt lại mắt không thấy tâm không phiền, ai ngờ cảm giác tồn tại của Minh Trạng quá mãnh liệt, làm hắn không thể bỏ qua.

“Minh Trạng!”

Minh Trạng ngồi xếp bằng trên mặt đất nhìn hắn.

Sở Mộ Nhiễm vô cùng tức giận, hắn càng hận cực kỳ bộ dáng chính mình do dự không quyết đoán, giận dữ rời đi, từ nay về sau vì né tránh Minh Trạng, xuống núi rèn luyện nửa năm, tới khi trở lại Thiên Môn Sơn, chính vì đuổi kịp Tiên Linh Đại Hội bốn năm diễn ra một lần.

Thiên Môn Sơn lập sơn môn ở bên trong núi non trùng điệp, bên ngoài có mấy dãy núi có ma thú, yêu thú ma thú thường xuyên hoành hành, chung quanh Thiên Môn Sơn có hộ sơn đại trận mới có thể an toàn.

Ma thú ở chung quanh Thiên Môn Sơn sinh sản nhiều thành tai họa, thường xuyên xuống thành trấn ở chung quanh tàn sát bừa bãi, vì thế cách bốn năm Thiên Môn Sơn sẽ cử hành Tiên Linh Đại Hội một lần, đến lúc đó sẽ có kết giới bao phủ toàn bộ Ma Thú Sơn, đem ma thú vây ở trong đó, đệ tử Thiên Môn Sơn sẽ tiến vào Ma Thú Sơn săn giết yêu thú ma thú, ai săn được nhiều có thể bắt lấy danh hiệu đệ nhất.

Vì bảo đảm cho đệ tử sơn môn được an toàn, sơn chủ phá lệ xuất quan trông coi kết giới, chuông lớn trên Thiên Môn Phong vang —— Tiên Linh Đại Hội bắt đầu!

Sở Mộ Nhiễm xa xa liếc mắt nhìn thân ảnh màu trắng trên Thiên Môn Phong, trong lòng âm thầm thề, lần này nhất định phải rửa mối nhục xưa, đoạt lại vị trí của chính mình, để sơn chủ thu hấn làm đồ đệ!

Các đệ tử tham dự Tiên Linh Đại Hội tụ tập ở Khâu Loan Phong nghe tiếng chuông mà hành động, hóa thành vô số đạo lưu quang chạy vào trong núi non, không bao lâu sau tiếng gào rống vang lên, cây cối liên tiếp bị bẻ gãy, bụi mù nổi lên bốn phía, đất rung núi chuyển.

Sở Mộ Nhiễm ở bên ngoài rèn luyện nửa năm, tu vi cùng với kinh nghiệm thực chiến đều có tiến bộ nhảy vọt, yêu thú tầm thường, ma thú gặp hấn đều bị một kích trí mạng, ít con có thể cùng hấn triển đấu vài lần. Chữ viết trên ngọc bài mang ở bên hông không ngừng biến hóa:

Mười hai.

Ba mươi ba.

Bốn mươi lăm.

.....

Một tên đệ tử Thiên Môn Sơn sau khi trăm hai mươi đầu ma thú gân mỗi lực kiệt, trên mặt ma thú dòng máu tím tanh hôi đã khô cạn, hấn chống kiếm thở hồng hộc đi tới dưới tàng cây nghỉ tạm, bỗng nhiên một giọt dịch nhầy nhỏ xuống lỗ tai, hấn duỗi tay quệt lên lỗ tai một cái, kỳ quái ngẩng đầu lên —— một con rắn lớn thân thể thô tráng cuộn trên thân cây đang hướng về hấn mở ra miệng to như chậu máu!

Mũi kiếm cắm trên mặt đất, lúc này rút kiếm đã không kịp, đệ tử kia toàn thân run lên, như có dòng điện xẹt qua da đầu, khớp mắt muốn nứt ra, vươn cánh tay ra chắn, chỉ thấy trước mắt bạch quang chợt lóe! Con rắn bị chém ngang từ chỗ xương hàm, máu nóng tạt đầy đầu đầy mặt đệ tử kia, xác rắn ầm ầm rơi xuống đất.

Người bị cứu ngơ ngác buông cánh tay, nhìn người tới, lúng ta lúng túng nói: “Sở, Sở sư huynh!”

Một viên nội đan màu xanh lục nằm trong tay Sở Mộ Nhiễm, chữ trên ngọc bài giắt bên hông từ “Tám mươi bảy” biến thành “tám mươi tám”.

“Đa tạ! Đa tạ Sở sư huynh!”

Sở Mộ Nhiễm không quay đầu lại, ngự kiếm rời đi.

Đang đứng trên phi kiếm, bỗng cảm thấy sức lực thoáng bị mất sạch, phi kiếm đột nhiên nhoáng lên, hấn vội ngừng lại, hết sức chuyên chú mà ngự kiếm tìm kiếm mục tiêu.

Vừa rồi gặp mấy đầu yêu thích tụ hợp thành đàn, hành động vừa hung mãnh vừa mau lẹ thường gọi là ma thú, lấy một đánh nhiều, triển đấu hồi lâu hắn mới chém giết hết chúng nó, một thân linh khí đã hao bảy tám phần.

Nhưng mà hắn không thể nghỉ ngơi! Còn muốn nhiều hơn!

Cho đến khi hắn không thể động mới thôi, hắn nhất định..... Phải vượt qua Minh Trạm!

Phi kiếm hướng về phía một mảnh rừng rậm nồng đậm, đó là mảnh đất hoang không có người tìm săn, Sở Mộ Nhiễm mới vừa rơi xuống mặt đất, đã có vô số ma thú nghe ra hơi thở của hắn mà ngo ngoe rục rịch, vô số đôi mắt xanh ở phía sau cây cối sáng lên.

Một chân Sở Mộ Nhiễm lùi về sau, mũi kiếm chỉ về phía trước, ở trong rừng rậm đề phòng nhìn quanh, cây cối phía sau vừa động, tiếng gió chợt đến, cuốn lên tóc của hắn, bước chân hắn uốn éo, thân kiếm từ dưới hướng lên chém về phía trước, kiếm khí lập tức chém rách da ma thú, chặt đứt gân cốt, ầm ầm ngã xuống.

Kế tiếp, khu rừng đã trở thành tràng Tu La, âm thanh lớn không ngừng vang lên, con số kế tiếp trên ngọc bài nhảy lên liên tục, Sở Mộ Nhiễm đã mệt cực kỳ, vẫn cứ máy móc mà huy động kiếm trong tay.

Một con chuột bay nhanh vượt sắc nhọn cao bằng hai người bay nhào về phía hắn, hắn muốn xoay người, chân lại không nghe theo sai khiến, móng vuốt sắc bén đã tới trước mắt, hắn đành phải vịn eo nghiêng người, vuốt sắc của chuột bay cào nát bờ vai hắn, đồng thời mũi kiếm dựa theo xung lượng của chuột bay trực tiếp mổ thân thể nó từ cổ xuống dưới bụng.

Hắn thật sự kiệt sức, không kịp trốn tránh, bị máu dơ bắn từ thi thể chuột bay phun bắn làm ô uế cả vạt áo, một bên thở hổn hển một bên loạng choạng thân thể lui về phía sau vài bước, dựa vào bội kiếm thật vất vả ổn định thân hình.

Một trăm hai mươi một.

Còn muốn, còn muốn nhiều hơn!

Âm thanh rất nhỏ của nhánh cây bị dẫm gãy vang lên từ phía sau, Sở Mộ Nhiễm rung mình, cố chống thân thể rút kiếm quơ đi, xoay người mới phát hiện thứ tới không phải là ma thú.

Là Minh Trạm.

“Người.....” ấn đường Sở Mộ Nhiễm nhăn lại, lập tức nhìn về phía ngọc bài bên hông hắn——

Một trăm hai mươi bốn!

Tay nắm chuôi kiếm xương ngón tay trắng bệch, hắn không nói cái gì nữa, dẫu đi về mệt mỏi, hướng chỗ sâu trong rừng rậm đi đến.

“Sư huynh.”

“.....” Cút ngay.

“Bên trong ma thú khó đối phó.”

“.....” Thì tính sao.

Minh Trạng không nói nữa, trầm mặc đi theo.

Trong bụi cỏ phía trước có tiếng sột sột soạt soạt, Sở Mộ Nhiễm lập tức cầm kiếm đuổi theo, con vật kia cảm giác được có người tới gần chuyển động càng nhanh, Sở Mộ Nhiễm hướng về chỗ bụi cỏ đang lay động bổ ra một đạo kiếm khí, bách thảo ngã rạp, bỗng nhiên không có tiếng vang.

Sở Mộ Nhiễm đang muốn tiến lên xem kỹ, đất dưới lòng chân chợt xao động, nếu là ngày thường hắn nhất định có thể lập tức phản ứng, nhưng lúc này sức lực hắn đã chạm đáy, chờ hắn phục hồi lại tinh thần, một con rắn đầu hổ đã chui từ dưới đất lên!

Đuôi rắn rất nhanh đem Sở Mộ Nhiễm quấn bên trong, đầu hổ lộ răng nanh, nước miếng chảy ra. Hắn cắn chặt răng, nâng lên cánh tay đau nhức, đón đầu đâm về phía bên trong đầu hổ.

Không có linh khí, hắn còn có sức lực, không có sức lực, hắn còn có mạng này!

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể ở trước mặt Minh Trạng ngã xuống!

Mũi kiếm chọc vào mắt hổ, tiếng gào rống vang vọng rừng rậm, chân đến mức lá rụng dồn dập, đầu hổ cuồng lắc, ném bay bội kiếm, đuôi rắn buộc chặt sắp đem xương cốt hắn bẻ gãy, khoe miệng đã có tơ máu chảy ra.....

Xoạt xoạt xoạt ——

Vài đạo tiếng xé gió, trên mặt nóng lên, lực đạo siết chặt hắn chợt tan biến, con rắn đầu hổ phát ra một tiếng hét điên cuồng thống khổ, nó nằm trên mặt đất không ngừng giãy giụa quay cuồng, đuôi rắn quét qua chặt đứt một cây lại một cây đại thụ.

Sở Mộ Nhiễm mất hết sức lực quỳ trên mặt đất, giờ tay lau máu nóng sắp chảy tới lông mi, trên tay một mảnh đỏ tươi, con rắn đầu hổ kia đã bị người cắt cổ.

Hắn nắm chặt thảm cỏ trên mặt đất, dồn dập hít thở, hốc mắt dần dần biến đỏ: “Người đang đợi cái gì, giết nó đi!”

Minh Trạh nhậh lên bội kiếh của hắh, đưa đếh trướh mặt hắh.

Hắh một phen hắh tay Minh Trạh ra, gắh nhẹ: “Ta bảo người giết nó!”

Bội kiếh lắh xuốhց một bên, hắh phát ra tiếh tàn nhắh rồi đặh nhiên nện xuốhց mặt đấh: “Ta không cần người thươh hại!”

“Người ——”

“Đồh —— đồh —— đồh ——”

Chuồh vang ba tiếh, cuộc sắh kết thứh.

Sở Mộ Nhiếh nhậh xuốhց nước mắt, ngắh quỳ trên mặt đấh:

“Người cho rằng ta cần người nhườh ta sao?”

“Giết nó đi!”

“Giết nó.....”

“Giết ——”

Âm thanh cuối hóa thành một tiếh nghẹn ngào, nuốt vào trong bựh.

Sở Mộ Nhiếh, đừh..... đừh lại mất mặt xấu hổ nửa.

15. Chương 15

Minh Trạh cườh quyết kéo Sở Mộ Nhiếh, ôh hắh lên. Hắh không muốn tỏ vẻ nhu nhược trướh mặt Minh Trạh, ra sức giấh giụa, đắh tiếh ngay cả đặh một ngón tay hắh cũh phải cố hết sức mới làm nổi. Ngọn lửa thẹn thùng và phắh nộ đốh đếh gương mặt hắh nóng ran, đắh phải nắhց một cánh tay lên che mặt, che đắh chính mình đắhց làm trò hề.

Có lẽ vì biết mình tự ý hành động, Minh Trạng không lựa chọn ngự kiếm, mà đi bộ rời khỏi rừng, linh khí không đầy cuộn cuộn từ lòng bàn tay Minh Trạng chảy ra tiến vào gân mạch của Sở Mộ Nhiễm.

Gân mạch bên trong khô cạn đã lâu, chợt có linh khí chảy vào gây đau đớn không thôi. Thân thể Sở Mộ Nhiễm run rẩy, ngay cả thanh âm cũng run theo: “Ta không cần người bố thí.”

“Không phải bố thí.” Minh Trạng điều chỉnh dòng linh khí một chút, lần thứ hai tiến vào bên trong gân mạch của Sở Mộ Nhiễm linh khí đã ôn nhu rất nhiều, như là tơ lụa lành lạnh nhẹ nhàng xẹt qua, bình yên, thoải mái.

So với hần sẵn nhiều hơn ba đầu ma thú, đến đây còn có linh khí dồi dào như vậy..... Dưới cánh tay che lấp, Sở Mộ Nhiễm cảm môi, rất mau đã nếm tới vị máu tươi.

Đợi Sở Mộ Nhiễm hơi khôi phục một chút sức lực, Minh Trạng triệu ra phi kiếm mang theo Sở Mộ Nhiễm rời Ma Thú Sơn, khi chuẩn bị tiến vào kết giới hộ sơn của Thiên Môn Sơn hần buông người kia ra, một trước một sau về tới Khâu Loan Phong.

Ngọc bài mang theo trên người mỗi tên đệ tử ở Khâu Loan Phong đều có một khối ngọc bài đối ứng với nó, được buộc dây đỏ phía sau có khắc tên những đệ tử tham dự Tiên Linh Đại Hội, những người tới trước Khâu Loan Phong đã thấy được thành tích cuối cùng:

“Sở sư huynh thể mà sẵn được một trăm hai mươi mốt con!”

“Hồ thẹn hồ thẹn, ta chỉ đủ số lẻ của Sở sư huynh.”

“Sở sư huynh không phải đệ nhất! Minh sư đệ so với Sở sư huynh sẵn còn nhiều hơn ba con!”

“Một trăm hai mươi bốn con?! Trời ạ!”

“Không hổ là Minh sư đệ!”

“Sở sư huynh thua Minh sư đệ chỉ ba con, vậy mà người đứng thứ ba lại kém hơn Sở sư huynh tới hơn năm mươi con!”

“Ai, chúng ta so với Sở sư huynh cùng Minh sư đệ thật là kém xa.”

“Ta sẵn bốn mươi lăm con, tuy rằng không thể so sánh với Sở sư huynh và Minh sư đệ, cũng coi như không tồi.”

“Nhìn lên mình chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình, ha ha ha ha ha.....”

Sở Mộ Nhiễm xa xa nhìn hai khối ngọc bài xếp hạng thứ nhất thứ hai treo trên Khâu Loan Phong, nhờ lúc trước Minh Trạm rót cho linh lực, linh khí trong cơ thể mới bắt đầu lưu chuyển, thân thể dần dần sống lại, sức lực hồi phục, đau đớn ở miệng vết thương trên vai cũng rõ ràng lên, thậm chí có dấu hiệu xâm nhập xương tủy.

Da thịt quanh miệng vết thương ửng ửng biến thành màu đen, xem ra móng vuốt chuột bay có độc, hắc siết chặt bả vai ——

Thứ hai, thứ hai!

Hắc không cần thứ hai!

Chỉ cần không phải thứ nhất, thứ mấy thì có gì khác biệt!

Hắc xấu hổ và giận dữ mà xoay người, nhìn thấy Minh Trạm vẫn luôn đứng ở phía sau hắc —— Minh Trạm một thân áo đen không nhiễm một hạt bụi, thân hình đỉnh đạc, như một thanh thần binh lợi khí sắc bén.

Còn hắc thì sao?

Quần áo bị chuột bay và rắn đầu hổ cào rách, trên mặt vẫn còn cảm nhận xúc cảm khi bị rắn đầu hổ xối máu nóng, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi tanh huyết nhục của chuột bay, tựa như đóa sen trắng, cùng vũng bùn đen.

Không chốn dung thân.

Cảm xúc ghét bỏ chính mình và hận ý đối với Minh Trạm cuộn cuộn đan xen, khó có thể phân biệt ai cao ai thấp, nhưng cho dù là kết quả nào, hắc cũng không muốn ở lại Khâu Loan Phong lâu thêm một cái chớp mắt.

Sở Mộ Nhiễm có ý lướt qua Minh Trạm, nhưng mới vừa thoáng qua người Minh Trạm, một cánh tay đã che trước mặt hắc.

“Tránh ra.”

“Người bị thương.”

“Ta nói tránh ra!”

Minh Trạm không nói một lời, móc ra bình ngọc từ trong vạt áo, nâng cánh tay Sở Mộ Nhiễm lên, vừa

muốn rải thuốc bột, Sở Mộ Nhiễm đã dùng sức đẩy Minh Trạm ra, mắt không chế quát:

“Ta kêu người tránh ra, người điếc sao!”

Bình ngọc rơi trên mặt đất, lăn đi rất xa, thuốc bột từ miệng bình đổ ra, rải thành một vệt trắng. Sở Mộ Nhiễm cắn chặt răng, nhìn bình ngọc kia một lát, ảo não không thôi, không hề quản thân sắc Minh Trạm ra sao, bước lên phi kiếm bay khỏi Khâu Loan Phong.

Trên vai càng ngày càng đau, trên người từng trận từng trận rét run, hần cắn răng cố bay một đoạn, hình ảnh Tập Tú Phong ở nơi xa bắt đầu xuất hiện bóng nhòe, hai cái, ba cái..... Đầu văng mắt hoa, thân mình lách đi rơi khỏi bội kiếm, rất mau rơi vào một cái ôm áp mạnh mẽ.

Phía sau lưng cùng đôi chân cong bị cánh tay vững vàng ôm lấy, sườn mặt dán vào lồng ngực người nọ, thích, thích, thích..... Tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ cách vài dật truyền đến, cảm giác ấm áp dào dạt ở quanh thân tản mạn ra.

Là ai?

Hần liều mạng muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt càng rũ càng nặng, rốt cuộc lâm vào một mảnh tăm tối.

Nguyên thần vẫn còn ngừng ở vách núi Khâu Loan Phong, hần ngồi xổm bên cạnh cái bình ngọc rơi trên mặt đất, cẩn thận tỉ mỉ, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt ——

Đây..... Đây không phải là hần năm đó ở trên cây ngọc lan tiện tay ném cho Minh Trạm một bình đó sao?!

Minh Trạm vẫn luôn không dùng, cất giữ tới hôm nay?

Lấy hần thử độc?

Không, chắc là không phải.

Sinh thời hần bị ghen ghét che đi hai mắt chỉ cho rằng Minh Trạm là kẻ nguy quân tử, nhưng hiện giờ hần đã đi theo Minh Trạm sáu năm đã sắp tới bảy năm, đối với bản tính Minh Trạm quá là rõ ràng. Trước đây hần bị trọng thương vì sao lại không dùng, là.....

—— Người có kỳ giai căn cốt, gặp nạn vẫn kiên gan, nếu còn không chịu buông tha chấp niệm đối với hần, vô vọng phi thăng.

Chấp niệm đối với hần Đối với hần có..... Chấp niệm?

Chấp niệm.

Hai chữ này như là ma chú ở trong đầu Sở Mộ Nhiễm không ngừng vang lên, ở trong lòng hắn nhắc lên sóng to gió lớn. Hắn ở bên vách núi Khâu Loan Phong ngồi xổm nửa ngày, kinh nghi bất định mà bay về Đệ Tử Ngọa trong Tập Tú Phong.

Minh Trạh đã giúp hắn xử trí tốt miệng vết thương, ngồi ở mép giường đem chăn kéo đến ngực hắn.

Thời điểm buông tay, đầu ngón tay đụng phải một sợi tóc hắn, ngón tay bỗng chốc thu hồi, rồi sau đó lại như thăm dò, nhẹ nhàng chạm vào sợi tóc đen kia. Ngón tay thon dài dọc theo đuôi tóc chậm rãi dời lên, ngón tay nắm lại, chỉ dám dấn nhẹ ở trên gương mặt tái nhợt của Sở Mộ Nhiễm không ngừng vuốt ve.

“Sư huynh.”

Không có đáp lại.

Tay còn lại của Minh Trạh lướt qua chăn đắp trên thân thể Sở Mộ Nhiễm, chống ở trên vai hắn, khuỷu tay một chút một chút co lại, thân mình cúi xuống, cực kỳ nhẹ nhàng mà hôn lên bờ môi hắn!

Rất nhanh, Minh Trạh ngẩng đầu lên, nắm chặt góc chăn, tóc dài rơi xuống mép giường, dùng âm thanh đè nén đến cực điểm, thấp giọng nói: “Sư huynh, người bảo ta, như thế nào cho phải.”

Nguyên thần Sở Mộ Nhiễm chết trân tại chỗ.

Minh Trạh..... Đang làm gì?

Hắn đang làm gì!?

Hắn làm sao có thể!?

Quá khứ năm năm cùng với tiếng sấm ầm ầm đủ để hủy thiên diệt địa ở trước mắt hắn gào thét mà qua:

—— không công bằng.

—— đối với sư huynh như vậy là không công bằng.

—— người có kỳ giai căn cốt, gặp nạn vẫn kiên gan, nếu còn không chịu buông tha chấp niệm đối với hắn, vô vọng phi thăng.

—— ta không có ý muốn phi thăng.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu Minh Trạng thật sự đối với hắn có chấp niệm, nếu không phải là tình đồng môn sư huynh đệ loại khả năng này, còn có khả năng là ——

Cho nên mới đối với thuốc trị thương hắn tùy tay đưa cho coi như trân bảo.

Cho nên khi hắn say rượu chịu ở bên cạnh đốc lòng chăm sóc.

Cho nên năm lần bảy lượt bị hắn đẩy ra, vẫn luôn yên lặng đi theo phía sau.

Cho nên sau khi hắn rời khỏi Thiên Môn Sơn, không ngại cực khổ mà tìm kiếm.

.....

Đây —— quả thực hoang đường!

16. Chương 16

Sở Mộ Nhiễm ở kết giới hộ sơn của Thiên Môn Sơn trải qua mấy ngày, nhưng đầu óc hoàn toàn chưa bình tĩnh lại.

Hắn chỉ sợ trong vòng vài ngày không đủ thể tiếp thu sự thật rằng Minh Trạng thích hắn.

Hắn sinh thời một lòng tu đạo, chưa từng chú ý tới nam nữ tư tình, đôi khi ngẫu nhiên cùng đồng môn sư huynh đệ nói chuyện phiếm biết được vị tu sĩ nào đó cùng vị tiên tử nào đó kết thành đạo侶, trước nay đều là vào tai này ra tai kia.

Huống chi hắn và Minh Trạng đều là nam nhân, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Minh Trạng thích hắn.

Người hắn hận nhiều năm, coi như kẻ thù vậy mà lại thích hắn.....

—— sư huynh, người muốn ta, làm sao bây giờ?

Ngày đó Minh Trạng khắc chế lời nói như ở bên tai, nhưng mà, muốn hắn làm sao bây giờ đây? Hắn luôn cúi nhiều năm, liều mạng cùng Minh Trạng tranh cao thấp, kết quả là Minh Trạng chưa bao giờ nghĩ tới chân chính đối đầu cùng hắn, mỗi khi đối mặt với sự khiêu khích và nhắm vào của hắn, hết lần này tới lần

khác khó xử mà lui về phía sau, ôn nhu mà bao dung.

Trong lòng Sở Mộ Nhiễm một mảnh buồn bã.

Lúc còn sống hẳn từng có một lần theo sơn chủ xuống núi, vừa vặn gặp phải ở chân núi có người xiếc ảo thuật bán nghệ, khi đó hẳn còn chưa Trúc Cơ, đối tu hành không si mê giống như sau này, vì thế hẳn lôi kéo vạt áo sơn chủ, chen vào đám người phía trước đứng xem.

Người bán nghệ kia mang theo một con khỉ, trên cổ khỉ buộc một sợi dây xích, một đầu dây xích nằm trong tay người bán nghệ. Con khỉ kia xuất hết một thân bản lĩnh, đi trên dây, nhảy vòng lửa, bưng trà rót nước..... Dẫn tới người xem chung quanh liên tục reo hò, tiền đồng như mưa rơi ào ào ném trên khay đồng.

Lúc ấy Sở Mộ Nhiễm xem rất thích thú, vỗ tay nhiều đến tay tê rần, trên người hẳn không có tiền đồng ngân lượng mà thế tục thường dùng, sốt ruột nửa ngày, linh cơ vừa động, bèn đem một khối ngọc bội trên người ném đi vào.

Hiện tại nghĩ tới hẳn sống hai mươi mấy năm, thế nhưng không khác gì con khỉ cố ra sức biểu diễn kia, hăm sâu trong đó, không thể tự kiềm chế.

Thật sự là, thua quá khó coi.

Đã nhiều ngày hẳn chỉ dám ở bên ngoài tiểu viện phiêu đảng, sợ lại đụng vào cái gì, một sợi du hồn không duyên không cớ tự dưng phiền lòng. Lang thang không có mục tiêu trôi dạt trên dưới ở Thiên Môn Sơn, trái tim một mảnh mịt mờ, không biết chỗ về.

Nếu..... Minh Trạ vẫn luôn thích hẳn, mỗi khi đối mặt với chỉ trích không rõ nguyên do hết lần này tới lần khác của hẳn, trong lòng lại là cảm tưởng gì?

.....

Minh Trạ mỗi ngày đều cởi bỏ vải bó trắng quấn trên đầu vai Sở Mộ Nhiễm giúp hẳn thay thuốc, sau đó cẩn thận băng lại, nhờ được chăm sóc mà miệng vết thương đã sắp khép, nhưng bởi vì trước đó Sở Mộ Nhiễm không kịp thời xử lý vết thương, khiến độc tố ở trong cơ thể khuếch tán, hơn nữa lúc trước thể lực hẳn gần như hao hết, nên vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Người ngày thường ngang ngược ương ngạnh lúc này lặng yên nằm ở trên giường, thu lại một thân toàn là gai nhọn, thoát nhìn thon gầy lại yếu ớt, giữa mày đôi khi nhăn nhúm, tựa hồ ở trong mộng cũng không thể bình an.

“Minh Trạ.....” Hẳn mơ màng nỉ non.

Minh Trạng đang cầm khăn vải giúp hấn lau mồ hôi trán chợt dừng tay lại:

“Ta ở đây.”

“Minh Trạng.....”

Minh Trạng đem bàn tay tiến trong chăn cầm tay Sở Mộ Nhiễm, như là tòa núi cao sừng sững, trầm mặc không nói thành lời lại kiên định mạnh mẽ.

Sở Mộ Nhiễm bị hấn cầm tay, mặt mày ngừng run rẩy, thân thể thư giãn ra, hô hấp đều đều, nặng nề đi ngủ.

Hấn ngủ một lần hết một ngày một đêm, Minh Trạng phát hiện mí mắt hấn rung động biết hấn sắp tỉnh lại, rũ mắt nhìn hấn trong chốc lát, rút tay ra, đẩy cửa đi ra ngoài. Không bao lâu sau, Sở Mộ Nhiễm mở to mắt, muốn đứng dậy, bả vai căng thẳng, đau đớn lại ở trên người hấn sôi trào. Hấn chán ghét bộ dáng yếu đuối của mình, không quan tâm mà dùng một bên tay bị thương chống đỡ thân thể ngồi thẳng, máu lại chảy ra trên vải bố trắng, tươi đẹp chói mắt, nhắc nhở hấn đã thất bại.

Minh Trạng giấu đi hơi thở ở ngoài phòng nhìn hấn tối tăm không rõ thần sắc, trên mặt không gợn sóng, xoay người rời đi.

Lúc này nguyên thần Sở Mộ Nhiễm đã xem hết mỗi một chiếc lá, mỗi một cục đá ở Thiên Môn Sơn, xem đến không thể xem được nữa, rốt cuộc thấy Minh Trạng và mình tách ra, do dự không lâu, vẫn là đi theo bên người Minh Trạng.

Hấn phát hiện Minh Trạng dường như bắt đầu trốn tránh hấn, thầm nghĩ: Chắc là do hấn thật sự quá mức kiêu căng, khiến Minh Trạng khó có thể chịu đựng, cho nên không chịu vây quanh hấn mà xoay chuyển nữa. Chỉ là có lúc sau khi đã tọa, hấn sẽ cầm một cái bình thuốc xem tới xem lui, việc này lại làm Sở Mộ Nhiễm nghĩ không thông, không biết là giữ hay buông, xem đến đầu óc mơ hồ.

Lại qua ba tháng, hấn đã đi theo bên người Minh Trạng bảy năm có hơn. Một ngày kia lúc đang ở mười hai phong du đăng, nhìn thấy một đội đệ tử mệnh mông cuộn cuộn đi tới Khâu Loan Phong dán bằng vàng, dựng lôi đài, hấn đứng trên vách núi, đồng môn ngày xưa đi tới đi lui xuyên qua thân thể hấn lại không phát giác chút nào.

Các đệ tử một bên vội vàng dựng lôi đài một bên tán gẫu:

“Người nói lần này môn phái thi đấu ai có thể đoạt giải nhất?”

“Còn nói nữa sao, Minh sư đệ chứ ai, hiện tại tu vi Minh sư đệ tối cao, hấn không đoạt giải nhất thì có thể là ai?”

“Sở sư huynh cũng có khả năng tranh đoạt đi?”

“Ta thấy không có khả năng, Sở sư huynh so với Minh sư đệ kém càng ngày càng xa.”

“Vậy Hoa sư huynh cùng Sở sư huynh so sánh thì sao, ai tốt hơn?”

“Việc này thì không khó đoán, Hoa sư huynh vừa mới kết đan, Sở sư huynh đã kết đan trước hai năm, Hoa sư huynh không phải là đối thủ của Sở sư huynh.”

“Minh sư đệ cùng Sở sư huynh đều là người sau vượt qua người trước, tuổi tác người ta so với bọn họ cũng không hơn kém bao nhiêu thật hổ thẹn, ai.....”

“Đừng than nữa, trước tiên đem lôi đài dựng xong mới là việc chính!”

Rốt cuộc đã tới.

Không có người nào so với hắn đối với chuyện này ấn tượng càng khắc sâu —— đây đúng là, việc trọng đại cuối cùng khi hắn còn ở Thiên Môn Sơn.

17. Chương 17

Hoa sư huynh hai mươi lăm tuổi rốt cuộc kết đan thành công, trở thành một trong những ứng cử viên đoạt giải nhất trong môn phái thi đấu lần này, nhưng trông mong của mọi người đối với hắn thấp hơn Minh Trạng và Sở Mộ Nhiễm rất nhiều.

Rất nhiều đệ tử không tham dự thi đấu lén lút đánh cuộc, phân biệt suy đoán nếu như Hoa sư huynh, Sở Mộ Nhiễm và Minh Trạng tùy tiện hai người so đấu với nhau đến tột cùng ai thắng ai bại, Hoa sư huynh rất thảm thương mà xếp dưới đáy.

Có một lần Hoa sư huynh đi tuần đêm ở Đệ Tử Ngọa thì nhìn thấy có một tiểu viện đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt, đi đến cạnh cửa bỗng nghe được bên trong truyền đến tiếng cãi cọ:

“Nếu Sở sư huynh đối đầu với Minh sư đệ còn có thể có một trận chiến ra trò, còn Hoa sư huynh, hắc, không phải ta nhằm vào hắn, hắn quả thật không được!”

Hoa sư huynh đen mặt ở bên ngoài nghe tiếp:

“Ai, so sánh cùng Sở sư huynh và Minh sư đệ, Hoa sư huynh chính là tay già chân yếu, không chịu nổi lăn lộn!”

“Hoa sư huynh là người ôn hoà hiền hậu.....”

“Đừng nói những cái vô dụng đó, người mau nói người đặt ai thắng đây!”

Người nọ đáp: “Ây, vẫn là đặt Minh sư đệ đi.”

“Phốc, nói nhiều lời như vậy, còn không phải muốn đặt Minh sư đệ? Ha ha ha ha Hoa sư huynh hấn —— Hoa sư huynh!?”

Một chân đạp lên ghế đá trong viện, một tay chỉ lên trời, kẻ mới nói lập tức im bật, giống như chim cút co rụt lại, một bộ đứng đắn.

Các đệ tử theo tầm mắt hấn quay đầu, chỉ thấy Hoa sư huynh mặt đã đen như đáy nồi, vội vàng cầm miệng lui về phía sau, vẫn có mấy kẻ ngốc không nhận rõ tình hình, lớn tiếng nói: “Hoa sư huynh còn kém xa lắm ha ha ha ha ha!”

Một đạo âm thanh lạnh lẽo vang lên: “Đúng vậy, ta thật là kém xa.”

Tiếng cười phóng đấng của đệ tử kia nháy mắt bị nuốt trở về, như một con vịt bị bóp cổ, mặt nghẹn đến đỏ bừng, một trận ho khan kinh thiên động địa: “Hoa... Hoa... Hoa... Hoa ——”

Đệ tử bên cạnh gồ hấn một chút: “Đừng ồn ào! Ta sắp tiểu ra quần rồi!”

Hoa sư huynh: “.....”

Hoa sư huynh đi đến bên cạnh bàn, phát hiện trên bàn bày một tấm giấy phủ kín mặt bàn, vẽ ba cái vòng, phân biệt viết Hoa, Sở, Minh. Trong đó hai cái vòng viết Sở và Minh cơ hồ đều chất đầy linh thạch, mà cái vòng viết Hoa kia vẫn trống tuếch.

Có đệ tử run rẩy nói: “Hoa sư huynh, thật vất vả gặp được một lần môn phái thi đấu, người, người tạm tha cho chúng ta lần này đi.”

Môn phái thi đấu mỗi ba năm tổ chức một lần, do các đệ tử trực tiếp đối đầu với nhau, bởi vậy so với Tiên Linh Đại Hội càng được chú ý, người đoạt giải nhất có thể tùy ý lựa chọn một kiện bảo khí của sơn chủ, có danh hiệu đệ nhất và bảo khí của sơn chủ làm giải thưởng, vô luận là tham dự hay không tham dự đệ tử đều vô cùng háo hức. Mỗi khi đến lúc này, các cuộc đánh cuộc lớn nhỏ trong Thiên Môn Sơn luôn trong cảnh bị cấm vẫn diễn ra không ngừng, các sư huynh sư tỷ chưởng sự cũng không muốn quét đi hứng thú của đồng môn, thông thường là nhắm một con mắt mở một con mắt.

Ai biết bọn họ xui xẻo như vậy, đang nói Hoa sư huynh “Không được”, đã bị Hoa sư huynh vừa vịn tóm được! Lỡ như đem linh thạch của bọn họ đều tịch thu.....

Hoa sư huynh trầm khuôn mặt nhìn chung quanh một vòng, nghiêm túc nói: “Đều là giờ nào! Không quay về ngủ còn ở chỗ này tụ tập đánh bạc?”

“Hoa sư huynh, chúng ta sai rồi.”

“Phải phải phải, đều là chúng ta sai.”

“Hoa sư huynh ngài đại nhân có đại lượng, đừng nghe bọn họ đánh rắm!”

Hoa sư huynh hừ lạnh một tiếng, nói: “Tất cả giải tán đi.” Ấn lại bội kiếm bên hông hướng ngoài viện đi, vừa đi vừa nói: “Lát nữa lại để ta bắt gặp các ngươi ——”

“Hoa sư huynh yên tâm! Chúng ta lập tức trở về ngủ!”

“Hoa sư huynh đi thông thả!”

“Hoa sư huynh chú ý dưới chân!”

Cuối cùng cũng tiến xong Hoa sư huynh, các vị đệ tử lau một phen mồ hôi, đi trở về bên cạnh bàn, đột nhiên phát hiện trong vòng viết chữ “Minh” so với lúc trước nhiều hơn mấy khối linh thạch! Nhanh như chớp vội đuổi theo tới cửa, nhưng mà Hoa sư huynh đã đi xa.

Môn phái thi đấu đối với sân đấu võ yêu cầu khá cao, rất nhiều đệ tử ngày đêm thay phiên ở mỗi một chỗ của Khâu Loan Phong bày ra phòng ngự kết giới —— từng có người nói Thiên Môn Sơn lúc ban đầu vốn có mười ba phong, sau bởi vì trong một lần môn phái thi đấu có hai vị đệ tử đấu đến khó phân thắng bại, trực tiếp đem sân bãi oanh nát, mười ba phong liền biến thành mười hai phong. Khâu Loan Phong chính là đỉnh núi mà đệ tử Thiên Môn Sơn thích nhất, tuyệt không thể cho nó có sơ xuất.

Một tháng sau, môn phái thi đấu đúng hạn cử hành.

Trong một tháng này, Sở Mộ Nhiễm ở bên trong chỗ bế quan chữa thương. Từ lần trước ở Tiên Đô Phong quỳ tới học máu, lồng ngực hắn vẫn luôn đau âm ỉ, thân thể không cường kiện bằng dĩ vãng, độc của chuột bay lần thứ hai ảnh hưởng tới vết thương cũ chưa lành, mỗi khi vận hành linh khí, như cũ mỗi một uể oải, khó có thể tu luyện.

Gần nhất tuy không nhìn thấy Minh Trạm, nhưng cũng không thể làm lơ sự tồn tại của hắn, hắn thời khắc đều nhớ rõ có cường địch là Minh Trạm ở đây, mỗi khi một mỗi đều dùng Minh Trạm thúc giục chính mình: Không thể nghỉ ngơi, không thể lơ lỏng.

Thải Vân sư tỷ nghe nói hắn bị chuột bay cào bị thương, đưa tới thuốc trị thương tự tay điều chế, thấy hắn khí sắc không ổn, mang theo bệnh nặng chưa khỏi mà suy yếu, lo lắng sốt ruột kiến nghị hắn bỏ quyền thi

đấu lần này, hấn lại qua loa lấy lệ mặc kệ, điền tên báo danh, ngày đó đi Khâu Loan Phong rút thăm.

Ba đối thủ trước vừa mới Trúc Cơ bị hấn nhẹ nhàng đánh xuống lôi đài, sau lại gặp được mấy đối thủ đều là sắp sửa kết đan, hấn tuy rằng có thương tích trong người, thực lực vẫn dư dả đối phó những người này, liên tiếp sáu ngày thắng liên tục, đệ tử vẫn chưa bị đào thải ít ỏi không còn bao nhiêu.

Ngày thứ bảy, hấn bốc thăm trúng Hoa sư huynh.

Hấn và Hoa sư huynh từng có tranh chấp một chút, nếu không có Minh Trạ, có khả năng hấn sẽ ghi hận Hoa sư huynh rất lâu, hiện tại cùng Hoa sư huynh cùng đứng trên lôi đài, chợt cảm thấy so với Minh Trạ mang cho hấn buồn rầu, Hoa sư huynh nói hai câu cũng không tính là gì.

Hoa sư huynh cảm thấy thần sắc hấn như có bệnh không nhẹ, không yên tâm hỏi: “Sở sư đệ, thân thể người không thoải mái sao?”

Sở Mộ Nhiễm nhàn nhạt đáp: “Ta không có việc gì.”

“Lúc trước ở Tiên Linh Đại Hội bị thương, người đã khỏi hấn chưa? Có thể cho đệ tử khác đánh trước, người nên nghỉ ngơi nhiều ——”

Sở Mộ Nhiễm không nói thêm gì mà rút ra bội kiếm phát động tấn công—— đùa cái gì vậy? Cho rằng hấn là nữ tử yếu đuối sao? Từ khi nào Sở Mộ Nhiễm hấn yêu cầu người khác nhượng bộ cùng thương hại?

Hoa sư huynh đành phải rút kiếm đáp trả.

Sở Mộ Nhiễm có thương tích trong người, thực lực không thể hoàn toàn phát huy, Hoa sư huynh lúc này đã kết đan, nếu hấn hơi có chút sai lầm là có nguy cơ bị thua. Hấn cố gắng tốc chiến tốc thắng, tránh sinh phiền phức, thể tấn công càng ngày càng mạnh, hoa lửa ở một phương trên lôi đài tức khắc vang khắp nơi, âm thanh binh khí va chạm nổi lên bốn phía, cơ hồ tất cả đệ tử đều vọt tới bên cạnh lôi đài ngừng thở xem tu sĩ Kim Đan so đấu.

Sau một lần đón đỡ, Sở Mộ Nhiễm cảm thấy lồng ngực đau đớn không thôi, khí lực khóa lại chung quanh bội kiếm, đem kiếm của Hoa sư huynh đánh văng ra, ngực một trận khí huyết cuộn cuộn, giống như có khối đá đè nặng trong tim bị nổ tung, hấn cúi người dùng kiếm chống đỡ thân thể, cố gắng nhìn, máu tươi lại điên cuồng tuôn trào!

Hoa sư huynh kinh hãi mà thu kiếm —— từ vừa mới bắt đầu vẫn luôn là hấn rơi vào hạ phong, căn bản không có cơ hội đả thương Sở Mộ Nhiễm, làm sao liền học máu? Hấn bất chấp đang so đấu, tiến lên đỡ lấy Sở Mộ Nhiễm, hối hận nói: “Ta vậy mà không nhận ra người có vết thương cũ trong người.”

Âm thanh nghị luận nổi lên bốn phía, Sở Mộ Nhiễm như gặp vạn trùng cản tim, cố chấp nói: “Ta không có việc gì!”

Hoa sư huynh tức giận: “Sở sư đệ cần gì phải cậy mạnh! Người có vết thương cũ chưa lành, nếu lại so đấu, sẽ lưu lại nguồn bệnh!”

Bốn phía âm ỉ như sóng thần, Sở Mộ Nhiễm nghe không rõ người chung quanh nói cái gì, trong đầu không ngừng nhắc nhở chính mình: Đứng lên đi, ngay cả Hoa sư huynh cái nấc này cũng không bước qua nổi, lấy cái gì so với Minh Trạ

Minh Trạ — Minh Trạ!

Sở Mộ Nhiễm đẩy Hoa sư huynh ra, gian nan đứng vững, nhưng mà hần lúc này đã gần như hồng mắt.

Nhập môn hai mươi năm, hần vẫn luôn tự xưng là thiên chi kiêu tử, hiện giờ ngay cả một con chó nhà có tang đều không bằng, mặt mũi mất hết, lộ ra trò hề.

Dưới lời dài tiếng lo lắng gào thét hết đợt này đến đợt khác, giống như ma âm rót vào lỗ tai, cảm giác vô lực xâm nhập xương tủy, hần có chút buông xuôi nhận mệnh, thả hết khí lực.

Minh Trạ đứng ở phía sau đoàn người, mấy lần muốn tiến lên, cuối cùng vẫn không dám chuyển dời bước chân. Thải Vân sư tỷ từ bên người hần bay vút qua, hần mở miệng nói: “Thải Vân sư tỷ.”

Thải Vân sư tỷ vội vàng dừng lại: “Cái gì?”

“..... Cầu xin sư tỷ, chăm sóc hần cho tốt.”

18. Chương 18

Đệ tử Thiên Môn Sơn gần đây có ba việc lớn thường dùng để tán gẫu sau mỗi lúc tu hành:

Thứ nhất là Sở Mộ Nhiễm ở trên lôi đài nhân vì vết thương cũ tái phát mà bỏ quyền, thứ hai là Minh sư đệ cũng không có báo danh môn phái thi đấu lần này, kể từ đó, dẫn tới việc lớn thứ ba — hai vị Kim Đan tu sĩ một vị bỏ quyền một vị không tham gia, Hoa sư huynh trở thành tu sĩ có tu vi cao nhất môn phái thi đấu lần này, tiện tay đoạt luôn giải nhất. Đừng nói là các đệ tử khác, ngay cả lúc Hoa sư huynh tự tay nhận bảo khí từ trong tay sơn chủ còn hoảng hốt tự hỏi chính mình có phải hay không còn chưa tỉnh ngủ.

Việc Hoa sư huynh đoạt giải rất mau bị các đệ tử Thiên Môn Sơn vút ở sau đầu, đem ánh mắt hướng về hai việc phía trước:

Môn phái thi đấu bậc này vừa thu danh vừa thu lợi, vốn an ổn cầm chắc thắng lợi trong tay vì sao Minh sư đệ không chịu báo danh?

Nội thương của Sở sư huynh rốt cuộc nặng đến tình trạng nào? Về sau có ảnh hưởng tới việc tu hành của hắn không?

“Tâm mạch của người bị hao tổn, yêu cầu tịnh dưỡng, nếu không..... Về sau sẽ khó tiến cảnh.” Thái Vân sư tỷ căng da đầu, sau khi bắt mạch tuyên bố kết quả, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới Sở sư đệ sẽ bị thương nặng như vậy, khi nói chuyện không đành lòng nhìn biểu tình của Sở Mộ Nhiễm.

Sở Mộ Nhiễm ngồi dựa bên cửa sổ, biểu tình mỗi một, một thân hào quang như ngọn nến sắp cháy hết, dần dần tối đi, cuối cùng biến mất không thấy.

“Ta biết.”

Thái Vân sư tỷ cổ vũ hắn, nói: “Chỉ là tạm thời không thể tu luyện, nếu chăm sóc một hai năm, vẫn có thể tốt lên.”

“Ta biết.”

Thái Vân sư tỷ còn muốn nói thêm cái gì, nhưng nhìn thần sắc hắn nhạt nhẽo chán chường, nhất thời cũng không biết còn có thể khuyên giải như thế nào, đành phải đem thuốc đặt lên bàn, đi ra ngoài phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Biểu tình Sở Mộ Nhiễm rốt cuộc có dao động, hắn cảm giác được hơi thở Thái Vân sư tỷ càng ngày càng xa, cảm lấy bội kiếm lặng yên không một tiếng động mà ra Đệ Tử Ngọa, đi vào sau núi.

Một hai năm?

Hắn đã đem hết toàn lực, vẫn không thể đuổi kịp Minh Trạm, nếu bỏ qua một hai năm, chỉ sợ cả cuộc đời này đều không thể nhìn đến bóng lưng Minh Trạm.

Ngồi ở trên thềm đá, hắn cố giữ tâm thần bình tĩnh, lôi kéo linh khí chạy dọc quanh thân, mỗi khi linh khí chảy đến ngực, sẽ bị đau đớn một trận như đâm vào tim. Trán đau đến toát mồ hôi lạnh, hắn như cũ không rên một tiếng, mạnh mẽ làm linh khí chảy qua.

Linh khí chạy dọc trong thân thể một chuyến rồi tụ tập bên trong Kim Đan, lại một lần nữa dẫn khí nhập thể, không ngừng củng cố Kim Đan.

Quần áo đỏ thấm mồ hôi ướt sũng, tóc mai dán ở trên mặt, mấy lần phá công, sau đó lần thứ hai lặp lại.

Nơi yết hầu máu tanh xao động muốn trào dâng, lại bị mạnh mẽ nuốt xuống.

Tâm mạch hao tổn thì thế nào, việc người khác làm không được, Sở Mộ Nhiễm hẳn nhất định có thể làm được. Hắn mới là thiên chi kiêu tử, chỉ là một tên Minh Trạ..... Chỉ là một tên Minh Trạ!

Bộ dáng Minh Trạ cầm trường kiếm xuất hiện ở trước mắt, mới đầu hắn còn đối diện với Minh Trạ, dần dần, mặt đất dưới lòng bàn chân Minh Trạ bắt đầu bay lên, lòng bàn chân vượt qua đỉnh đầu Sở Mộ Nhiễm vẫn không ngừng tiếp tục bay lên.

Sở Mộ Nhiễm không thể không ngửa đầu nhìn Minh Trạ, đối phương càng lên càng cao, xông thẳng tận trời, mạnh mẽ chấn động cùng áp bách khiến hắn cúi sống lưng xuống.

Hắn khó có thể không chế chính mình không bị nhũn chân, quỳ sát dưới đất.

Không muốn..... Không phải như vậy, ta còn có thể đứng lên, ta còn có thể đứng lên!

Hắn không cam lòng muốn ngẩng đầu, muốn đứng thẳng người, nhưng mỗi lần thoáng thẳng tắp lập tức lại bị áp đảo, dùng hết sức lực toàn thân, cuối cùng vẫn phải quỳ gối trên mặt đất.

Một lần lại một lần, rốt cuộc điên cuồng.

Cút! Tất cả đều cút ngay! Không cần xuất hiện trước mặt hắn!

Tất cả đều cút!!!

Sở Mộ Nhiễm thao túng linh khí đem hình ảnh trước mặt hoàn toàn cản nát, nhìn núi cao hắn khó có thể leo lên bị phá thành mảnh nhỏ, trên đỉnh núi Minh Trạ cứ vậy mà ngã xuống, hắn cảm thấy vui sướng vô cùng, nhịn không được muốn cười, cười cười, máu trào ra tới, toàn thân gân mạch vỡ vụn đau đớn không thôi, như là dùng dao từ bên trong khuấy đảo, cho đến máu thịt be bét hắn cũng không có sức ngăn cản.....

Bỗng nhiên một đạo linh khí mát lạnh xâm nhập từ phía đỉnh đầu, lấy khí thế bẻ gãy nghiền nát gột rửa từng cái gân mạch của hắn, thần trí bị triệu hồi, hắn kinh hoàng mở mắt ra, một cổ dây đặc mùi máu tanh tức khắc tràn ngập xoang mũi!

Sơn chủ và Minh Trạ đứng ở trước mặt hắn, hốc mắt Minh Trạ có chút đỏ, tựa như đang nhẫn nại cái gì rất thống khổ.

Sở Mộ Nhiễm vẫn còn chưa hoàn hồn —— sơn chủ tại sao lại ở chỗ này? Biểu tình của Minh Trạ là sao vậy? Vì cái gì bọn họ đều như vậy nhìn ta? Ta đến tốt cùng..... Làm sao vậy?

Cầm giác ẩm áp trên cằm vẫn chưa tiêu tán, hắn ngơ ngác giờ tay lau một chút, trên tay một mảnh đỏ tươi

“..... Sơn chủ, ta làm sao vậy?”

Sơn chủ thở dài, nghiêng người nói: “Người vừa mới tẩu hỏa nhập ma, ta vì bảo toàn tánh mạng, đã hủy đi tu vi của người.”

Tẩu hỏa nhập ma?

Hủy đi tu vi?

Sở Mộ Nhiễm không thể tin tưởng, hoài nghi mà thử ngưng tụ một chút linh khí, linh khí tiến vào đan điền trong giây lát ngẩn ngui nhưng bởi vì không chỗ nào ký thác nên rất mau liền biến mất—— Kim Đan của hắn đâu?

“Kim Đan của ta”

Mười tám tuổi năm ấy kết thành, Kim Đan ở trong thân thể hắn hơn hai năm đâu!!!

Không có Kim Đan, hắn biết lấy gì so cùng Minh Trạng?!

Hắn khó có thể tin mà nhìn về phía sơn chủ, lại đem tầm mắt chuyển qua trên mặt Minh Trạng, tâm thần hoảng loạn——

Đó là biểu tình thương xót sao?

Hắn thấy ai đáng thương?

Hắn! Thấy! Ai! Đáng! Thương!!!

Lại một ngụm máu tươi trào ra, không còn một tia sức lực, thân thể té ngã về phía sau.

Hình ảnh xuất hiện cuối cùng trong tầm mắt, là vẻ mặt kinh sợ của Minh Trạng.

Một sợi du hồn, nhìn thấy bộ dáng chính mình vô cùng chật vật gần như điên cuồng cũng chỉ đành cảm khái vạn ngàn——

Ai, cần gì chứ? Sao lại đến nông nổi này.

19. Chương 19

Sở Mộ Nhiễm đã không nhớ rõ mình có bao nhiêu lần bị Minh Trạm ôm như vậy về Đệ Tử Ngọa, sau khi đem hắn đặt trên giường, trầm mặc mà nhìn hồi lâu, hỏi: “Sư phụ, có biện pháp nào để cho sư huynh một lần nữa tu luyện không?”

Trên mặt sơn chủ đều là biểu tình thương tiếc không thôi, tên đệ tử này của hắn quá mức tranh cường háo thắng, quá cứng thì dễ gãy, nếu không thể tự mình vượt qua ải này, tương lai cũng sẽ ngã xuống, cho nên sơn chủ mới tâm địa cứng rắn đứng nhìn hắn đụng đến đầu rơi máu chảy, trăm triệu lần không nghĩ tới hắn sẽ tẩu hỏa nhập ma.

“Kim Đan đã hủy, muốn kết đan lại, không có khả năng.”

“Thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có, chỉ là sư phụ không chịu nói cho ta biết.”

Sơn chủ không phủ nhận.

Minh Trạm hát lên vạt áo, quỳ trên mặt đất: “Cầu xin sư phụ chỉ điểm.”

Sơn chủ than thở không thôi: “Cũng không phải ta không muốn nói cho ngươi, mà là..... Ai, chăm sóc tốt cho sư huynh của ngươi đi.” Nói rồi phát tay áo rời đi.

Do Kim Đan bị tổn hại nên Sở Mộ Nhiễm so với người thường không khác gì, thậm chí bởi vì vết thương cũ trước đây tích lũy, thể chất so với người bình thường còn không bằng. Trong giấc mộng thường xuyên thống khổ cuộn mình lên, tỏa nhiệt không ngừng, mấy ngày gần đây Thái Vân sư tỷ đều nhốt mình ở được phòng chưa từng ra, mỗi ngày các loại đan dược như nước cuộn cuộn chảy về tiểu viện của hắn, nhưng luôn là hiệu quả cực nhỏ.

Nguyên thần Sở Mộ Nhiễm đem những này đó nhìn ở trong mắt, trong lòng một mảnh phức tạp —— năm đó hắn hôn mê bất tỉnh, tới lúc tỉnh khi thì cảm thấy rơi vào động băng bị lạnh đến hàm răng đều run lên, khi thì cảm thấy tựa như rơi vào bên trong dung nham núi lửa khiến máu toàn thân đều bị bốc hơi, thần trí mơ hồ đến óc còn không mang nổi mình óc, vốn không hề biết Minh Trạm cũng không tốt lành gì.

Kể từ ngày ấy ở sau núi đem hắn ôm trở về, mỗi ngày Minh Trạm trừ bỏ chăm sóc lo cho hắn uống thuốc sau đó trông coi mấy canh giờ, còn lại thời gian đều đến Tiên Đô Phong quỳ trước động phủ của sơn chủ, bất kể là mưa rơi hay tuyết phủ.

Sơn chủ mấy lần muốn ra động phủ khuyên giải hắn không cần chấp mê bất ngộ, nhưng mà mỗi khi nhìn đến thần sắc bình tĩnh và kiên định trên mặt hắn liền biết, đồ đệ tâm tính cứng cỏi duy nhất này của hắn cũng không phải là người bởi vì xúc động nhất thời mà ra quyết định, hắn đây là quyết tâm muốn giúp Sở Mộ Nhiễm một lần nữa đi lên tiên lộ.

Sơn chủ phiên muộn không thôi, đồ đệ lần đầu tiên hắn muốn nhận có chấp niệm quá nặng, đồ đệ lần đầu

tiên hần thu lại ái dục quá sâu..... Ai, thôi, thôi. Hần phát tay thu hồi kết giới:

“Kim Đan của hần đã bị hủy một lần, gân cốt toàn thân không thể chịu nổi một lần tu luyện nữa, người cần đến vực sâu Vô Cực lấy Tổ Tâm Cốt, sau khi chế thành thuốc thì cho hần ăn. Từ nay về sau có tu hành được hay không..... Phải xem tâm trí hần.” Dứt lời, kết giới trong suốt một lần nữa đóng lại, sơn chủ lắc đầu hướng bên trong sơn động mà đi.

Thân hình tựa như bàn thạch của Minh Trạm rớt cuộc run một cái, trịnh trọng cúi lạy: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm.”

Lạy xong, Minh Trạm lập tức trở về Đệ Tử Ngọa xem Sở Mộ Nhiễm. Thái Vân sư tỷ đang đút cho hần uống thuốc, Minh Trạm quỳ một gối ở dưới giường, trân trọng cầm tay hần, cúi người hôn một cái ở trên tay, lại cẩn thận mà thả lại trong chăn, nói: “Sư huynh, chờ ta trở lại.”

Tay Thái Vân sư tỷ run lên, nước thuốc màu nâu đen đổ xuống chăn, tràn ra một đóa hoa nhan sắc đậm nhạt không đồng nhất, nhưng nàng vẫn quên lau đi, khiếp sợ nhìn Minh Trạm.

Nàng đã sớm phát hiện Minh Trạm đối xử với Sở Mộ Nhiễm có chút đặc biệt, nhưng vẫn không thể nói đặc biệt ở chỗ nào, thì ra lại là.....

Minh Trạm phảng phất như không phát hiện gì, đối mặt Thái Vân sư tỷ hành lễ một cái, nói: “Sư tỷ, sư huynh đành nhờ tỷ chăm sóc.”

“Người muốn đi đâu?” Thái Vân sư tỷ kinh ngạc hỏi.

“Đi lấy Tổ Tâm Cốt.”

“Tổ Tâm Cốt?!” Thái Vân sư tỷ vội đứng lên, ở trong phòng đi qua đi lại: “Tổ Tâm Cốt..... Tổ Tâm Cốt..... Đúng rồi, đúng rồi! Ta như thế nào lại không nghĩ tới! Nếu có Tổ Tâm Cốt, có thể chữa trị gân cốt cho Sở sư đệ, chỉ cần dùng thuốc điều dưỡng dăm ba năm ——”

Thái Vân sư tỷ mặt mày hớn hở nói nửa ngày, càng nói càng chậm, cuối cùng dừng lại, muốn nói lại thôi mà nhìn về phía Minh Trạm.

Sở Mộ Nhiễm lại biết tâm ý của nàng.

Tổ Tâm Cốt là một loại thảo dược, không lá không hoa, toàn thân chỉ có màu xám trắng, tựa như là xương cốt người, dùng nó làm thuốc có tác dụng nắn lại gân cốt. Mà loại dược liệu này, chỉ có ở vực sâu Vô Cực.

Vực sâu Vô Cực khi thì có băng tuyết đầy trời khi thì lửa nung cháy da, không chỉ có trăm thú rình quanh, tâm ma cảnh chờ thí luyện, theo truyền thuyết dưới vực sâu còn có thượng cổ ma thú ngủ đông, nguy hiểm

vô cùng. Linh được bậc này khó trách Thái Vân sư tỷ không nghĩ tới, thật sự là thuốc này khó mà có được, người bình thường cả đời chưa thấy một viên, cho nên khi điều chế thuốc sẽ không suy xét tới dược liệu này.

Minh Trạng vậy mà chịu vì hắn đi đến bước này..... Ai, sinh thời hắn thiếu nợ ân tình sâu nặng cỡ này đây, hiện tại có chết cũng không thể an tâm, nên làm thế nào cho phải?

Trừ bỏ lưng mang cổ kiếm, Minh Trạng cái gì cũng không mang, xoay người chạy tới vực sâu Vô Cực.

Sở Mộ Nhiễm hôn mê suốt ba tháng, đều nhờ một tay Thái Vân sư tỷ chăm sóc. Có một ngày, có mười mấy đệ tử xuống núi bao vây tiểu trừ ma thú bị trọng thương, nhóm sư muội điều chế dược liệu nhiều việc không xong, Thái Vân sư tỷ đành phải tạm thời rời đi, tiến đến được phòng hỗ trợ điều chế dược, cố tình chính là ngày này, Sở Mộ Nhiễm tỉnh.

Hắn mở to mắt, lọt vào tầm mắt là một mảnh hắc ám, một lát sau tầm nhìn một chút lại một chút thay đổi, rốt cuộc thấy rõ ràng nóc nhà của Đệ Tử Ngọa. Hắn xốc lên chân muốn đứng dậy, toàn thân lại giống như không có xương, ngay cả xoay người cũng làm không được, hắn liều mạng cử động thân thể, bùm một tiếng lăn xuống mặt đất, lục phủ ngũ tạng vì bị té mà suýt nữa lệch vị trí.

Hắn nằm trên mặt đất, thở hổn hển, ký ức trước khi hôn mê dần dần hiện lên:

—— người vừa mới tẩu hỏa nhập ma, ta vì bảo toàn tánh mạng, đã hủy đi tu vi của người.

Bên trong đan điền rồng tuếch, hắn chậm rãi co lại thân thể, thể lương lại bắt lực mà nứt nở lên. Hôn mê ba tháng, hắn đã gầy vô cùng, lúc này cuộn lại thân thể, không ngừng run rẩy, đau đớn mà rên rỉ, tựa như một con ấu thú bị người vứt bỏ, lại như là cánh hoa mất đi màu sắc sắp sửa phai tàn, chỉ cần đụng nhẹ một chút, lập tức hóa thành tro bụi.

Rất nhiều người ở Tập Tú Phong đều đi Trúc Hạc Phong hỗ trợ hái thuốc điều chế dược chăm sóc đồng môn bị thương, tiếng khóc nghẹn ngào đau xé tâm can biến mất bên trong tiểu viện, không người biết rõ.

Sau một lúc lâu, hắn lau sạch nước mắt, giãy giụa bò dậy, thất tha thất thểu mà mở cửa ra Đệ Tử Ngọa——

Hắn không muốn lưu lại nơi này.

Không muốn nhìn đến ánh mắt thương hại của người khác.

Cho dù chết, cũng không thể chết ở Thiên Môn Sơn.

Tu vi của hắn đã mất hết, không thể lại mất đi tôn nghiêm.

Nghiêng ngả lão đảo đi một hồi lâu, rốt cuộc tìm được con đường ra khỏi Tập Tú Phong dành cho đệ tử không thể ngự kiếm xuống núi, lúc này hắn đã mệt mỏi kiệt lực, dựa lưng vào một tảng đá lớn nghỉ ngơi.

“Nghe nói lần này xuống núi bao vây tiểu trừ ma thú có người bị trọng thương?”

Thanh âm giống như tiếng sấm ở bên tai Sở Mộ Nhiễm vang lên, có hai đệ tử mới nhập môn đang đi tới!

Sở Mộ Nhiễm kinh hoàng vội đem thân thể trốn tới mặt sau của tảng đá, nín thở.

“Không thể nào, lần này mấy vị sư huynh xuống núi tu vi cũng không tệ, đều không có biện pháp hay sao!”

“Việc này còn có thể có giả? Hiện tại họ đang nằm ở Trú Hạc Phong kia.”

“A! Vậy chúng ta mau đi Trú Hạc Phong đi, nhìn xem có thể giúp được cái gì hay không?”

“Ta cũng đang có ý này!”

Sở Mộ Nhiễm ngồi ở bên cạnh tảng đá, chỉ cần hai người lại đây nhất định sẽ phát hiện ra hắn, tiếng bước chân càng ngày càng gần, hắn không thể không hướng bên kia tảng đá đi vòng, chợt một bước sai chân, thân thể mất khống chế mà té ngã, lăn xuống vách núi!

Một tên đệ tử trong đó giật giật lỗ tai, hỏi: “Người có nghe được âm thanh gì không?”

“Không nghe được, làm sao vậy?”

“Ta hình như nghe được có thứ gì lăn xuống thì phải.”

“Còn có thể có thứ gì lăn xuống? Cục đá thôi!”

Đệ tử kia nghĩ nghĩ, người ở Thiên Môn Sơn tu vi có vô dụng cỡ nào cũng không đến mức trượt chân rơi xuống núi, chắc chắn là hắn nghe lầm, vì thế vẫn như cũ, cùng đồng bạn cùng nhau vội vàng xuống núi.

20. Chương 20

Lúc hôn mê bất tỉnh Minh Trâm giúp hắn thay quần áo dính máu, Thái Vân sư tỷ lại giúp hắn giặt sạch sẽ treo ở trên bình phong, khi Sở Mộ Nhiễm bỏ đi đã vội vàng túm quần áo khoác trên người, lúc này từ trên núi lăn xuống, áo đồ bị nhánh cây, cục đá sắc nhọn cắt đến rách tung toé, lại bị máu tẩm ướt một mảng lớn, chỉ là bản thân quần áo vốn dĩ đỏ như máu như lửa, khó có thể nhìn ra.

Nhiều chỗ xương cốt đứt gãy, ngược lại hắn có chút yên tâm ——

Chết càng tốt.

Chỉ hận không thể bò xa một chút, chết ở nơi xa một chút.

Máu từ đầu chảy xuôi xuống dưới, chảy qua lông mi và hốc mắt, trước mắt một mảnh mơ hồ, chợt một đôi giày màu tím lụa tiến vào tầm mắt.

Người nọ tựa hồ ở trước mặt hắn ngồi xổm xuống, vạt áo thêu lời văn rữ trên mặt đất, tiếp theo một đôi tay ấn trên đỉnh đầu hắn, luồng khí âm hàn xâm nhập bên trong gân mạch như kim đâm kiến bò.

“Tu sĩ?”

Người nọ cười cổ quái một tiếng: “Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đạt được lại chẳng tốn công phu!”

Một viên thuốc nhét vào trong miệng, người nọ nắn hàm dưới của hắn cưỡng bách hắn đem thuốc nuốt xuống, âm tà nói:

“Người chính là bảo bối, chết không được.” Dứt lời kéo lên Sở Mộ Nhiễm vác ở trên vai.

Xương sườn Sở Mộ Nhiễm đứt gãy vài thanh, bị người kia thô bạo túm lên, sắc khú ra rất nhiều máu, hai tay rữ ở sau lưng người áo tím, mỗi khi lay động một chút, đưa đến toàn thân trên dưới đau như vỡ vụn. Nhưng đau như vậy, so với những ngày sau này, chỉ xem như da lông mà thôi.

Minh Trạng chắt vật dựa vào thân cây, một chân duỗi thẳng, một đạo vết thương sâu đến thấy xương đang tuôn máu, bờ vai hắn kịch liệt run rẩy, một tay đỡ kiếm, ngửa đầu vừa thở hổn hển vừa ngược nhìn sao trời——

Vực sâu Vô Cực bên ngoài có mười tám phòng tuyến, mỗi một phòng tuyến đều có vô số yêu thú ma thú chờ sẵn, hắn vừa mới xông qua phòng tuyến thứ mười bảy, cuối cùng chỉ còn một ải là có thể tiến vào Hải Tổ Tâm Cốt.

Sư huynh, đợi ta.

Hắn vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, bỗng nhiên một đạo pháo hoa nổ tung từ xa trên không trung, tia lửa màu trắng rào rào rơi xuống, ngân quang sáng lạn. Tay nắm kiếm khẩn trương, mũi kiếm cắm sâu vào đất, hắn cố sức đứng lên, nhìn về phía pháo hoa kia——

Đó là trước khi đi hắn giao cho Thái Vân sư tỷ, một khi sư huynh xuất hiện biến cố, lập tức bắn pháo hoa,

pháo hoa kia trải qua bổ sung linh lực, bất kể hất lên trời xuống đất, chỉ cần còn sống, nhất định có thể nhìn thấy, sau đó chạy trở về.

Đợt pháo hoa đầu tiên còn chưa tan hết, lại có một đợt khác dâng lên, sau đó lại một đợt, lại một đợt..... Như hoa nở rộ, tổng cộng mười hai đợt pháo hoa chỉ trong mấy hơi thở đã liên tiếp nổ tung, trắng biển mấy ngày liền, chiếu sáng bầu trời đêm, giống như một cụm mây lớn trong bóng đêm trôi nổi, rơi xuống mưa bạc, tựa như ảo mộng.

Đêm đang yên tĩnh bỗng ồn ào, ma thú bị đánh thức, các tu sĩ cũng bị trận pháo hoa thanh thế to lớn này hấp dẫn, ở trong rừng phóng tầm mắt nhìn về phương hướng pháo hoa bao phủ.

“Sư huynh.....”

Mưa bạc tan đi, khôi phục một mảnh tử khí âm u, bóng đêm thâm lương, yêu lang gọi trăng, thê thê thăm thẳm, nứt nở kéo dài. Xương trắng dưới ánh trăng lạnh lẽo vô cùng, trên vách núi phòng tuyến thứ mười bảy của vực sâu Vô Cực, tay cầm kiếm của tu sĩ áo đen run lên, thân kiếm nghiêng lệch ngã rớt trên mặt đất lạnh băng.

Một mực cực khổ đi mấy vạn dặm, người áo tím xoay người nhìn thoáng qua bầu trời dần dần u ám, cười tà một tiếng, gánh người trên vai mấy lần lên xuống, biến mất không thấy.

Lại qua ba tháng, Minh Trạng rong ruổi ngày đêm rốt cuộc chạy về tới Thiên Môn Sơn, Thái Vân sư tỷ ở sơn môn đón hân, đỏ mắt, run giọng nói: “Minh sư đệ, là ta..... chăm sóc hân không tốt.”

Ba tháng qua hàng đêm khó ngủ, trong mắt Minh Trạng tràn đầy tơ máu, khi nghe câu nói đó, trong lòng một mảnh trống không, hân có chút kỳ quái mà che ngực.

Thái Vân sư tỷ nhìn vẻ mặt của hân, nước mắt ngăn không được mà chảy xuống: “Ngày đó..... Ta không biết ngày đó Sở sư đệ sẽ tỉnh, cho nên đi Trúc Hạc Phong hỗ trợ, khi trở về Sở sư đệ đã không thấy tăm hơi. Tìm khắp Thiên Môn Sơn đều không thấy, có đệ tử nói từng ở đường núi Tập Tú Phong nghe được âm thanh có người lăn xuống Nhưng chỉ phát hiện..... Phát hiện một vũng máu.....”

“Không chết.” Minh Trạng bỗng nhiên nói.

Thái Vân sư tỷ kinh ngạc: “Cái gì?”

Minh Trạng chắc chắn nói: “Sư huynh không chết.”

“Minh sư đệ.....”

Minh Trạng lại lặp lại: “Hân sẽ không chết.”

Quần áo đen tung bay, hắn xoay người bước xuống thềm đá, một bước lại một bước, phảng phất như về tới mười hai năm trước, hắn đứng dưới thềm đá, một thiếu niên mặc áo đỏ hiên ngang vung kiếm đứng ở trăm mét phía trên, khi nhìn thấy sơn chủ, lập tức nhoẻn miệng cười, chấp kiếm hành lễ, thiếu niên cất tiếng mát lạnh nói: “Sơn chủ!”. Nắng sớm mờ mờ giống như thác nước rơi phủ xuống người hắn, kim quang lấp lánh đến chói mắt, phảng phất như lâm vào cảnh trong mơ.

Người như vậy, sao có thể chết được?

Tin tức Thiên Môn Sơn Minh Trạm tìm kiếm sư huynh bị mất tích rất nhanh truyền khắp toàn bộ Tu Chân giới, có người từng ngẫu nhiên nhìn thấy một người áo tím khiêng một người áo đỏ bị thương nặng, tà tu vì thế khó có thể ở bên ngoài hành động, nhốt mình bên trong động phủ đem toàn bộ hận và oán trong lòng phát tiết trên người Sở Mộ Nhiễm.

Tu vi Sở Mộ Nhiễm bị hủy, do bị cưỡng ép rút đan được kết thành đan giả, thân thể vẫn là thân người phạm, khó có thể thừa nhận lượng lớn linh khí dừng mãi tiến vào rồi lượng lớn lại bị rút ra, gân mạch đứt nứt từng khúc từng khúc, đau đớn muốn chết, cố tình lại có thuốc của tà tu giữ tánh mạng hắn, muốn chết cũng không xong.

Mỗi ngày hắn lén lưu lại một tia linh khí giấu trong đan giả, ngày qua ngày, tích tiểu thành đại, rốt cuộc đợi đến lúc tà tu hấp thu linh khí làm nổ đan giả, cùng tà tu đồng quy vu tận.

Linh khí tự bạo hủy hoại toàn bộ động phủ của tà tu, giá cấm nền rơi xuống, ánh lửa nổi lên bốn phía, linh khí bùng nổ lúc gần chết khiến cho hết thảy người quen biết với hắn từ bốn phương tám hướng tìm tới, tới trước tiên là Minh Trạm.

Bên ngoài đã là tiết đông hàn, Minh Trạm một thân mang đầy sương tuyết, run rẩy nhẹ nhàng nâng Sở Mộ Nhiễm lên, khoe miệng run rẩy vài lần không thể phát ra âm thanh, thở dài ra một hơi, mới nói: “Thực xin lỗi, ta đã tới chậm.” Muốn ôm chặt Sở Mộ Nhiễm, lại không dám dùng sức quá mạnh, chỉ có ngực phập phồng, chứng minh hắn là con người chứ không phải núi đá lạnh lẽo vô tri.

Khi đó tầm nhìn của Sở Mộ Nhiễm đã bị ngọn lửa che khuất, sống như lửa, chết ở trong lửa, chết có ý nghĩa. Chỉ là cảm thán vạn cổ mây trời tựa như chiếc lông chim, hắn truy đuổi cả đời bất quá chỉ toàn là hư ảo.

“Không nghĩ tới, trước khi chết sẽ còn thấy người.”

“Giết ta đi, làm ta chết nhanh một chút. Kiếp sau, ta nợ người một ân tình.”

“..... Được.”

“Minh Trạm, ta nhận ân tình của người, nếu như Khụ khụ khụ khụ..... Nếu như có kiếp sau, ta sẽ rời khỏi người thực xa, sẽ không bao giờ trêu chọc người. Như thế, ta đây, cảm tạ người.”

Sẽ không hận người lâu như vậy nữa, xin lỗi.

Nguyên thần thỗi thức than vãn, nhưng mà ngay khi tay Minh Trạm rơi xuống trong nháy mắt, bốn phía bỗng nhiên im bật, lửa lớn hùng hực chợt tắt, xà nhà treo lên, thời gian vậy mà bắt đầu hồi tưởng!

Tà tu hướng đỉnh đầu hần vươn tay ra, ở dưới chân Thiên Môn Sơn bị ép uống thuốc giữ mạng, sau núi Tập Tú Phong lúc tẩu hỏa nhập ma, môn phái thi đấu bại vào tay Hoa sư huynh.....

Cuối cùng hần nhìn đến chính mình đánh rơi bình thuốc trong tay Minh Trạm, tầm nhìn càng co càng nhỏ lại, màu đen từ bên ngoài hướng phía chính giữa dần dần ăn mòn, cho đến cuối cùng một chút ánh sáng nhạt cũng bị nuốt hết, thân thể hướng phía dưới cấp tốc rơi xuống!

Tâm thần chấn động sắp bay ra ngoài cơ thể, não vô cùng đau đớn, một cổ mùi tanh xông vào mũi, quanh thân giống như bị cái gì cuốn lấy, quần đến xương cốt kêu vang, gió gào thét đập vào mặt, hần phát ngốc mà mở mắt ra, một cái đầu hổ đang hướng về phía hần đánh tới!

21. Chương 21

Bỗng “soạt” một tiếng, trước mắt chợt ảm đạm, chất dịch nóng phun trên mặt, theo gương mặt chảy xuống, thân rắn đang quần quanh mình buông ra, Sở Mộ Nhiễm không chút sức lực ngã trên mặt đất.

Cát sỏi và nhánh cây đâm vào lòng bàn tay đến phát đau, rắn đầu hổ lăn lộn nhấc lên sóng khí và bụi bặm, ánh mặt trời xuyên qua rừng rậm chiếu trên mặt hần, ẩm áp dạt dào, còn có chút ngứa.

Ánh sáng lạnh chợt lóe, một thanh phi kiếm bay qua trước mắt hần, âm thanh đâm xuyên qua da thịt khiến người run rẩy, rắn đầu hổ quay cuồng không ngừng gào rống rồi mềm mại ngã xuống mặt đất, máu tươi ào ạt chảy ra, bên cạnh xác chết tích tụ một vũng máu lớn.

Sở Mộ Nhiễm ngơ ngác nâng lên đôi tay ——

Hần làm sao sẽ, cảm thấy đau?

Ánh mặt trời, gió, bụi bặm, mùi vị..... Người chết..... Người chết cũng có thể..... Cảm giác được sao?

Đây là..... Chuyện gì xảy ra?!

“Sư huynh.”

Một người ngừng ở trước người hần, ngồi xổm xuống, dùng giọng thanh lãnh như đêm lạnh suốt băng kêu

hắn. Thanh âm này hắn lại vô cùng quen thuộc——

Minh Trạ̣m.

Người trước mắt quỳ một gối nhìn hắn, mặt mày như mực, trầm tĩnh tựa vực sâu, môi đậm sắc khép mở: “Người bị thương.”

Sở Mộ Nhiễm hậu tri hậu giác mới nhận ra cảm giác đau đớn trên vai truyền đến, đầu óc rối cuộc một lần nữa vận chuyển, vết thương trên vai, rấn đầu hổ còn có Minh Trạ̣m —— là Tiên Linh Đại Hội!!!

Hắn lại trở về quá khứ?!

Hắn không phải.....

Chậm đã!

Thời gian hồi tưởng!

Chẳng lẽ lúc hắn còn là nguyên thần nhìn thấy thời gian hồi tưởng đều là thật sự?!

Lần này không phải là nguyên thần, mà là con người chân chính có máu có thịt có thể cảm giác được đau đớn!!!

Nhưng mà như thế nào sẽ ——

“Roẹt” một tiếng xé vải vang lên, trên bả vai da dẻ mát lạnh, hắn như chim sợ cành cong lùi lại phía sau, cánh tay Minh Trạ̣m đang giơ giữa không trung.

“Người.....”

Minh Trạ̣m không trả lời, bình tĩnh nhìn hắn, cường thế lại quyến luyến, trong mắt tựa hồ có vô số cảm xúc cuộn cuộn, Sở Mộ Nhiễm không tự giác mà muốn lui về phía sau. Nhưng mà hắn mới lui được một bước, lập tức bị Minh Trạ̣m kéo trở về, một tay vòng qua lưng hắn kéo hắn về phía mình đồng thời nghiêng đầu, đầu vai bỗng nhiên truyền đến cảm giác ướt mềm!

Vật mềm mại kia lướt qua đầu vai, da đầu Sở Mộ Nhiễm tê rần: “Người!” Hắn kinh hoảng đánh ra một chưởng, nhưng cánh tay bủn rụn không có chút lực, chỉ đem Minh Trạ̣m thoáng đẩy ra một chút. Minh Trạ̣m xoay người phun ra một ngụm máu đen, lần thứ hai nghiêng người tiến tới, một phen cầm chặt cổ tay hắn, tay kia vòng qua cổ hắn đem hắn ôm vào trong ngực, lần thứ hai nhắm ngay miệng vết thương cúi đầu liếm mát, một ngụm lại một ngụm máu đen bị phun trên mặt đất, đợi đến ngụm máu cuối cùng biến

thành đỏ, đầu Minh Trạm vùi bên cổ hần trong giây lát, mới ngẩng đầu lên nói: “Đắc tội.”

Minh Trạm lấy từ trong lòng ngực ra một cái bình ngọc, đưa về phía trước, nhận thấy Sở Mộ Nhiễm không có né tránh thì kéo nút bình ra, đem thuốc bột đổ xuống miệng vết thương dữ tợn, sau đó xé tay áo của mình, dùng ống tay áo quần lại bả vai cho Sở Mộ Nhiễm.

Đôi mắt Sở Mộ Nhiễm nhìn toàn bộ động tác của Minh Trạm mà mở trừng, có chút dại ra, nhất thời có chút phản ứng không kịp —— thể này, thể này so với trước kia không giống nhau!

Minh Trạm không cho hần có nhiều thời gian để suy nghĩ, giống như trong trí nhớ đem hần bế lên, đồng thời có linh khí xuyên thấu qua bàn tay truyền tới trong cơ thể hần.

Nơi này, lúc ấy hần đã nói như thế nào?

—— ta không cần người bổ thí.

“Không phải bổ thí.”

Thanh âm Minh Trạm bỗng nhiên từ bên tai vang lên, Sở Mộ Nhiễm sợ hãi giật mình, thì ra hần vừa mới đem câu nói kia nói ra!

Minh Trạm dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn hần, Sở Mộ Nhiễm còn đang không biết nơi này đến tận cùng là hiện thực hay là cảnh gì trong mơ, từng cảnh lúc nguyên thần của hần đi theo Minh Trạm ở trước mặt liên tiếp hiện lên, không biết vì sao trong lòng phát run không dám cùng hần đối diện, chột dạ xoay đầu sang một bên.

“Ta đối với sư huynh, trước nay đều không phải là bổ thí.” Giọng Minh Trạm trầm thấp, trịnh trọng nói: “Là khát cầu.”

Đồng tử Sở Mộ Nhiễm chợt mở lớn —— trước kia không có những lời này.

Nếu thật sự dựa theo trí nhớ phát triển, hần là Minh Trạm vì muốn thu hẹp chênh lệch với Sở Mộ Nhiễm, cố ý đem một kích cuối cùng tiêu diệt rắn đầu hổ để lại cho hần, mà hần thì cho rằng Minh Trạm cố ý nhục nhã mình, do xấu hổ và giận dữ mới điên cuồng nhường Minh Trạm giết chết rắn đầu hổ mới đúng. Hiện tại lại là Minh Trạm giành trước một bước đánh chết ma thú, mà trong thân thể hần lúc này nguyên thần đã trải qua sinh tử, biết được tâm tính Minh Trạm thuần hậu chưa bao giờ có ý muốn nhục nhã mình, trăm triệu lần không có khả năng lại đối với Minh Trạm phát hỏa, hết thấy đều là sai một ly đi nghìn dặm..... Lúc này Minh Trạm hần là đã hướng về hần, nhưng lấy tính cách nặng nề của Minh Trạm, làm sao sẽ trực tiếp nói ra những lời lộ liễu như vậy?

Hần có thể cảm giác đau nhức vì bị rắn đầu hổ quần chặt, cũng có thể cảm nhận được linh khí của Minh Trạm lúc này đang cuộn cuộn không ngừng hướng trong cơ thể hần di chuyển để bình ổn từng cơn đau,

thuyết minh trước mắt tất cả đều không phải là cảnh trong mơ, hẳn là một người sống bằng xương bằng thịt không thể nghi ngờ.....

Vấn đề liên ở chỗ này —— lúc hắn ở bên trong động phủ của tà tu đã là dầu hết đèn tắt, cho dù dùng linh được cải tạo lại thân thể cũng không có phương pháp xoay chuyển trời đất, lúc này hắn vì sao lại sống lại, vì sao về tới quá khứ?

Nguyên thần trọng du đã không thể tưởng tượng, người đã chết trở về quá khứ càng chưa từng nghe thấy..... Nếu thật là sống lại, Sở Mộ Nhiễm hẳn có tài đức gì, trời cao muốn chiếu cố hắn đến tận đây?

Sở Mộ Nhiễm một bụng tâm tư đều đặt ở chính mình vì sao được trở lại quá khứ, bởi vậy không quá chú ý một đường đều là Minh Trạm ôm hắn đi, bót đi lúng túng. Cho đến khi chung quanh cây cối không còn lùi về phía sau, hắn mới kinh ngạc phát hiện Minh Trạm đã đứng yên hồi lâu, thì ra bất tri bất giác hai người đã tới bên ngoài kết giới Thiên Môn Sơn.

Kết giới to lớn từ chân núi mở ra, uốn lượn chung quanh mười hai phong của Thiên Môn Sơn, như là một cái chén lớn trong suốt úp ngược bao phủ bốn phía, đem vô số yêu thú ma thú chặn ở bên ngoài, bảo vệ đệ tử Thiên Môn Sơn chu toàn.

Từ khi hắn bị bắt nhốt trong động phủ của tà tu, cộng thêm thân thể sau khi chết ở Thiên Môn Sơn phiêu đảng mười hai năm, hắn đã có mười lăm, mười sáu năm không có chân chính mà trần trọng liếc mắt nhìn toàn bộ phong cảnh của Thiên Môn Sơn, chợt trước mắt vừa thấy, không khỏi cảm xúc trào dâng, hơi nóng xông vào hốc mắt, chỗ chân cong bỗng nhiên căng thẳng, hắn đột nhiên hoàn hồn —— hắn còn bị Minh Trạm ôm ở trong lòng ngực!

Hắn biết tâm ý Minh Trạm đối với mình, nhưng đứng ngoài cuộc so với tự mình ra trần không giống nhau, ví dụ như phản ứng của hắn hiện tại đây, nhiệt độ lập tức theo chỗ bàn tay Minh Trạm tiếp xúc mà khuếch tán toàn thân, hắn không tự chủ cắn môi, không biết có nên hay không dùng tay ngăn chặn chút nóng trên mặt kia.

Nếu là trước kia, hễ làm hắn cảm thấy không được tự nhiên, hắn sẽ động thủ buộc thả ra, nhưng mà..... Hắn vừa mới biết mình hiểu lầm Minh Trạm mấy lần, đem hảo tâm của Minh Trạm xem như lòng lang dạ thú, tùy tay vứt bỏ còn không tính, hắn còn muốn giẫm đạp mấy lần mới hài lòng mà dừng tay..... Hắn thật sự nợ Minh Trạm quá nhiều, còn mặt mũi nào vênh vác hất hàm sai khiến?

Sở Mộ Nhiễm không quen cầu xin người, tuy bị tà tu tra tấn gần chết cũng chưa bao giờ mở miệng xin tha, lúc này lại hơi hơi xoay người tới gần ngực Minh Trạm, cúi đầu, túm một góc vạt áo Minh Trạm, quần bách đến cực điểm mà mở miệng nói: “Minh Trạm”

Như biết suy nghĩ trong lòng hắn, hắn mới mở miệng còn chưa nói xong, Minh Trạm đã buông hắn ra, dịu hắn đứng vững, im lặng không lên tiếng lui về phía sau một bước.

Đời trước —— nếu hắn thật sự sống lại, như vậy cứ xem như lúc trước sống một lần kia đã qua một đời —— Minh Trạm cố ý vì hắn chuyển vận một đường linh lực, lại ở trước sơn môn đem hắn buông xuống, cho

hắn đủ linh khí chống đỡ chính mình tự lên núi, không đến mức ở trước mặt đồng môn mất hết thể diện. Nhưng khi đó hắn hoàn toàn bị ghen ghét che đậy, chưa bao giờ thông cảm cho dụng tâm của Minh Trạm đối với hắn, còn ——

Minh Trạm không tiếng động nhìn hắn, hắn giật mình, biểu tình này so với lúc ở bên ngoài vực sâu Vô Cực ngẩng nhìn sao trời giống y như tạc. Đời này hắn còn chưa đi đến sơn cùng thủy tận, đời trước Minh Trạm lại vì hắn làm đủ loại khiến hắn không thể dễ dàng xóa đi.

Phần ân tình này.....

Sở Mộ Nhiễm ngự kiếm đi lên, tâm loạn như ma: Ta phải..... Ta phải làm thế nào mới có thể trả hết?

22. Chương 22

Trở lại lần nữa, Sở Mộ Nhiễm đã biết trước kết quả của Tiên Linh Đại Hội, duy nhất bất đồng chính là con số trên ngọc bài đại biểu cho Minh Trạm từ “Một trăm hai mươi bốn” biến thành “Một trăm hai mươi lăm”

“Sở sư huynh thế mà sẵn được một trăm hai mươi mốt con!”

“Hồ thẹn hồ thẹn, ta chỉ đủ số lẻ của Sở sư huynh.”

“Sở sư huynh không phải đệ nhất! Minh sư đệ so với Sở sư huynh sẵn còn nhiều hơn bốn con!”

“Một trăm hai mươi lăm con?! Trời ạ!”

.....

Lúc này Minh Trạm hẳn là muốn giúp hắn thoa thuốc, sau đó bị hắn đánh bay bình thuốc, cái bình thuốc kia dừng ở bên vách núi, bột phấn màu trắng theo bên trong thân bình lăn lộn tuôn ra một vệt trắng. Khi còn là nguyên thần trọng du, hắn từng ngồi xổm bên cạnh bình thuốc cẩn thận cân nhắc hồi lâu, đối với bình thuốc ấn tượng khắc sâu, không tự chủ được mà nhìn về phương hướng năm đó bình thuốc lăn đi, một tay ôm bả vai chỗ bị thương—— lúc này đây Minh Trạm đã trước tiên giúp hắn xử lý tốt miệng vết thương, phương thức xử lý vẫn là.....

Đôi môi nhạt màu bị máu nhiễm đến đỏ thắm, thời không đan xen thay đổi, trong phút chốc phẳng phất như về tới Đệ Tử Ngọa, lúc Minh Trạm thả ở trên môi hắn một nụ hôn nhẹ nhàng. Nháy mắt suy nghĩ bỗng tóa lửa, trong đầu một mảnh binh hoang mã loạn, tựa hồ có tiếng lửa cháy đi đùng vang chấn màng tai, chung quanh miệng vết thương trên vai đột nhiên ngứa ngáy, tưởng tượng tới cảm xúc mềm ẩm, hắn không tự giác mà nhấp môi, tức khắc tâm thần rung động mạnh —— Sở Mộ Nhiễm, người suy nghĩ cái gì?!

“Sư huynh, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Đang đắm chìm bên trong suy tư, hắn không nhận thấy có người tới gần, thỉnh thoảng nghe được tiếng của Minh Trạ, bả vai run lên, bàn tay giấu ở ống tay áo nắm chặt, cổ tỏ vẻ chính mình so với trước kia không khác gì, mặt vô biểu tình nói: “Không có không thoải mái.”

Nói ra khỏi miệng xong liền hận không thể tự cắn đầu lưỡi mình—— đời trước hắn bảo thủ, kiêu căng ngạo mạn, ngày thường cao cao tại thượng, khi nói chuyện thì ngữ khí bất bễ mà khinh mạn, giống như được hắn phản ứng đối với người khác đã là quý hóa, là nể mặt lắm rồi. Hiện giờ tâm cảnh so với dĩ vãng có thay đổi, khi nói chuyện không hề tự cao quý giá, nhưng bởi vì không biết nên đối mặt với Minh Trạ như thế nào, khi nói chuyện tự tin không đủ, ngữ khí so với trong ký ức càng kém xa, giống như vẽ hổ không thành ngược lại thành vẽ khuyển.

Không biết có nghe ra khác biệt hay không, trầm mặc trong chớp lát, Minh Trạ lại nói: “Ta đưa sư huynh trở về.”

Trong lòng Sở Mộ Nhiễm lại nhảy dựng: “Không cần!” Hắn có chút ảo não mà “Sách” một tiếng, quay đầu không nhìn Minh Trạ nữa, nói: “Ta có thể tự mình trở về.”

“Ta đưa sư huynh.”

“Ta nói không ——”

Minh Trạ giữ chặt cánh tay Sở Mộ Nhiễm kéo về phía mình, Sở Mộ Nhiễm hoảng hốt lập tức đề kháng muốn né tránh, nhưng mà linh khí bên trong gân mạch đều dùng hết, thân thể hư nhược không có sức, rất nhanh bị hai cánh tay chặt chẽ ôm trong lòng ngực.

Hai người tới gần vách núi rồi xa đám người, Minh Trạ ôm hắn lùi về phía sau hai bước, dưới chân Sở Mộ Nhiễm chợt trống không, theo Minh Trạ rơi xuống vách núi!

“Keng lang” một tiếng, cổ kiếm đeo ở sau lưng Minh Trạ ra khỏi vỏ, bay đến lòng bàn chân Minh Trạ, tư thế rơi chợt đình chỉ, hai người nghiêng thân thể kề sát bên nhau đứng thẳng, Sở Mộ Nhiễm cổ nén hơi thở run rẩy, hai chân vững vàng đứng trên phi kiếm.

“Người ——” hắn tức giận muốn mắng vài câu, khi đối mặt với ánh mắt thâm thúy của Minh Trạ lại không thốt nổi một lời, ngực kiếm mang theo gió thổi bay đầu tóc hai người, mặc phát giao thiên tuy hai mà một, ái muội triền miên. Nhìn một chút, Sở Mộ Nhiễm phát giác trên cổ vừa nóng vừa tê, vội quay đầu, nhưng mà như vậy hắn lại đối diện với ngực của Minh Trạ, người tu tiên tai thính mắt tinh, tiếng tim đập trầm ổn hữu lực cách vật liệu may mặc truyền vào lỗ tai hắn, một chút lại một chút, dần dần trở nên tuyên truyền giác ngộ.....

Quái, quá quái lạ rồi!

Trước kia lúc hắn xem Minh Trạng không vừa mắt thì cùng Minh Trạng ở chung chưa từng cảm thấy như thế là không tự nhiên, sau này biết được Minh Trạng thích hắn còn từng lên hôn hắn, lại khó có thể giống như ngày thường đối đãi Minh Trạng, thậm chí cảm thấy mỗi một ánh mắt, mỗi một câu, mỗi một động tác của đối phương đều dấu diếm kìm nén tình cảm, làm hắn khó có thể chống đỡ, càng khó có thể tự tin.

Tầm mắt không có chỗ nhìn, Sở Mộ Nhiễm mắt tự nhiên mà kéo về phía sau, đôi tay đặt trên cánh tay Minh Trạng, hơi hơi dùng sức, dù siết chặt tay hắn vẫn không nhúc nhích. Hắn cắn cắn môi, cúi đầu nhụt chí nói: “Người buông ta ra!”

Minh Trạng không những không buông hắn ra, ngược lại chặn ở sau lưng hắn, kéo hắn kề sát trên người mình, dùng tay che lại đôi mắt hắn, âm thanh nén giận từ đỉnh đầu vang lên: “Sư huynh chán ghét ta, có thể không nhìn ta, không cần lấy thân thể của mình đùa giỡn.”

Sở Mộ Nhiễm ngốc lăng mà dán ở ngực Minh Trạng, trước mắt một mảnh tăm tối, chỉ có thể cảm nhận được đối phương bởi vì nói chuyện khiến cho ngực phập phồng, trong lúc nhất thời không biết nói sao —— hắn khi nào nói qua chán ghét Minh Trạng?

Sau đó hắn nhớ tới, đời này chưa từng nói, đời trước nói còn ít sao? Động một chút liền muốn Minh Trạng rút đến xa xa không cần xuất hiện ở trước mặt hắn nữa, mấy lần không chút lưu tình đẩy ra cánh tay Minh Trạng muốn giúp hắn.....

—— sư huynh, người muốn ta, làm sao bây giờ?

Tâm phòng bị vừa mới củng cố lại bị lời nói đầy áp lực khiến hắn không biết phải làm sao này đánh tan, Sở Mộ Nhiễm bị ép vào ngực Minh Trạng, tay không tự giác mà nắm chặt vạt áo hắn.

Minh Trạng phát hiện động tác của hắn, cánh tay giam cầm hắn hơi nới lỏng một chút, thở dài một hơi nhỏ đến không thể phát hiện, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Không, nên nói xin lỗi là ta mới đúng.

Cho tới nay, đều bởi vì hắn khư khư cố chấp cùng tranh cường háo thắng, một lần lại một lần làm sơn chủ, Hoa sư huynh, Thái Vân sư tỷ còn có rất rất nhiều đồng môn vì mà hắn lao tâm, càng là tạo ra nhiều phiền phức rồi để cho Minh Trạng giúp hắn giải quyết hậu quả..... Hắn không muốn lại làm cho người bên mình bởi vì hắn mà thương tâm thất vọng nữa rồi.

Thân thể đang căng chặt chợt thả lỏng, chậm rãi dựa vào trong lòng ngực Minh Trạng —— trong lòng hắn đây đàn căng cũng đủ lâu rồi, có Minh Trạng bên cạnh, tạm thời cho phép hắn buông lỏng đi.

23. Chương 23

Chất độc của chuột bay thấm vào miệng vết thương kịp thời được Minh Trạng hút ra, không có thấm qua da, hơn nữa cũng kịp thời thoa thuốc, không qua mấy ngày mặt ngoài miệng vết thương đã kết vảy, không giống như đời trước tổn thương tới thân thể hần.

Không có vì đau buồn mà tổn thương tâm thần, không quá sáu bảy ngày, thân thể đã điều dưỡng tốt đẹp. Sống lại một đời, hần đối với chuyện tu hành không cấp bách giống như đời trước, phần nhiều thuận theo tự nhiên. Lúc này tâm thần hần ổn định, tâm mạch do ở Tiên Đô Phong quỳ mà bị thương còn chưa hoàn toàn khỏi, hần liền không ra cửa một bên tịnh dưỡng gân mạch, một bên tinh tế suy nghĩ về sau cùng Minh Trạng ở chung như thế nào.

Ngày ấy Minh Trạng đưa hần về đến Đệ Tử Ngọa, liền dứt khoát lưu loát rời đi, từ nay về sau mấy ngày đều không xuất hiện trước mặt hần, câu “Cảm ơn” chưa ra khỏi miệng cứ như vậy bị nghẹn ở ngực.

Lúc Minh Trạng ở gần quá hần đứng ngồi không yên, cả người bất cứ chỗ nào cũng không thoải mái, lúc này Minh Trạng xa hần, hần lại hận không thể trở về lúc còn là nguyên thần, bay tới bên người Minh Trạng xem hần đang làm cái gì. Đương nhiên cũng chỉ có thể tưởng tượng, hần lúc này là người sống sờ sờ, nếu muốn nguyên thần xuất khiếu, không chết cũng là gần chết.

Thải Vân sư tỷ ngày ngày đưa tới đan dược tắm bổ tâm mạch, phối hợp với công pháp chữa thương, cảm giác đau ở ngực từ từ đánh tan, ở Đệ Tử Ngọa tịnh dưỡng hơn nửa tháng, dần dần đem máu bầm bên trong tâm mạch bức ra ngoài, thân thể càng thêm thông thấu nhẹ nhàng, nét mặt tỏa sáng, ngay cả áo đỏ trên người cũng giống như có sinh mệnh, phiêu phiêu như liệt hỏa.

Một đêm nhập định củng cố Kim Đan, sáng sớm ngày kế, chuông lớn trên Thiên Môn Phong gõ vang sáu tiếng, âm thanh như thủy triều, chậm rãi lan ra mười hai phong của Thiên Môn Sơn, vô số đạo lưu quang giống như sao băng xẹt qua, hồi hải hướng về Luận Đạo Đài ở Ngự Cư Phong.

Sở Mộ Nhiễm mở mắt ra, xuống giường sửa sang lại quần áo vốn đã chỉnh tề, mức nước lau mặt, sau đó cầm lấy bội kiếm. Hần bỗng nhiên cảm thấy tình cảnh này có chút quen mắt, rất mau nhớ tới, trong mười hai năm kia hần từng vô số lần bắt gặp Minh Trạng chạy tới dự khóa buổi sáng, xem đến lâu rồi, ngay cả chính mình cũng bị nhiễm thành thói quen.

Tay sửa soạn vạt áo chợt dừng lại, Sở Mộ Nhiễm chần chờ trong chốc lát, đơn giản theo bước Minh Trạng mỗi ngày mà đi.

Tiên Linh Đại Hội qua hơn nửa tháng, đệ tử Thiên Môn Sơn trải qua thực chiến ở Tiên Linh Đại Hội, đối với chỗ khiếm khuyết của mình đại khái có hiểu biết, tất cả mọi người tới dự khóa buổi sáng đều trở nên tích cực, khi chuông lớn chưa vang đã có rất nhiều người tới Luận Đạo Đài tĩnh tọa, chuông lớn vang không bao lâu, người trên Luận Đạo Đài đã ngồi đầy, Hoa sư huynh nhìn thấy rất là vừa lòng.

“Hai tháng nữa chính là môn phái thi đấu, đến lúc đó ——”

Hoa sư huynh phát tay đứng trước Luận Đạo Đài, còn chưa nói xong, một đạo bóng người màu đỏ đã dừng ở trên đài.

“..... Sở sư huynh?”

“Sở sư huynh tới làm gì?”

“Dự khóa buổi sáng?”

“Sở sư huynh không phải đã mấy năm rồi không tới dự khóa buổi sáng sao?”

Âm thanh ong ong dần dần vang lên, Hoa sư huynh cũng rất là kinh ngạc, xoay người liếc mắt nhìn Thái Vân sư tỷ, Thái Vân sư tỷ cũng nghi hoặc không kém mà đối với hắn lắc đầu, Hoa sư huynh không biết hắn tới vì chuyện gì, nhưng tóm lại không phải là chuyện tốt, chỉ đành sẵn sàng trận địa nghênh đón quân địch.

Mặt Sở Mộ Nhiễm ửng đỏ —— năm đó ở Sơn Yến hắn xin lỗi thì có xin lỗi, nhưng khóa buổi sáng vẫn như cũ không chịu theo lệ đi dự, luôn là đi thì ít rồi đi thì nhiều. Hoa sư huynh rất tức giận, cũng nhờ các vị sư tỷ khuyên bảo: Sở sư đệ tính tình như thế, chịu cúi đầu nhận sai đã là nhượng bộ to lớn, nếu lại bức bách, chỉ e đã thương tới tình nghĩa đồng môn. Hoa sư huynh biết rõ tính tình hắn, tự nhiên biết ép hắn sẽ lại náo loạn một hồi, vì thế không thể không nhắm một con mắt mở một con mắt từ đây không quản tới hắn nữa.

Hắn đối với Hoa sư huynh bất kính như thế, về sau ở môn phái thi đấu gặp được, Hoa sư huynh vẫn đối với hắn quan tâm rất nhiều, nhìn lại cả đời, cũng chỉ có Hoa sư huynh từng nói với hắn lời trung ngôn khó nghe. Trước kia là hắn không biết lòng người tốt, tổn thương đến cổ nhân, nếu trời cao đã chiếu cố hắn, chịu cho hắn kẻ xấu xa này sống lại một đời, hắn nhất định phải đem những thiệt thòi nợ người trả lại tất cả.

Hắn vừa muốn tiến lên, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hơi hơi nghiêng đầu hướng về bên trái Luận Đạo Đài ở phía sau mà nhìn, quả nhiên, người mặc áo đen đang ngồi một góc, lúc này ánh mắt nhàn nhạt xuyên qua đám người dừng ở trên người hắn.

Không biết vì sao, hắn lại có chút nhẹ nhõm.

Thoát khỏi chút tâm tư này đó, hắn bước nhanh đi đến trước mặt Hoa sư huynh, hai tay bốn ngón khép lại, tay phải bao bên ngoài tay trái, đồng thời khom người, hoàn thành một cái lễ đúng tiêu chuẩn.

Hoa sư huynh thấy hắn duỗi tay cho rằng hắn muốn động thủ, khẩn trương mà lui về sau nửa bước, thấy hắn chỉ hành lễ, cả kinh lại lùi thêm hai bước, ngay cả mấy vị sư tỷ ở phía sau cũng lộ sắc mặt kinh ngạc —— Sở Mộ Nhiễm từ trước kiêu ngạo khó thuần, mắt cao hơn đầu, trong toàn bộ Thiên Môn Sơn chỉ hành lễ với sơn chủ, hiện giờ, tại sao chịu hướng về sư huynh có tu vi không bằng hắn mà hành lễ?

Thấy tư thế đám người Hoa sư huynh như gặp phải đại địch, Sở Mộ Nhiễm then thùng, thở nhẹ một hơi,

nói: “Hoa sư huynh, hôm nay ta tới là để thỉnh tội.”

“Thỉnh tội?” Sắc mặt Hoa sư huynh tức khắc nghiêm túc lên, nhớ kỹ lại mấy đại sự gần đây sơn môn trải qua, hình như Sở Mộ Nhiễm đều không có tham dự chuyện nào, không biết vì sao hắn tới thỉnh tội.

Sở Mộ Nhiễm nói: “Lúc trước Hoa sư huynh mở miệng khuyên bảo, ta không chỉ không có nghe, ngược lại đụng chạm sư huynh, xong việc cũng không đem nhắc nhở của sư huynh để ở trong lòng, liên tiếp xúc phạm môn quy, thỉnh sư huynh trách phạt.”

Trước kia vô luận như thế nào cũng nói không nên lời, lúc này nói ra khỏi miệng lại không cảm thấy mất mặt bao nhiêu, ngược lại cảm thấy nhẹ nhàng. Ngữ khí hắn thành khẩn, tình ý chân thành, không giống giả bộ, Hoa sư huynh kinh hãi có chút nói lắp: “Không, không đáng ngại. Sở sư, Sở sư đệ có thể coi đây là cảnh cáo..... Không không không, ngày đó sư huynh cũng nổi nóng, lời nói có chút bất công, Sở sư đệ người thiên tư thông minh, lại có.....” Hoa sư huynh nói một nửa phát hiện Sở Mộ Nhiễm vẫn luôn cúi khom người, vội vàng đến gần một bước nâng Sở Mộ Nhiễm lên, nói: “Đồng môn sư huynh đệ, đây cũng là chuyện thường tình, không có gì đáng để trách phạt.”

Sở Mộ Nhiễm không chịu đứng dậy, cố chấp nói: “Thỉnh sư huynh trách phạt!”

“Ai, này.....” Hoa sư huynh khó xử sau một lúc lâu, có câu nói là lãng tử quay đầu quý hơn vàng, vị sư đệ tâm cao khí ngạo này của hắn rốt cuộc chịu buông tư thái, vui mừng còn không kịp, nói gì trách phạt?

Thải Vân sư tỷ lúc này đi ra, hỗ trợ giải vây cho Hoa sư huynh: “Thiên Môn Sơn trước giờ chưa từng có hình phạt đệ tử, ta xem như vậy đi, trước kia Sở sư đệ nhiều lần vắng khóa buổi sáng, cũng không tiện bỏ qua, vậy phạt người ngày sau mỗi ngày đúng giờ đều phải đến Luận Đạo Đài tĩnh tu, nếu còn vắng mặt, lại luận xử tiếp.”

Tác dụng của tĩnh tu không cần nói nhiều, bảo là trách phạt, Hoa sư huynh và Thải Vân sư tỷ bất quá là thay đổi cái cách nói giúp hắn, hắn người như vậy có tài đức gì đâu?

Sở Mộ Nhiễm cười khổ một tiếng, lần thứ hai cung kính hành lễ: “Đa tạ sư huynh sư tỷ.”

Hành lễ xong, hắn thối lui về phía sau, tìm một chỗ không đáng chú ý ngồi xuống, lúc đảo mắt trùng hợp bắt gặp Minh Trạng dời đi ánh mắt.

Vốn dĩ sau Tiên Linh Đại Hội, tâm mạch hắn bị hao tổn lại bị độc thấm vào da, thời điểm hắn ở sau núi đả tọa Minh Trạng đều ở nơi cách hắn không xa nhìn, tại sao bây giờ lại bắt đầu trốn hắn?

Sở Mộ Nhiễm tuy không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, tóm lại vẫn nhớ rõ Minh Trạng đối với hắn là tốt nhất, hiện giờ lần thứ hai cứu hắn thoát khỏi sinh tử, không nói một câu cảm ơn trăm triệu lần không được, bởi vậy quyết định sau khóa buổi sáng ngăn hắn lại, trước nói lời cảm tạ sau lại hỏi vì sao trốn hắn.

Khi chuông lớn vang lên bảy lần, Sở Mộ Nhiễm đã vận chuyển linh khí trong cơ thể một vòng, trên dưới nhẹ nhàng, thần lãng khí thanh. Hắn thở nhẹ một hơi, mở to mắt, lơ đãng hướng về phía Minh Trạm đang ngồi thoáng nhìn, vừa lúc đối diện tầm mắt Minh Trạm, trong lòng gõ vang một tiếng.

Những người khác trên Luận Đạo Đài còn đang tĩnh tọa, lặng ngắt như tờ. Minh Trạm nhìn hắn trong chốc lát, mặt không gợn sóng mà thu hồi tầm mắt, nhắm hai mắt lại.

Sở Mộ Nhiễm vốn còn hoài nghi có phải chính mình suy nghĩ quá nhiều hay không, hiện giờ xác định trăm phần trăm, giống như lúc trước khi hắn thất bại ở môn phái thi đấu rồi nổi giận dưng dưng với Minh Trạm, Minh Trạm thật sự đang trốn hắn!

Nhịn xuống cảm xúc không vui trong ngực, Sở Mộ Nhiễm muốn nhắm mắt ngưng thần, lại vô luận như thế nào cũng không làm được, Minh Trạm tại sao lại như vậy?

24. Chương 24

Chuông lớn rốt cuộc vang lên tám lần, khóa buổi sáng kết thúc, đệ tử Thiên Môn Sơn sôi nổi đứng dậy từ sân bãi có mặt hình bát phương của Luận Đạo Đài, ngự kiếm bay về nơi tu hành.

Minh Trạm đứng dậy không một tiếng động, đang muốn rời đi, chợt nghe có tiếng bước chân quen thuộc tới gần, ngón tay nắm lại, bước nhanh xoay người.

Sở Mộ Nhiễm quýnh lên, hô: “Minh Trạm!”

Thân thể Minh Trạm tựa hồ chấn động, ngừng lại tại chỗ, đầu ngón tay siết chặt lòng bàn tay khẽ run rẩy.

Có người đi lướt qua hai người, nhìn thấy Sở Mộ Nhiễm cười ha hả rồi kêu lên một câu: “Sở sư huynh!”

Người xuất hiện ngày càng nhiều, hắn vừa muốn tiến lên phía trước vài bước, liền bị đồng môn bước tới đẩy tách ra, tiếng vắn an liên tục vang lên, thân ảnh màu đen bị ngăn cách kia thoáng dừng một chút, đi đến bên vách núi rút ra cổ kiếm ở trên lưng, ngự kiếm mà đi.

Mười hai đỉnh của Thiên Môn, chỗ dung thân cho một người nhiều không kể xiết, khó có thể truy tìm, Sở Mộ Nhiễm đành phải bỏ cuộc.

Thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, Sở Mộ Nhiễm cầm một quyển sách cổ mượn từ Thiên Môn Sơn Vạn Quyền Phong — những ngày gần đây, mỗi ngày hắn đều tìm đọc một ít sách cổ, thử xem có tìm ra nguyên nhân hắn trở về quá khứ trước sau hai lần hay không. Trong hơn nửa tháng hắn đã đọc hơn mười quyển sách, sách ở bàn bên đã chất cao, nhưng vẫn như cũ tra không ra chút manh mối nào.

Hôm nay lại không thu hoạch được gì, Sở Mộ Nhiễm nhắm mắt lại, đem quyển sách đặt trên bàn, thay quần áo nằm dài trên giường, chỉ phong bắn ra, ánh nến tắt, trong nhà một mảnh tối tăm, chỉ có bóng trắng thanh xuyên qua cửa sổ rơi trên mặt đất, phản chiếu một phòng màu lam đậm.

Không bao lâu sau, khi Sở Mộ Nhiễm đã ngủ say, một bóng người đứng trên đại thụ ở Đệ Tử Ngọa, người nọ nhìn về phía tiểu viện của Sở Mộ Nhiễm, dựa vào thân cây, bất động rất lâu, cùng bóng đêm hòa vào nhau.

Trước sau Sở Mộ Nhiễm đều không tìm được cơ hội nói lời cảm tạ với Minh Trạm, bởi vì từ khi hắn bắt đầu dự khóa buổi sáng, Minh Trạm xưa nay chưa một ngày vắng mặt lại không tới Luận Đạo Đài. Không một lý do, tránh né đến tận đây, Sở Mộ Nhiễm cũng có chút tức giận, đơn giản liền mặc kệ, mỗi sáng sớm đến Luận Đạo Đài, sau đó đến sau núi tu luyện, tu luyện xong thì đi Trú Hạc Phong giúp Thái Vân sư tỷ phụ việc linh tinh tiêu hao linh khí, ban đêm thì làm bạn bên ánh nến tìm đọc sách cổ. Mỗi ngày đều bận rộn, thành ra hắn cũng không có tâm tư đi cân nhắc giữa mình và Minh Trạm phát sinh hiểu lầm gì.

Chỉ là Sở Mộ Nhiễm chưa từng biết, mỗi đêm sau khi hắn đi vào giấc ngủ, luôn có một người ngồi ở trên cây trước viện của hắn, cho đến bình minh.

Hai tháng phút chốc lướt qua, môn phái thi đấu đã đến, máu bầm trong tâm mạch của Sở Mộ Nhiễm còn chưa tan hết, không tiện đánh nhau, vì thế từ bỏ báo danh, chỉ tới Khâu Loan Phong làm khán giả nhìn đồng môn so đấu.

Bảng vàng dán ở Khâu Loan Phong không tìm thấy tên Minh Trạm, lúc này tu vi Minh Trạm hẳn là đã vượt qua hắn một đoạn, hẳn là lo lắng vạn nhất trên lôi đài gặp được không biết nên dứt khoát lưu loát mà thắng hắn hay nên giả bộ khổ chiến rồi vứt bỏ binh khí nhận thua.

Ta khi đó thật khó hầu hạ. Sở Mộ Nhiễm trầm nghĩ.

Hai vị Kim Đan tu sĩ tu vi tối cao thuộc thế hệ mới của Thiên Môn Sơn không đi báo danh, Hoa sư huynh chiến đấu hơn mười trận, một đường đoạt được hạng đầu, ngày đó sau khi thi đấu kết thúc sơn chủ từ Tiên Đô Phong xuất quan, tự mình tặng cho Hoa sư huynh một kiện thần binh.

Môn phái thi đấu qua hơn một tháng, tia máu bầm cuối cùng trong tâm mạch Sở Mộ Nhiễm tan hết, ở sau núi tu hành thời gian kéo dài, sau khi tu hành kết thúc lại thường xuyên đi Đăng Tiêu Phong tuần tra, những ngày gần đây Thiên Môn Sơn có thỉnh tiên thiếp tới.

Người thế tục ở dưới chân núi đem tu sĩ cầu tiên vấn đạo gọi là tiên nhân, cái gọi là thỉnh tiên thiếp chính là thiếp mời thỉnh tu sĩ hỗ trợ hàng yêu trừ ma. Những nơi có bá tánh bị yêu ma dây dưa quấy nhiễu đem tình hình địa phương kỹ càng tỉ mỉ viết ở trên thỉnh tiên thiếp, trình báo cho các đại tông môn xung quanh mình, tông môn tu sĩ từ trong rất nhiều thiếp chọn lựa, xuống núi trừ yêu ma vừa rèn luyện thân mình, vừa bảo vệ một phương bình an.

Liên tiếp mấy ngày Sở Mộ Nhiễm đều ở Đăng Tiêu Phong lật xem thỉnh tiên thiếp, trước sau vẫn không chọn được một tờ, đệ tử chính lý việc thu phát thỉnh tiên thiếp bèn cẩn thận hỏi hắn: “Sở sư huynh, người

muốn tìm thiếp mời dạng gì, ta đang không có việc gấp, có thể giúp sư huynh tìm thử?”

“A.....” Sở Mộ Nhiễm chần chờ một lát, hình dung nói: “Tìm loại có yêu thú làm loạn, đại khái yêu cầu cần phải có mười mấy người xuống núi hàng trừ.”

“Sở sư huynh muốn xuống núi rèn luyện?”

Sở Mộ Nhiễm gật gật đầu.

Tu hành chính là chuyện không ngừng lặp đi lặp lại giữa thực chiến và bế quan, Sở Mộ Nhiễm mới rút máu bầm khỏi tâm mạch, yêu cầu rèn luyện thực chiến một phen để củng cố Kim Đan. Đời trước không sai biệt lắm chính là lúc này đây, có một đội đệ tử Thiên Môn Sơn xuống núi rèn luyện, ngược lại bị loạn ma thú làm trọng thương, khi đó hẳn chỉ ở đường núi Tập Tú Phong nghe lén vài câu, tình hình cụ thể thế nào thật sự là không rõ ràng lắm.

Đệ tử kia tinh tế lật xem thỉnh tiên thiếp đệ trình vào Thiên Môn Sơn, địa phương có ma thú tác loạn xác thật có không ít, nhưng yêu cầu mười mấy người đã ít lại càng ít, một quyển thiếp lật chỉ còn vài tờ là hết, ngón tay bỗng nhiên ngừng trên một tờ: “Có, có!”

Sở Mộ Nhiễm vội vàng tiếp nhận tờ thỉnh tiên thiếp kia đọc kỹ —— chân núi Đô Hoắc Sơn có một trấn nhỏ gọi là Bách Hộ Trấn, nửa tháng trước Bách Hộ Trấn đột nhiên xuất hiện ma thú tác loạn, trước sau có mấy đệ tử ở các tiểu tông môn kết đội hàng trừ, không nghĩ tới ma thú chưa trừ được, còn thiệt hại rất nhiều người, đến tận bây giờ ma thú vẫn còn ở Bách Hộ Trấn tung hoành không chút cố kỵ.

Đô Hoắc Sơn cách Thiên Môn Sơn trên ngàn dặm, ở giữa danh sơn không ít, ứng với đó có rất nhiều tiên tông đóng quân, theo lý thuyết thỉnh tiên thiếp giống nhau khó có thể cách rất nhiều tông môn đưa đến Thiên Môn Sơn, hơn phân nửa là thỉnh tiên thiếp còn đang trên đường đi, yêu ma đã bị đệ tử tông môn xung quanh diệt trừ xong. Thỉnh tiên thiếp có thể đưa đến Thiên Môn Sơn, thuyết minh yêu ma tác loạn không phải nhỏ, đệ tử tông môn tâm thường không làm gì được nó.

Chắc hẳn là lần này.

“Việc này cứ giao cho ta.”

“Được, được. Nhưng mà.....”

“Sao?”

“Sở sư huynh, mấy tông môn khác ra kiến nghị là nên nhiều người kết đội, Sở sư huynh một người.....” Đệ tử kia vội vàng cầm miệng, ai không biết Sở sư huynh kỳ nhất là bị người khác xem nhẹ, vội ậm ừ bổ sung: “Sở sư huynh khẳng định cùng người khác không giống, một người..... Một người chắc là cũng có thể.....”

Sở Mộ Nhiễm giơ tay ngắt lời hắn, cười nói: “Ta đây sẽ mang vài vị sư huynh đệ cùng đi.”

25. Chương 25

Xuống núi rèn luyện cùng với Sở sư huynh, thỉnh tiên thiếp mới dán ở Đẳng Tiêu Phong có mấy ngày, đã có mấy chục người nóng lòng muốn thử, Sở Mộ Nhiễm từ trong đó lựa chọn không tới mười người, chuẩn bị kỹ càng đan dược phù triện, đi xuống núi.

Thiên Môn Sơn nổi tiếng ở Tu Chân giới, là đại tông môn số một số hai, môn hạ đệ tử so với tiểu tông môn khác ưu tú rất nhiều, đời trước mười mấy tên đệ tử bị ma thú ở Bách Hộ Trấn gây trọng thương, Sở Mộ Nhiễm càng nghĩ càng không yên tâm, đành phải lần lượt nhắc nhở các đệ tử với vẻ mặt mới mẻ vây quanh bên người mình: “Tới Bách Hộ Trấn, các người đi theo phía sau ta, không được hành động thiếu suy nghĩ.....”

Lời còn chưa dứt, bỗng thấy một người áo đen đứng ở sơn môn chỗ dưới cây ngọc lan, thân hình đỉnh bạt, trên lưng đeo cổ kiếm. Người nọ vốn đang đứng đưa lưng về phía họ, nghe thấy động tĩnh xoay người lại, vẻ mặt tựa như đao tước lộ ra.

Mấy vị đệ tử theo đó dừng lại, nhìn qua, sôi nổi kinh hô:

“Minh sư đệ!”

“Sở sư huynh, Minh sư đệ cũng cùng đi với chúng ta sao?”

Minh Trạ đã trốn hắn mấy tháng, hắn cũng không biết Minh Trạ có ý tứ gì, vì thế có ý bảo các vị đệ tử chờ tại chỗ, một mình đi đến trước mặt Minh Trạ, nhìn Minh Trạ một lượt: “Người tới làm gì?”

Minh Trạ nói: “Ta đi cùng với sư huynh.”

Người không trốn nữa đi, Sở Mộ Nhiễm thầm nghĩ, giọng nói không tự chủ mà có chút châm chọc: “Thỉnh tiên thiếp trong Đẳng Tiêu Phong không có mấy trăm cũng có mấy chục, ma thú tác loạn nhiều không kể xiết, Minh sư đệ hà tất phải tranh đoạt với ta?”

Lông mi Minh Trạ run rẩy, liếc mắt nhìn Sở Mộ Nhiễm một cái, rất mau chuyển hướng sang nơi khác, nói: “Ta không có ý tranh đoạt với sư huynh. Bách Hộ Trấn rất nguy hiểm.”

Đến đây Sở Mộ Nhiễm đã hiểu rõ tâm ý của Minh Trạ trong lời nói còn chưa nói hết của hắn: Bách Hộ Trấn rất nguy hiểm, cho nên ta muốn đi cùng với người.

Hắn đã thấy Minh Trạ có thể vì hắn làm được tới mức độ nào, thường xuyên hối hận mình chưa bao giờ

phát hiện ra tâm ý của đối phương, nếu không cho dù không thể đáp lại, cũng sẽ không nói ra những lời giết tâm như ngày đó. Nhưng mà lúc này nghe hiểu ý của Minh Trạ, ngược lại hẳn lại cảm thấy xấu hổ buồn bực, một bên không hiểu sao tại mình lại nóng, một bên thầm nghĩ: Người không phải trốn ta trốn đến cùng sao? Ta có nguy hiểm hay không thì có quan hệ gì với người?

Trong lòng mơ hồ cảm thấy vui mừng làm hẳn không vui, nhin không được nói: “Có nguy hiểm hay không lòng ta biết rõ, không cần Minh sư đệ nhọc lòng.”

Sở Mộ Nhiễm nói xong liền cảm thấy nói ra có chút nặng lời, hẳn biết rõ hảo ý của Minh Trạ đều là vì hẳn, còn một hai phải nói như vậy, quả thực so với đời trước chẳng hay biết gì còn không bằng. Hẳn cứng ngắc đứng tại chỗ cảm thấy xấu hổ không biết làm sao cứu vãn, Minh Trạ lại không rên một tiếng, tựa hồ đối với lời của hẳn không chút để tâm.

Hẳn tự nhủ với lòng phải trả lại những ân tình hẳn đã nợ Minh Trạ, lúc này thấy bộ dáng lãnh đạm của Minh Trạ, ý nghĩ trả ơn lập tức bị một ngọn lửa vô danh đốt trụi——

Cứ mặc cho hẳn buồn bực đi. Quan tâm hẳn làm cái gì?

Sở Mộ Nhiễm xoay người định đi về phía các đồng môn tụ tập cách đó không xa, nhưng mà mới đi được một bước, cánh tay bỗng nhiên bị người cầm, thanh âm của Minh Trạ từ phía sau vang lên, kiên định lại cố chấp: “Ta đi cùng với sư huynh.”

Cách đó không xa, các đệ tử đi theo tuy rằng không nghe thấy đối thoại của bọn họ, lại có thể nhìn thấy động tác của bọn họ rất rõ ràng, thấy hai người bọn họ níu kéo, mấy cái đầu liền ghé vào không biết nói thầm với nhau cái gì. Mặt Sở Mộ Nhiễm tức khắc nóng lên, xoay người muốn bẻ tay Minh Trạ ra, thế nhưng bẻ thế nào cũng không nhúc nhích, tức giận nói: “Buông ra!”

Lời này phảng phất động tới điểm yếu nào đó trong lòng Minh Trạ, không chỉ có không buông ra, lực độ trên tay ngược lại tăng thêm rất nhiều, Minh Trạ nhìn hẳn, gần từng chữ: “Ta sẽ không lại buông sư huynh ra.”

Bị một đôi mắt thâm hắc như vực sâu nhìn chăm chăm, lòng Sở Mộ Nhiễm thoáng giật mình, dùng sức giấy vài cái vẫn không thể ném ra, đành né tránh tầm mắt hẳn, chột dạ nói: “Cùng đi thì cùng đi, mau thả ta ra!” Cánh tay nói lỏng, hẳn vội vàng thu hồi, muốn nói lại thôi, nhưng mà tình cảnh này thật sự nói không ra lời câu cảm tạ kia, chỉ phải quay người cùng bọn đồng môn tụ hợp.

Ban đầu vốn dĩ chọn tám người đồng hành, thêm vào Minh Trạ, một nhóm mười người, ngự kiếm bay ra sơn môn đi Bách Hộ Trấn.

Ba ngày sau, xa xa có thể thấy được Đô Hoắc Sơn, ngự kiếm từ trên cao nhìn xuống, mấy cái thành trấn nối liền một dãy, một cái thành trấn có nhiều phòng ốc bị sập đổ, trên đường không một bóng người, gió thu cuốn hết lá vàng, thật là thanh lãnh, xem ra là bị ma thú quấy nhiễu, bá tánh ở đây hoặc là đóng cửa không ra, hoặc là bỏ phòng ốc trốn sang thành trấn chung quanh.

“Tôi rồi.”

Mười người dừng ở trên đường phố Bách Hộ Trấn.

Sở Mộ Nhiễm đứng ở hàng đầu, quét mắt nhìn cánh cửa phòng ốc hai bên đường, nói: “Vào từng nhà xem kỹ một chút, đem những người còn sót lại tụ tập một chỗ, nếu phát hiện tung tích ma thú không nên hành động thiếu suy nghĩ, nói với ta..... Hoặc là Minh sư đệ đều được.”

“Dạ!”

Các vị đệ tử lĩnh mệnh, một tay đề phòng ẩn lên bội kiếm đeo bên hông, đi đến trước một phòng ốc, bấm tay gõ cửa.

Đông đông đông ——

“Có người trong phòng không?”

“Chúng ta là tu sĩ nhận thỉnh tiên thiếp!”

Không có người đáp lại.

“Kèo kẹt” một tiếng đẩy cửa gỗ ra, trong phòng một người cũng không có, trên bàn để cơm nước, trong bàn canh riêu còn chưa khô, chén còn có nửa chén nước, bàn ghế bị kéo ra, chiếc đĩa rơi trên mặt đất, hẳn là không lâu trước đây còn có người đang ngồi trên ghế ăn cơm.

Nhưng người đâu?

Liên tiếp gõ mấy nhà, từng nhà đều không một bóng người, trong phòng không có dấu vết đánh nhau, có rất nhiều gáo múc nước rơi trên mặt đất vỡ nát, có rất nhiều đèn dầu ngã trên mặt đất, như là những người đang cầm những vật này đó đột nhiên bị biến mất.

Tám vị đệ tử tách ra tìm kiếm, Minh Trạng trước sau đi theo bên người Sở Mộ Nhiễm, tầm mắt hướng giữa không trung, tựa hồ đang thu thập cái gì.

Vốn tưởng rằng do ma thú làm loạn, tới Bách Hộ Trấn hơn phân nửa sẽ nhìn thấy khắp nơi cụt tay cụt chân, không nghĩ tới.....

Hắn nhíu mày suy tư một lát, hỏi: “Người cảm thấy thế nào?”

Chỉ còn Minh Trạm ở bên cạnh, Minh Trạm nhìn về phía hấn, nói: “Không giống bị ma thú gây ra.”

Quả nhiên Minh Trạm cũng cảm thấy như vậy. Lòng Sở Mộ Nhiễm thêm nghi hoặc: Lúc ấy hấn ở Tập Tú Phong xác thật nghe được có mười mấy người bị ma thú gây thương tích, nơi này lại không có ma thú, chẳng lẽ là hấn nghĩ sai rồi, đệ tử Thiên Môn Sơn bị ma thú đả thương không ở chỗ này?

Một tên đệ tử lần đầu xuống núi rèn luyện dốc toàn bộ tinh thần đề phòng mà lục soát bảy tám gian phòng ốc, đừng nói là ma thú, ngay cả bóng người cũng chưa nhìn thấy, dần dần thả lỏng lại. Thời điểm từ một gian nhà đi ra trong chớp mắt, dư quang thoáng nhìn thấy một vật chợt lóe lên từ trong phòng chạy ra con ngõ bên cạnh, hấn nhìn đồng môn đi ở phía trước, đoán chừng nếu mình liếc mắt xem kỹ một cái chắc là không phí nhiều thời gian không đến mức tụt lại phía sau, vì thế rút bội kiếm ra, ngưng thần nín thở hướng ngõ nhỏ đuổi theo.....

Sở Mộ Nhiễm đem hết thấy phòng ốc không để sót một cái, tất cả đều nhìn qua, không nhìn thấy một người còn sống, ngay cả thi thể cũng không có, cổ quái đến cực điểm.

Bách Hộ Trấn có một chỗ nối tiếp với rừng cây, nơi đó cây cối xanh um, nếu nơi này thực sự có ma thú, cũng chỉ có thể là trốn ở đó.

Vì thế hấn nói: “Theo ta đi ngoại ô nhìn một chút.”

Đệ tử rải rác các nơi trong Bách Hộ Trấn hướng về phía Sở Mộ Nhiễm và Minh Trạm đang đứng tập hợp——

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy.....

“Thiếu một người!” Sở Mộ Nhiễm biến sắc: “..... Từ Sơn đâu?”

Đúng lúc này, cách mấy hàng phòng ốc, một tiếng kêu thảm thiết xa xa truyền đến!

Lần này tất cả mọi người đều hoảng sợ: “Là Từ Sơn!”

Sở Mộ Nhiễm trong lòng thâm mắng một tiếng, nhanh chóng phân phó: “Các người đứng ở chỗ này không được chạy loạn, ta ——”

Minh Trạm một phen đè lại bờ vai hấn, trầm giọng nói: “Ta đi.”

Ngắn ngủn trong nháy mắt tầm mắt hai người giao hội, đôi mắt Minh Trạm thâm sâu tựa biển, không dậy phong ba, phảng phất vô luận đối mặt với cái gì đều có thể vượt mọi chông gai, trăm trận trăm thắng, cho người ta một loại cảm giác trầm ổn đáng tin cậy. Người lãnh đạm lòng bàn tay lại ấm áp, ấn ở trên vai có thể khiến cho tâm tình của hấn đang trong cơn hoảng loạn mà bình tĩnh trở lại. Sở Mộ Nhiễm đang muốn

tranh luận vài câu, Minh Trạng đã không cho hắn có cơ hội mở miệng, nhảy lên nóc nhà ngự kiếm đuổi theo.

Sở Mộ Nhiễm không khỏi giật mình mà đuổi theo nửa bước, bỗng nhiên nhớ tới phía sau còn có bảy tên sư đệ cần hắn chiếu cố, vội vàng lui về, nhắc nhở các sư đệ dựa lưng vào nhau tụ tập một chỗ, tùy thời chú ý động tĩnh chung quanh.

Gió chậm rãi nổi lên, tóc dài rũ ở sau người hướng về phía trước bay lên..... Không đúng! Đây không phải gió! Sở Mộ Nhiễm đột nhiên ngừng đầu, chỉ thấy một cái kết giới thật lớn vờn quanh Bách Hộ Trấn đột ngột từ mặt đất bay vọt lên đã sắp đạt tới mức cao nhất ở trên khoảng không!

26. Chương 26

Sở Mộ Nhiễm lập tức tung bội kiếm ngăn cản kết giới thành hình, nhưng đã quá muộn, “leng keng” một tiếng, mũi kiếm đánh vào kết giới kiên cố, rơi xuống dưới.

Linh khí tựa như nước ở trên vách kết giới lững lờ trôi qua, quang mang nhàn nhạt từ gốc kết giới hướng về phía trước lan tràn, những người bị vây bên trong bỗng có cảm giác linh khí trong cơ thể từng chút từng chút một bị hút ra hướng lên trên không. Nhìn kỹ sẽ thấy, chỗ đỉnh cao nhất của kết giới có điểm đen, tất cả linh khí bị hấp thu đều chảy về phía đó.

Hàng trăm hàng ngàn loại khả năng lần lượt lóe lên trong đầu Sở Mộ Nhiễm, kết giới Trới Linh!

Xem ra tác loạn ở Bách Hộ Trấn không phải là ma thú, mà là tà tu —— kết giới Trới Linh là một loại tà thuật tàn nhẫn, người bày ra kết giới yêu cầu lấy một quả nội đan làm mất trận, khảm ở đỉnh, một khi khởi động, kết giới mở ra, linh khí của mọi người ở nơi kết giới bao trùm sẽ bị hấp thu vận chuyển về nội đan bên trong mất trận, cho đến khi người bên trong kết giới bị bòn rút sạch sẽ.

Trách không được Bách Hộ Trấn không có một người sống.

Kết giới Trới Linh ưu tiên hấp thu linh khí, kế đến là hút xương thịt người. Bá tánh tầm thường ở Bách Hộ Trấn trên người vốn không có linh khí, liền bị hút khô xương thịt, thân thể hóa thành than theo gió Bắc thổi tan.

Kết giới Trới Linh hiếm khi xuất hiện ở Tu Chân Giới, thứ nhất là phương pháp này hiển tế người sống quá mức tàn nhẫn, tu sĩ bình thường nếu gặp người sử dụng nhất định sẽ sẵn sàng diệt trừ, bởi vậy hiếm khi có người dám trắng trợn sử dụng kết giới này. Thứ hai là kết giới Trới Linh có một nhược điểm trí mạng, đó là nội đan ở mất trận không thể bị tổn hại, một khi tổn hại, kết giới lập tức bị phá.

Bội kiếm trong tay Sở Mộ Nhiễm bộc phát kiếm mang, tập trung linh khí hướng về chỗ điểm đen ném đi, kim thạch va chạm phát ra âm thanh chói tai, một tiếng nứt răng rắc chột vang lên, điểm đen trên đỉnh cao nhất hóa thành tro phấn rào rào rơi xuống, linh khí tạo kết giới tức khắc tán loạn, từng mảnh từng mảnh nhỏ dưới ánh mặt trời lấp la lấp lánh, tung bay đầy trời.

Các đệ tử thấy kết giới đã phá, tâm thần căng chặt tức khắc thả lỏng, vây quanh bên người Sở Mộ Nhiễm, đang định khen ngợi, chợt nghe một giọng nói âm tà vang lên trong tai:

“Lũ cá hỗn tạp ở đâu, dám phá kết giới Trới Linh của bổn tọa?”

Thanh âm kia giống như chất độc, lạnh lẽo tàn nhẫn, tựa như dùng mũi kiếm xẹt qua mặt băng lạnh giá rắn chắc, đâm vào tai vào tim người đến đau nhức. Hàn khí từ lòng bàn chân Sở Mộ Nhiễm chạy dọc lên, vây quanh tiến vào buồng tim hần, những nơi hàn khí bò qua lông tơ dựng ngược không ngừng run rẩy —— làm sao, làm sao có thể!?

Những năm cuối cùng của đời trước, thanh âm ngày đêm tra tấn hần, mỗi lần hần vừa thả lỏng thần kinh thì lập tức giống như ma âm quanh quẩn bên tai..... Hần cho rằng chuyện đời trước tất cả đều chỉ là một cơn ác mộng, hần đã thoát khỏi ác mộng kia, tất cả một lần nữa lại bắt đầu. Thanh âm cho dù có hóa thành tro tàn hần cũng không quên được kia lại xuất hiện, đẩy hần rớt hoàn toàn xuống vực sâu, một luồng kinh tởm từ sống lưng bò lên, ở trên người hần quần quanh, lan tràn.

Người áo tím từ trên trời giáng xuống, dừng trước mặt mọi người.

Là hần!!!

Trong nháy mắt nhìn thấy tà tu, Sở Mộ Nhiễm phảng phất cảm thấy tâm thần muốn đâm ra khỏi thân thể, thần hồn chấn động khiến đầu đau muốn nứt ra, không thể không chống kiếm xuống mặt đất, hung hăng dùng tay chặn trên ngực, cố gắng khắc chế, vẫn không thể ngăn chặn được mùi tanh nẩy lên cổ họng, một búng máu phun ra!

“Sở sư huynh người làm sao vậy?”

“Sở sư huynh!”

“Sở sư huynh.....”

Các đệ tử Thiên Môn Sơn hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là một tên tu sĩ xuất hiện trước mặt bọn họ, Sở sư huynh trong dĩ vãng mạnh mẽ cường đại giống như bị đánh vào hồn phách, đang êm đẹp lại học máu..... Lẽ nào, cao thủ so tài nên bọn họ không thể phát hiện?

Sở Mộ Nhiễm cảm thấy trời đất quay cuồng, vô số tiếng “Sở sư huynh” ở trong đầu đầu đá lung tung, khiến hần khó mà chống đỡ quỳ trên mặt đất, khí huyết cuộn cuộn, ngay cả nội tạng cũng muốn nôn ra.

Hần dùng hết sức lực, nhưng chỉ phát ra hai chữ như muỗi kêu “Đừng ồn”.

Lập tức có đệ tử đem lỗ tai kề bên miệng hần, nói: “Sư huynh người nói cái gì? Người lớn tiếng một chút!”

Giây phút chợt bình tĩnh, giống như lại trở về gian mật thất không thấy ánh mặt trời kia, lại cảm nhận được người kia thực tế đang dùng bất cứ thủ đoạn nào tra tấn, quất, nhục mạ, làm nhục trên người hắn, một thân linh lực tựa như nước vỡ đê nhanh chóng tán loạn, thân mình dần dần mềm nhũn.

Đệ tử kia vốn đặt tay ở trên xương quai xanh của Sở Mộ Nhiễm, bỗng nhiên cảm thấy nhào dính dính, giờ tay, kêu lên sợ hãi: “Máu! Sở sư huynh chảy máu!!”

Máu loãng dọc theo ống tay áo Sở Mộ Nhiễm chảy trên mặt đất, vốn dĩ cánh tay và trên cổ đang trắng nõn bỗng nhiên xuất hiện vết thương ngang dọc đan xen.

Lúc này Sở Mộ Nhiễm đã hoàn toàn bị kéo vào ảo cảnh do tâm ma của mình tạo ra, hơi thở thoi thóp, bộ dáng giống như lúc gần chết ở đời trước.

Hắn vượt không qua, cũng nhìn không ra.

Ngay cả chính hắn cũng cho rằng bản thân đã buông xuống, sống lại một lần hắn không hề nóng vội và tranh hư danh, một lòng chỉ muốn bồi thường. Người kiêu ngạo như hắn, không một thời khắc quên hắn đã từng phạm sai lầm, cũng vĩnh viễn quên không được từng chịu nhục, ai biết hắn có thể bồi thường cho người khác, lại không cách nào cứu vớt chính mình rơi vào tâm ma.

Biến cố thành linh xảy ra khiến mọi người bối rối, luống cuống tay chân không biết nên đắp thuốc hay là lau máu, nhìn những vết thương đó theo ống tay áo không biết từ khi nào trải rộng toàn thân Sở Mộ Nhiễm.

“Về sơn môn! Về sơn môn để Thái Vân sư tỷ cứu sư huynh!”

Hai người thật cẩn thận đỡ lấy Sở Mộ Nhiễm, còn chưa chuyển động, tà tu kia tiến lên trước một bước, cười dữ tợn nói: “Muốn chạy? Đã được bốn tọa đồng ý chưa?”

“Kim Đan tu sĩ? Thật đúng lúc, người phá kết giới Trới Linh của bốn tọa, thì để lại Kim Đan của chính mình đi.” Tà tu kia nhìn lướt qua mọi người, kiêu căng nói: “Buông người đó ra, bốn tọa cho các người được toàn thân.”

Xem ra tà tu sớm đã đi vào Kim Đan, trái lại đệ tử Thiên Môn Sơn có tu vi tối cao cũng chỉ là Trúc Cơ đỉnh, cùng với Kim Đan kỳ Sở Mộ Nhiễm hôn mê bất tỉnh, Minh sư đệ lại không ở bên người..... Đừng nói bọn họ bảy tên đệ tử Trúc Cơ kỳ, cho dù hai mươi, ba mươi tên, tà tu kia có đánh cũng giống như xắt rau.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Một vị đệ tử dùng thanh âm run rẩy, ngoài mạnh trong yếu, quát: “Ta là đệ tử Thiên Môn Sơn, người dám xuống tay với chúng ta, Thiên Môn Sơn sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ồ?” Tà tu cười lớn vài tiếng, thần sắc thay đổi, nham hiểm nói: “Vậy phải giết hết các người, người chết làm sao báo tin? Nếu như Thiên Môn Sơn tìm tới, có thể làm khó dễ được ta sao?”

Một luồng gió mạnh xẹt qua, phanh phanh phanh phanh vài tiếng trầm đục vang lên, các đệ tử vốn đang vây quanh Sở Mộ Nhiễm ở bốn phía trên ngực mỗi người ăn một chưởng, hộc máu bay ngược ra ngoài, đồng loạt ngã trên mặt đất!

Tà tu kéo tay áo thu tay lại, đi về phía Sở Mộ Nhiễm đang quỳ rạp trên mặt đất.

Hắn lấy nội đan của ma thú làm mắt trận, tốc độ trối linh chậm cực kỳ, nếu như tin tức dân cư trong trấn đột nhiên biến mất bị lộ ra ngoài, tất nhiên sẽ làm người ta nghĩ đến kết giới Trối Linh, bởi vậy hắn cố ý thả ma thú để nhiễu loạn nghe nhìn. Không nghĩ tới hôm nay lại để cho hắn gặp gỡ một tu sĩ Kim Đan tay trối gà không chặt, nếu mở lấy Kim Đan của tu sĩ này dùng làm mắt trận, hiệu quả nhất định tốt hơn không chỉ gấp trăm lần!

“Trời cũng giúp ta, thật sự là trời cũng giúp ta!”

Sở Mộ Nhiễm cố sức nhấc lên mí mắt, lọt vào tầm mắt chính là một đôi giày lụa. Tiếp theo trước mặt có người ngồi xồm xuống, vạt áo tím rũ trên mặt đất, một bàn tay tái nhợt mang theo mùi tanh hướng về phía hắn duỗi ra——

Bỗng nhiên! Bạch quang trước mặt lóe lên!

Tay tà tu còn chưa chạm tới Sở Mộ Nhiễm, liền có sát khí che trời lấp đất áp tới, hắn lập tức cảm thấy không ổn vội thu tay lui về phía sau, nhưng lúc này đã muộn, một thanh cổ kiếm lấy khí thể mạnh như sấm sét chém xuống!

Cánh tay chợt lạnh, đứt rơi xuống đất, tà tu chưa kịp hét thảm, che lại cánh tay phun máu lui vài bước, quát lớn nói: “—— Kẻ nào!!!”

Cổ kiếm “Đinh” một tiếng rơi xuống mặt đất, một nam tử mặc huyền sắc trường bào đã chắn trước người Sở Mộ Nhiễm.

“Minh sư đệ!!!”

Minh Trạh ném Từ Sơn vẫn luôn ôm tay hắn xuống dưới, sau đó vẫy tay một cái, thanh kiếm trên mặt đất tức thì bay về tay hắn, tiến lên trước một bước, linh khí giống như sóng lớn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán bốn phía, hóa thành cuồng phong, đệ tử Thiên Môn Sơn không chút sức lực tê liệt ngã xuống bị thổi tung người bay tán loạn, vội dùng tay ôm lấy cây cột, thê thảm hô một tiếng: “Minh sư huynh!”

Linh áp mạnh mẽ ép tới khiến da đầu tà tu tê dại, che lại cánh tay kinh hoàng lui về phía sau, ngay cả tay đứt cũng không kịp nhặt, thả người nhảy hóa thành một vệt sáng tháo chạy đi.

27. Chương 27

Minh Trạh tức khắh không để ý tới thân ảnh trốn chạy của tà tu kia mà dừng lại, trở về bên người Sở Mộ Nhiểm, mím môi đến trắng bệch, vén lộn tóc che trước mắt hắh. Đầu ngón tay run rẩy, mấy lần sắp đưng tới trán Sở Mộ Nhiểm, lại cố gắhng khắh chế, giống như người trước mắt chỉ là hư hình ảo ảnh, một khi chạm vào sẽ tan thành mây khói.

“Sư huynh.....”

Đôi tay nhẹ nhàng lật qua thân thể Sở Mộ Nhiểm, một tay câu lấy chân của hắh, dịu dàng bế lên, máu loãng tức thì tẩm ướt quần áo đen.

Trên người Sở Mộ Nhiểm có thương tích, vải dệt cộ qua miệng vết thương, đau rên một tiếng, Minh Trạh lập tức trấn an nói: “Sư huynh, ta lập tức mang người đi.” Xoay người đối với đệ tử Thiên Môn Sơn khác đang cùng nhau đứng dậy, nói: “Các vị sư huynh về Thiên Môn Sơn trước đi.”

Chư vị đệ tử nhìn nhau —— từ khi Minh Trạh vào sơn môn, luôn độc lai độc vắhng, số lần nói chuyện với bọn họ có thể đếm đượh trên đầu ngón tay, lần này lại là lần đầu tiên cùng Minh Trạh xuống núi rèn luyện. Bọn họ có thói quen nghe theo Sở sư huynh điều khiển, Sở Mộ Nhiểm bị thương bọn họ liền mất đi thủ lĩnh, không biết có nên nghe theo vị sư đệ có tu vi còn cao hơn Sở sư huynh này hay không.

“Minh sư đệ cũng theo chúng ta trở về sao?”

“Không.”

“Còn Sở sư huynh?”

“Không.”

“A..... Vậy các người.....”

“Sở sư huynh bị thương, không thể ngự kiếm lâu, ta đưa hắh đến Lâm Trấn chữa thương.”

“Vậy chúng ta cũng ở lại hỗ trợ!”

Người nói lời này cho rằng chính mình đã suy nghĩ đượh cái phương pháp đẹp cả đôi đườhng, nhưng mà khóe miệng cười còn chưa kịp cong lên hết, Minh Trạh đã nhàn nhạt nhìn qua, một trận khí băng hàn từ sau lưng bò lên, hắh lập tức cứng đờ, không biết mình có nói lời gì đó ngu xuẩn hay không, cười cũng không đượh, không cười cũng không phải, khóe miệng giậh không ngừng: “Ây..... Minh sư đệ.....”

Minh Trạm thu hồi tầm mắt, nói: “Ta sẽ không phân thân bảo hộ người khác ngoài Sở sư huynh.”

Mọi người chợt hiểu ra —— các người đều là trời buộc.

..... Không hổ là Minh sư đệ.

Cẩn thận nghĩ lại lời Minh sư đệ nói cũng không sai, bọn họ bảy người vốn đánh không lại một tên tà tu, bây giờ trong người còn có vết thương, ở chỗ này kéo chân sau còn không bằng trở về sơn môn, đem việc ở nơi đây bẩm báo cho sơn chủ biết.

Mọi người thần sắc khác nhau, Minh Trạm thấy không có người tiếp tục phản đối, ngự kiếm bay lên, ra khỏi Bách Hộ Trấn.

Đến Lâm Trấn, hắn tìm một khách điểm, cẩn thận đem Sở Mộ Nhiễm đặt ở trên giường, lúc này ý thức Sở Mộ Nhiễm đã mơ hồ, thân thể vô ý thức mà phát run, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng toát ra, sắc mặt trắng bệch, tóc bị mồ hôi ướt nhẹp dán ở sườn mặt, thảm cực kỳ.

Minh Trạm dùng khăn vải lau mồ hôi lạnh trên trán Sở Mộ Nhiễm, đem khăn vải đặt ở mép giường, cởi bỏ đai lưng của hắn, nhẹ nhàng cởi ra áo ngoài, vẫn không dừng lại, lần thứ hai đi lột áo trong của hắn.

Trên người Sở Mộ Nhiễm không biết có bao nhiêu miệng vết thương, áo trong trắng như tuyết cơ hồ bị nhuộm thành màu đỏ. chân mày Minh Trạm run lên, ngón tay siết chặt lại chậm rãi duỗi ra, đưa tay dò vào vạt áo Sở Mộ Nhiễm, mu bàn tay đem áo trong cố tách, cố gắng hạn chế chạm vào thân thể tràn đầy vết thương, từng chút từng chút một đem áo trong hướng về hai bên kéo ra.

Có miệng vết thương đã ngưng chảy máu, cùng áo trong dán dính vào nhau, áo trong bị kéo ra đụng tới miệng vết thương, tức khắc lại có máu phá vỡ lớp vảy khô chảy ra ——

“A.....” Sở Mộ Nhiễm rên một tiếng.

“Sư huynh, ráng nhịn một chút.”

Minh Trạm bóp cho hàm dưới của hắn mở ra, đem ngón tay đặt giữa hai hàm răng: “Sư huynh nếu cảm thấy đau thì cứ dùng sức cắn ta.” Dứt lời vận linh khí trên tay, “Xoát” một cái, áo trong nhuộm đỏ toàn bộ bị kéo xuống, thân thể Sở Mộ Nhiễm run lên kịch liệt, tất cả tiếng gào thét đau đớn đều bao phủ ở hàm răng.

Bóc đi lớp áo ngoài, lúc này mới thấy trên người Sở Mộ Nhiễm toàn là vết roi ngang dọc, máu tươi theo ngực trắng nõn chảy xuống, cực kỳ giống bộ dáng tái nhợt yếu ớt ở đời trước lúc sắp chết trong động phủ của tà tu.

Ngón tay Minh Trạ̣m đã bị cấn đến huyết nhục mơ hồ, hậ̃n đường như không cảm thấy đau đớṇn, rút ra ngón tay tùy ý quắn một lớp vải bố, dùng khăn vải rửa sạch miệng vết thương trên người Sở Mộ Nhiễm.

Nước giặt khăn thay đổi một chậu lại một chậu, sau khi tẩy sạch miệng vết thương, lấy thuốc trị thương ra tỉ mỉ rắc lên.

Toa thuốc xong, Sở Mộ Nhiễm từ từ an ổn.

Minh Trạ̣m lại một phen thu dọn phòng, đổi đi khăn trải giường bị máu nhuộm ượ́t, đem người một lần nữa đặt trên giường.

Lúc này Sở Mộ Nhiễm lâm vào hôn mê, không thể vận chuyển linh khí sưởi ấm bản thân, miệng vết thương trên người lại nhiều, khó có thể đắp chẵn, run rẩy không thôi, Minh Trạ̣m đứng ở mép giường suy nghĩ một lát, cởi áo nằm bên cạnh hậ̃n, ôm bờ vai của hậ̃n, vận chuyển linh khí cuộn cuộn không ngừng qua, lúc này thân thể căng chặ̣t của Sở Mộ Nhiễm mới thả lỏng lại.

Qua hồi lâu, thần thức Sở Mộ Nhiễm khôi phục, hậ̃n muốn động đậy thân thể, lại phát hiện toàn thân yệ́t ớt không có chút sức lực, xương cốt lộ ra cảm giác bủn rủn, ngay cả mí mắt cũng khó có thể nhấc lên.

Thịch—— thịch—— thịch——

Bên tai truyền đến tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, luồng khí lạnh lẽo tươi mát xâm nhập xoang mũi, có linh khí cuộn cuộn không ngừng rót vào thân thể.....

Là Minh Trạ̣m!

Như là chứng minh cho suy đoán của hậ̃n, người bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Ta chỉ rời đi một lát, sư huynh lại bị thương.”

—— đó là kẻ điếu hổ ly sơn!

Lúc này Sở Mộ Nhiễm đem tất cả sự việc ở Bách Hộ Trậ̀n xâu chuỗi lại —— Bách Hộ Trậ̀n này hậ̃n chính là nơi đời trước mười mấy tên đệ tử Thiên Môn Sơn tới rèn luyện.

Tà tu dùng ma thú để ngụy trang, triển khai kết giới Trới Linh, cho dù có người phát hiện người ở Bách Hộ Trậ̀n bỗng dưng biến mất, cũng sẽ cho là bị ma thú cắn nuốt, chỉ lo tiêu diệt ma thú, hậ̃n là hung thủ phía sau màn vẫn bình yên vô sự.

Bởi vì đời trước hậ̃n và Minh Trạ̣m không có đi theo, hơn mười vị đệ tử Thiên Môn Sơn chỉ riêng việc diệt trừ ma thú đã khó khăn, căn bản không phát hiện ra. Nhưng lúc này đây, hai tu sĩ Kim Đan vô cùng có khả năng phát hiện Bách Hộ Trậ̀n có kết giới Trới Linh—— khi đó Minh Trạ̣m chắc là đã có chút phát hiện,

cho nên tà tu cố ý thả ma thú ra, dẫn một người trong bọn họ rời đi, rồi đánh bại từng người một.

Nghĩ lại, đời trước hắn bị tà tu cướp đi chính là đoạn thời gian này. Đô Hoắc Sơn và Thiên Môn Sơn tuy cách xa nhau, nhưng với tu sĩ mà nói, bất quá chỉ là mấy ngày lộ trình. Rất có khả năng là tà tu muốn đem hơn mười tên đệ tử Thiên Môn Sơn bắt nhốt vào kết giới Trới Linh, từ Đô Hoắc Sơn đuổi tới Thiên Môn Sơn, không nghĩ tới chậm một bước, vừa lúc gặp phải Sở Mộ Nhiễm lẫn xuống núi.

.....

Bôi thuốc xong, toàn thân cảm thấy mát lạnh, lại thêm có linh khí sưởi ấm, Sở Mộ Nhiễm mãi lo suy tư mạnh mẽ của đời trước, nhất thời quên mất chính mình đang thoải mái vùi trong lòng ngực của Minh Trạ, bỗng nhiên cảm giác người bên cạnh tới gần, cảm xúc ấm áp khắc ở trên trán hắn.

Sở Mộ Nhiễm: “!!!”

“Sư huynh.....”

Một tiếng khàn khàn khe gọi làm eo sườn Sở Mộ Nhiễm muốn nhũn ra —— làm gì gọi người ta như vậy?

Cảm xúc ấm áp chuyển qua chóp mũi.

Chờ chút ——

Ngay sau đó, dán ở trên môi!

Toàn thân vô lực, ngay cả khớp hàm cũng cắn không kín, rất nhanh đã bị xâm nhập, cực tinh tế hôn môi.

Minh Trạ! Đây là..... Đây là nhân lúc người gặp nguy mà làm càn!

Hắn, hắn không có cách nào.....

Vùi ở trong lòng ngực người khác, Sở Mộ Nhiễm hơi chút giật giật, đầu ngón tay vô lực mà bắt lấy vạt áo của Minh Trạ.

28. Chương 28

Lúc Sở Mộ Nhiễm tỉnh lại, vết thương trên người chỉ còn dấu vết nhàn nhạt.

Đời này cùng đời trước khác nhau, lần này hần chỉ bị thương ngoài da, gân mạch Kim Đan hoàn hảo không tổn hại gì, đây chỉ vì kinh hải quá độ, tự mình đem chính mình kéo vào tâm ma ảo cảnh, hao hết linh khí —— đơn giản mà nói, chính là hần dùng linh khí của mình làm mình bị thương.

Hần hoạt động thân thể, phát hiện trên người đã đổi áo trong mới, chống đỡ đầu có chút xây xẩm, cẩn thận nhớ lại việc gặp tà tu ở Bách Hộ Trấn, thân thể không khỏi lần thứ hai run lên.

Cửa bị đẩy ra, Minh Trạh bưng một chậu nước đi vào, thấy hần đã tỉnh, đem chậu nước đặt ở một bên, tiến lên xem xét đầu của hần, linh khí từ lòng bàn tay xâm nhập vào trán Sở Mộ Nhiễm, chút cảm giác mê mang tức khắc tan thành mây khói.

Bất giác, Sở Mộ Nhiễm không nghĩ tới tà tu nữa, không tự chủ mà cầm tay Minh Trạh, bàn tay đang dán ở trán hần đột nhiên run lên. Hần chợt hoàn hồn, nhớ tới xúc cảm trên môi, hơi nóng đột ngột dâng trào, bỗng chốc thu hồi tay, quay đầu đi, tránh nhìn Minh Trạh.

Bàn tay treo giữa không trung siết chặt rồi thu về, Minh Trạh nói: “Sư huynh khá hơn chút nào chưa?”

“Được.....” Giọng nói khàn khàn khó nghe, hần lập tức im miệng.

Một chén nước đưa tới bên miệng, tầm mắt Sở Mộ Nhiễm cố né tránh, ngón tay đụng tới miệng chén, lỡ trượt tay, đánh ngã cái chén, tất cả nước đổ xuống chân, hần ảo não mà “sách” một tiếng, nắm chặt nắm tay, cứng ngắc tại chỗ.

Dư quang thoáng nhìn Minh Trạh không một tiếng động nhấc cái chén lên, lại đổ một chén, trở lại mép giường. Vừa muốn đi đón, Minh Trạh đã ngồi ở mép giường, một tay ôm qua bờ vai của hần, lần thứ hai đưa nước đến bên miệng hần.

Bả vai đột nhiên run lên, ngay tức khắc cảm giác chính mình như vậy là quá mức rụt rè, tức giận nói: “Ta tự mình uống được!”

Minh Trạh không rên một tiếng, tay không động đậy, cứ như vậy cùng hần giằng co.

Sở Mộ Nhiễm thở hổn hển, cố gắng khắc chế cảm giác căng thẳng. Hần thật sự có chút khát, nước mát lạnh đang ở trước mắt, lòng tự nhủ: Cũng chỉ là uống nước, không đáng vì người nặng nề như vậy phân cao thấp rồi gây bất lợi cho mình, làm như hần sợ Minh Trạh.

Ta sợ hần?

Cứng ngắc nửa ngày, Sở Mộ Nhiễm giành quyền chủ động, ngậm lấy miệng chén, cái chén lập tức nghiêng về phía hần, nước chảy qua yết hầu, xoa dịu cảm giác khát khô cổ họng.

Đút uống nước xong, Minh Trạ đứng dậy đặt chén lên bàn.

Sở Mộ Nhiễm khụ ho hai tiếng, hỏi: “Ta ngủ bao lâu?”

“Ba ngày.”

“Cái gì?”

Sở Mộ Nhiễm cắn môi —— hắ chỉ thấy mặt tà tu, còn chưa kịp đánh, trước tiên bị dọa, liền hôn mê ba ngày! Trách không được miệng vết thương mau khép lại như vậy.

Minh Trạ nói: “Sư huynh tịnh dưỡng thêm một ngày, ngày mai ta đưa sư huynh về tông môn.”

Sở Mộ Nhiễm cắn răng nói: “Không cần người đưa, ta cũng không quay về!” Nói xong hắ liền nhận thấy có chút không đúng—— Minh Trạ nói không phải là “Ta cùng sư huynh về tông môn”, mà là “Ta đưa sư huynh về tông môn”.

“Đưa”? Đưa đi xong sau đó sẽ trở lại sao?

Sở Mộ Nhiễm hồ nghi hỏi: “Người muốn làm gì?”

Minh Trạ không nói lời nào, nghiêng người sang, là tư thế tránh né.

“Người muốn.....” Sở Mộ Nhiễm có chút hụt hơi, hít sâu một hơi, lại hỏi: “Người muốn đi tìm hắ?”

Minh Trạ mím môi, nhanh chóng liếc mắt nhìn Sở Mộ Nhiễm một cái, lại dời đi tầm mắt, nói: “Kết giới Trới Linh hại người vô số, huống chi..... Hắ còn làm sư huynh bị thương.”

Vậy mà muốn bỏ rơi hắ, một mình đi diệt tà tu?

Sở Mộ Nhiễm siết chặt nắm tay đột nhiên đập xuống ván giường, “Phanh” một tiếng ——

“Không được. Hắ..... hắ phải để lại cho ta, ta tự giải quyết.” Hắ không có cách nào giải thích cho Minh Trạ biết vì sao cần phải chính tay đâm tà tu.

Nếu không nhờ ngẫu nhiên nhìn thấy tà tu, hắ vĩnh viễn sẽ không biết mình sợ hãi cái gì. Mỗi ngày hắ đều nghiên cứu sách cổ, hao hết tâm tư tra tìm ví dụ thực tế việc người sau khi chết sống lại, chính vì muốn chứng minh hắ vốn là thật sự sống lại, mà không phải sống ở một cái ảo cảnh trong mơ bất cứ lúc nào cũng có thể nát tan.

Hắn sợ hãi ngày hôm sau vừa mở mắt, lần thứ hai trở lại những ngày ở trong động phủ của tà tu không thấy ánh mặt trời, tất cả đều không thể bỏ cứu, suốt ngày ở trong lo lắng đề phòng.

“Chỉ có tự tay giết hắn, ta mới có thể an tâm.”

Minh Trạng nhún mày lại, nói: “Ta không muốn sư huynh lại bị thương.....”

Chỉ vì không cho Minh Trạng hành động một mình, Sở Mộ Nhiễm cũng không rảnh nghĩ tới xấu hổ, tận lực thuyết phục nói: “Có người ở bên cạnh, ta tin tưởng người, người sẽ không để cho ta bị thương!” Dừng một chút, hắn nắm chặt chần bắt cứ giá nào nói tiếp: “Không được..... Không được bỏ lại ta!”

Cảm giác nóng như lửa từ cổ đốt tới hai tai lại đốt tới gương mặt.

Ta đang làm cái gì đây?

Mềm yếu vô lực như vậy, thậm chí còn ăn nói khép nép cầu xin người ta?

Cho dù nghĩ muốn được việc cần phải tùy cơ ứng biến không được kiêu ngạo, tới khi chuyện tới trước mắt, lúc cần phải yếu thế lại cảm thấy xấu hổ vạn phần.

Rõ ràng lúc thỉnh tội với Hoa sư huynh không có loại cảm giác lúng túng này, vậy mà tới lượt Minh Trạng.....

Minh Trạng hắn..... Đang nhìn ta trong bộ dáng ngu xuẩn sao?

Bên tai “Hô” một tiếng, chần chập ở trên đùi bị người giữ ra phủ lên trên đầu, che khuất mặt hắn đang đỏ lên và nóng lên.

Thanh âm Minh Trạng cách lớp chần truyền vào, có chút rầu rĩ ——

“Ta sẽ không bỏ lại sư huynh, cũng sẽ không để sư huynh bị thương. Sư huynh muốn làm cái gì đều có thể, chỉ cần, sư huynh cho phép ta ở bên cạnh là đủ rồi.”

Sở Mộ Nhiễm chưa từng nghe qua Minh Trạng nói nhiều như vậy, hắn bị vây ở trong chần, có lẽ vì trong chần quá ngột, cảm giác nóng rực kia sắp từ trên mặt đốt tới đỉnh đầu, lại đốt vào trong lòng.

29. Chương 29

Sở Mộ Nhiễm thức tỉnh cùng ngày liền muốn đến ngay động phủ của tà tu, nhưng vì Minh Trạm quá kiên trì, phải nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày, ngày hôm sau mới cùng Minh Trạm rời khỏi thành trấn.

Áo ngoài của hắn bị máu tươi thấm ướt, lại có chút hư hại, trước khi rời đi đành đến cửa hàng trang phục trên trấn mua một bộ mặc tạm thời, lúc chọn lựa Sở Mộ Nhiễm chọn một bộ đồ màu xanh, đang định trả tiền thì bị Minh Trạm cản ngăn, thanh âm của hắn bắn ra hàn khí tứ phía: “Không lấy bộ này.”

Lúc này Sở Mộ Nhiễm mới nhớ tới, đời trước lần cuối cùng hắn mặc chính là một bộ áo xanh, kỳ quái liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái, Minh Trạm thấy hắn từ bỏ ý định liền khoanh tay xoay người sang chỗ khác, ở bên trong cửa hàng chọn lựa.

Đệ tử Thiên Môn Sơn lúc tu hành mặc quần áo đều do Vân Cẩm Sơn Trang thuộc Tu Chân Giới đặc chế, thời điểm khâu vá có khảm nhập pháp trận kèm theo, tỏa ra linh khí tràn đầy. Áo đỏ lúc trước Sở Mộ Nhiễm mặc, mặc dù người đứng yên bất động, vẫn có thể cảm giác được màu đỏ tươi sáng đang lưu động, tựa như một ngọn lửa.

Màu sắc quần áo thế tục có chút cứng nhắc, ánh mắt Minh Trạm xẹt qua bộ áo đỏ treo trên tường đỏ đến có chút diêm tục, nhíu nhíu mày, cảm lấy một bộ quần áo đen, nói: “Sư huynh, bộ này thế nào?”

Quần áo màu đen có thể thế nào?

Đa phần đệ tử Thiên Môn Sơn đều là ăn mặc nhạt màu, chỉ có Sở Mộ Nhiễm tuổi trẻ khí thịnh vẫn luôn mặc màu đỏ nồng liệt, liếc mắt nhìn là biết không giống người thường. Nếu nói hắn thích áo đỏ, thật ra cũng không phải, không bằng nói là thích cái loại lập dị này, cảm giác như trở thành trung tâm trong mọi người.

Hiện tại tâm cảnh của hắn đã thay đổi, cũng không quá chấp nhất với màu đỏ, màu sắc khác có cái gì không được chứ?

“Chọn bộ này đi.” Sở Mộ Nhiễm tiếp nhận bộ áo đen kia, tiến vào phòng thay đồ thay bộ quần áo thô lúc ở khách điểm mua tạm mặc đỡ, bên trong vẫn là áo trong tuyết trắng, không phải là cái lúc trước hắn từng mặc. Hàm răng cắn vào môi dưới, hắn dùng sức lắc lắc đầu, đem những cái tâm tư không đúng đó vứt đi, quần chặt đai lưng rồi bước ra.

Ông chủ cửa hàng quần áo “ái chà chà” một tiếng, một bên vuốt râu một bên nói: “Ta mở cửa hàng quần áo mười mấy năm, lần đầu nhìn thấy tiểu công tử tuấn tú như vậy!”

Sở Mộ Nhiễm thân hình thon gầy, bộ áo đen này tay bó thúc eo, khiến hắn nhìn càng hiện ngang tuấn lãng.

Hắn thẹn thùng nói lời cảm tạ, ông chủ kia vẫn như cũ “Chặc chặc chặc” không ngừng, Minh Trạm đứng ở cửa nói: “Sư huynh, tới lúc đi rồi.” Lúc này Sở Mộ Nhiễm mới đắc ý thoát thân, cùng Minh Trạm ngự

kiếm rời khỏi địa phận Đô Hoắc Sơn.

Đời trước lúc hấn hôn mê bị tà tu khiêng trên vai, bởi vì té ngã gãy mấy đoạn xương, còn bị xóc nảy, cho dù ngất xỉu, cũng sẽ lập tức đau tỉnh, dọc theo đường đi nhìn thấy đường đi tới động phủ của tà tu đứt quãng, bằng vào ký ức đi tìm, chắc là có thể tìm được phương hướng một cách đại khái.

Nhưng mà trên đường hấn lại phát hiện một chút cổ quái —— hấn chỉ nhớ rõ một ít cảnh trí tượng trưng, bởi vậy lúc tới lối rẽ thường xuyên không biết nên đi con đường nào, lúc này Minh Trạh sẽ chắc chắn mà chọn ra một cái, đi tới không xa, quả nhiên có thể nhìn thấy nơi đời trước hấn đã gặp qua.

Hấn ít nhiều đã từng tới còn nhớ mang máng không rõ ràng, vì sao Minh Trạh có thể xác định rõ như vậy nên đi con đường nào?

Chẳng lẽ hấn biết động phủ của tà tu ở nơi đâu?

Làm sao có thể?

Chẳng lẽ Minh Trạh nhân lúc hấn hôn mê ba ngày đã ra ngoài tìm hiểu qua?

Sở Mộ Nhiễm nhìn lại đoạn đường đã đi, bọn họ đã tìm mấy ngày, nơi đây cách Đô Hoắc Sơn rất xa. Cho dù Minh Trạh có ngự kiếm mau thế nào, cũng không có khả năng trong vòng ba ngày từ chỗ này đi tới đi lui về Đô Hoắc Sơn.

Vậy hấn làm thế nào biết được?

Hấn từng ở bên cạnh Minh Trạh phiêu dăng mười mấy năm, tin tưởng chắc chắn trước đây Minh Trạh chưa từng cùng tà tu đối mặt, duy nhất một lần gặp mặt, là ở đời trước lúc hấn tự bạo linh khí cùng tà tu đồng quy vu tận ——

Đời trước!?

Sở Mộ Nhiễm đột nhiên dừng lại, Minh Trạh phát hiện hấn có dị trạng bèn quay lại, hỏi: “Sư huynh, làm sao vậy?”

“Người……” Sở Mộ Nhiễm do dự, khó có thể mở miệng.

Lý do duy nhất có thể giải thích Minh Trạh vì sao biết động phủ của tà tu, chính là vì đời trước hấn đã từng đến nơi đó.

—— ta đối với sư huynh, trước nay đều không phải là bố thí…… Là khát cầu.

—— ta sẽ không lại buông sư huynh ra.

—— sẽ không để sư huynh lại bị thương.

Nếu hắn nghĩ nhiều hơn một chút, sớm nên phát hiện rất nhiều việc không giống với đời trước. Lúc hắn đối mặt với tà tu có phản ứng kịch liệt như vậy, đến lúc này mơ hồ nhớ rõ động phủ của tà tu, Minh Trạ chắc hẳn đã biết nguyên thần thân thể này của hắn từng chết qua một lần, như vậy, vì sao không nói với hắn?

Hay là..... thanh âm hỗn loạn kiếp trước kiếp này chợt vang bên tai:

—— nếu như có kiếp sau, ta sẽ rời khỏi người thực xa, sẽ không bao giờ trêu chọc người.

—— sư huynh chán ghét ta, có thể không nhìn ta, không cần lấy thân thể của mình đùa giỡn.

Chóp mũi thấm ra chút mồ hôi lạnh, gió thổi qua, thổi đến trên người hắn có chút phát lạnh, nhưng cũng thổi tỉnh hắn, hắn gượng cười nói: “Không có việc gì, ta chỉ là quên nên đi bên nào.”

Minh Trạ như suy tư gì mà nhìn hắn, bỗng nhiên bắt lấy tay hắn, cầm thật chặt, nói: “Đừng sợ.”

Chắc lại đang hiểu lầm là hắn sợ khi phải nhìn thấy tà tu.

“Ta không phải.....” Nói đến một nửa, hắn bỗng nhiên không nói thêm gì nữa, chấp nhận suy đoán của Minh Trạ.

Cùng nhau tìm nửa ngày, hai người chuẩn xác không lầm dừng chân trước động phủ của tà tu dưới chân núi——ngọn núi trước mắt cỏ cây rậm rạp này chính là động phủ của tà tu.

Cỏ cây trên núi đều là dùng máu thịt người thường cùng ma thú, linh khí tu sĩ tắm bổ mà ra, ngọn núi này chỉ có phân nửa là đá, bên trong hoàn toàn trống rỗng, xây dựng một tòa cung điện hoa lệ, trong cung điện có nhiều căn phòng giống nhau nhiều không kể xiết như là nhà tù, tất cả đều chứa vật chứa cung cấp cho tà tu sử dụng lúc tu luyện. Mà thứ gọi là vật chứa, chính là con người còn sống sờ sờ.

Thân thể Sở Mộ Nhiễm nhin không được bắt đầu run rẩy, bỗng nhiên lực đạo trên tay siết thật chặt, tầm mắt hắn từ chỗ tay hai người nắm nhau chậm rãi dời lên trên mặt Minh Trạ.

“Ta ở đây.” Minh Trạ nói.

Ngắn ngủi ba chữ, như là đá lớn như là ngàn quân, đem từng cơn sợ hãi đang sôi trào đó nháy mắt nghiền nát ——

Phong ba bão táp trên Luận Đạo Đài, say rượu ở Sơn Yến, Tiên Linh Đại Hội, tẩu hỏa nhập ma, vực sâu Vô Cực, còn có cuối cùng ở động phủ của tà tu Mỗi một lần, Minh Trạng đều kiên định đứng gác bên người hắn, khiến hắn xưa nay chưa khi nào được an tâm như thế.

Sở Mộ Nhiễm nhắm mắt lại, lại mở ra, phong mang trong mắt lóe lên, hướng về phía động phủ của tà tu đi đến.

30. Chương 30

Nhìn từ xa động phủ của tà tu như ở trước mắt, tới khi đi về phía trước một hồi lâu, giống như cả ngọn núi không ngừng lùi về sau, khó có thể tới gần.

Đời trước Sở Mộ Nhiễm tới động phủ cùng với chủ nhân của nó, khi Minh Trạng tìm được thì toàn bộ động phủ đều bị huỷ hoại bởi tự bạo linh khí gây ra, hai người ai cũng không có xâm nhập vào thời điểm động phủ còn hoàn hảo, thế nên đều không có phát hiện trước động phủ này có bố trí mê trận.

Sở Mộ Nhiễm rút bội kiếm ra, một bên đi về phía trước, một bên dùng mũi kiếm phác họa trên mặt đất, đi vài bước lại quay đầu nhìn lại, tất cả nét mũi kiếm vẽ ra đều không thẳng tắp, mà là nghiêng lệch vắn vẹo, giống như người cầm kiếm ở tại chỗ trái rẽ phải quẹo mà vẽ vòng vòng.

Hai người liếc nhau, trăm miệng một lời nói: “Kết giới Lệch Vị Trí.”

Kết giới Lệch Vị Trí là một loại kết giới không gian, không gian trong kết giới có thể tự do ghép nối, chỉ cần kết giới mở cực đại, chân kết giới có thể cùng bên ngoài ngàn dặm nối tiếp nhau, có thể một bước ngàn dặm, cũng có khả năng đem mấy khối không gian nối vòng với nhau, như vậy người trong đó bất kể đi như thế nào đều chỉ là lòng vòng tại chỗ. Kết giới trước động phủ của tà tu chính là loại này.

Sở Mộ Nhiễm vung tay lên, lộ tuyến vắn vẹo vẽ trên mặt đất liền bị xóa đi, đồng thời một lần nữa dùng mũi kiếm vẽ ra lộ tuyến khác, một đầu tuyến mới vẫn là thẳng tắp, tới giới điểm nào đó bỗng nhiên vắn vẹo, mũi kiếm lập tức dừng lại: “Nơi này.”

Không cần dùng ngôn ngữ, Minh Trạng đi đến chỗ thẳng tắp bị cong chiết, phát hiện trên mặt đất xuất hiện cầu vòng lập lòe cực âm đạm mà người bình thường khó có thể chú ý tới. Cổ kiếm nhanh chóng toát ra linh khí, “Phập” một tiếng cắm thẳng tắp vào điểm cong chiết, không gian trước mắt bỗng nhiên giống như màn nước có sóng nước lóng lánh lưu động chợt lóe lên.

Sở Mộ Nhiễm từ chỗ cong chiết lại phác họa tiếp phía sau, lần này vẽ ra thẳng tắp, cho đến khi xuất hiện điểm cong chiết tiếp theo, lại nhờ Minh Trạng chém đường nối không gian, cứ thế lập lại.

Vốn tưởng rằng như thế là có thể nhanh chóng tiến vào hang ổ của tà tu, đi đi vẽ vẽ, bỗng nhiên Sở Mộ Nhiễm phát hiện Minh Trạng vẫn luôn đi theo phía sau hắn đã lâu không lên tiếng, tay cầm chuôi kiếm chột nắn chặt, hắn lập tức xoay người, cảnh trí trước mắt nhanh chóng luân chuyển, nhật nguyệt sao trời

đổi dời, núi biển đảo vị trí, thương hải tang điền.

Cuối cùng, Sở Mộ Nhiễm đứng trước một ngọn núi xanh um, sao trời nhấp nháy, liếc mắt một cái vậy mà đã vạn năm!

“Minh Trạm?”

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có văng vẳng tiếng trùng kêu.

Hắn ngạc nhiên nhìn quanh, bỗng nhiên nghe được tiếng thở dốc kịch liệt, tìm theo tiếng nhìn lại, nơi xa xuất hiện một thiếu nữ áo hồng, thiếu nữ đỡ một ông lão nghiêng ngả lão đảo chạy vội, giống như là không có nhìn thấy Sở Mộ Nhiễm, từ bên người hắn chạy qua.

Thiếu nữ không dám quay đầu, mỗi một lần quay đầu lại, hai cái quỷ ảnh âm hồn bất tán đuổi theo càng ngày càng gần, nàng xoay người ném xuống một lá bùa, “Phanh” một tiếng, bụi mù phía sau nổi lên bốn phía, cát bay đá chạy. Bùa chú bạo phá uy lực cực nhỏ, chỉ có thể tạm thời che đậy tầm mắt người truy đuổi phía sau, nàng trái phải nhìn xung quanh, mắt thấy giữa rừng cây thấp thoáng một lối đi nhỏ, lập tức mang theo ông lão vọt vào bụi cây dọc theo đường nhỏ chạy trốn.

“Cô nương!” Sở Mộ Nhiễm hô một tiếng.

Thiếu nữ giống như hoàn toàn không nghe được có người nói chuyện, đỡ lão nhân tiếp tục chạy trốn, Sở Mộ Nhiễm đuổi tay bắt ống tay áo của thiếu nữ, quần áo hồng nhạt vừa chạm vào tay hắn dần dần tan biến.

Là ảo cảnh!

Ngọn núi này là nơi nào? Hình như không giống cảnh lúc nhìn thấy động phủ..... Sở Mộ Nhiễm đuổi theo thiếu nữ, xuyên qua rừng cây xanh um, xa xa thấy được một khối cột mốc không đáng chú ý, khó có thể tin mà dừng lại.

Vừa vượt qua tấm bia đá không dễ bị nhìn thấy, bước chân ông lão chợt dừng, thiếu nữ đi phía trước cổ lồi lão cũng không lồi được, vội la lên: “Gia gia, bọn họ đang đuổi theo, còn thất thần làm gì!” Theo tầm mắt ông lão, thiếu nữ lẩm bẩm đọc ra ba chữ trên bia đá: “Thiên Môn Sơn?” Nàng nhảy dựng lên: “Chúng ta tới địa giới Thiên Môn Sơn!”

Nơi này..... Là Thiên Môn Sơn?

Tính cả mấy năm nguyên thần phiêu đảng kia, hắn ở Thiên Môn Sơn đã có hơn ba mươi năm, nơi này hẳn là sơn môn có khí thế rộng rãi của Thiên Môn Sơn, tại sao chỉ còn lại có một cái cột mốc biên giới nho nhỏ?

Ông lão kia sợ hãi nói: “Thiên Môn Sơn không cho phép người ngoài tự tiện xông vào, đổi đường khác đi

thôi!”

Thiếu nữ cắn chặt răng, được ăn cả ngã về không: “Trở về nhất định đụng phải hai tên tà tu kia, lúc này đổi đường đi chính là tìm chết!”

Nàng vừa dứt lời, hai bóng người đã xuất hiện ở đầu con đường nhỏ, thấy ông lão còn đứng tại chỗ do dự không đi, thiếu nữ dứt khoát kiên quyết lôi kéo lão lướt qua tấm bia tiến vào bên trong Thiên Môn Sơn.

Sở Mộ Nhiễm ngây người hồi lâu, dời chân đuổi theo.

Một đen một trắng hai tên tà tu đè thấp thân thể lướt qua cây cối đuổi sát phía sau, cùng hai người tập tễnh chạy phía trước cách nhau chỉ vài chục bước, bỗng nhiên đồng tử tà tu áo đen co rút lại, thân thể lập tức ngã ra sau dưới chân trắng gấp, một cánh tay dang ngang ngăn cản đồng bạn.

Ngẩn ngui mấy hơi thở, thân ảnh áo hồng kia đã biến mất trong rừng cây xanh um, tà tu áo trắng nổi giận: “Người cản ta làm gì, tiểu nha đầu kia quỷ kế đa đoan, muộn thêm chút nữa là bọn họ sẽ chạy thoát!”

Thấy hấn vẫn muốn đuổi theo, tà tu áo đen tức thì đè lại bờ vai hấn: “Ta thấy ngươi chắc là không muốn sống nữa, cũng không nhìn xem đây là nơi nào!”

Tà tu áo trắng buồn bực, nhìn chung quanh một vòng, vừa định hỏi nơi này là chỗ nào, liếc mắt một cái thấy được tấm bia đá chỉ cao tới cẳng chân người kia, hoảng sợ nói: “Thiên Môn Sơn! Đây là.....”

Tà tu áo đen lòng còn sợ hãi nói: “Trong Thiên Môn Sơn có kết giới Kiếm Khí của Hàn Minh Quân, nếu không phải ta mắt sáng thấy được cột mốc biên giới, chỉ sợ ngươi ta đã sớm bị băm thành trăm mảnh!”

Hàn Minh Quân? Danh hiệu trong Tu Chân Giới, chữ “Quân” không phải tùy tiện là có thể gọi, chỉ có được công nhận là cường giả mới xứng đáng làm “Quân”, ngay cả sơn chủ ở bên ngoài cũng chỉ được xưng hô là Thừa Hạc Tán Nhân, Thiên Môn Sơn khi nào có một vị Hàn Minh Quân?

Thịt mỡ dâng đến miệng lại chạy thoát dưới mí mắt, tà tu áo trắng không cam lòng: “Chẳng lẽ để cho một già một trẻ kia như vậy chạy thoát sao?”

Tà tu áo đen nói: “Hề có tu sĩ xâm nhập vào Thiên Môn Sơn, bị trăm không tha, hai người kia tất nhiên đã chết. Chúng ta vẫn là mau mau rời đi, chớ có chọc giận Hàn Minh Quân.”

Hai tên tà tu bỏ chạy, chim yên cây lặng. Tránh ở sau cây, ông lão lập tức run rẩy hướng phía phương bắc mà quỳ gối trên mặt đất, dập đầu nói: “Tạ ơn Hàn Minh Quân đã tha không giết! Lão già này lập tức mang cháu gái rời đi.” Dứt lời lôi kéo thiếu nữ không rõ vì sao xuống núi từ một con đường khác.

Một già một trẻ vừa đi, kết giới Kiếm Khí đang co rút lại lần nữa mở ra bao phủ Thiên Môn Sơn. Kết giới

to lớn, so với kết giới hộ sơn bao phủ Thiên Môn mười hai phong lớn hơn gấp mười lần!

Người nào có năng lực như vậy, có thể mở ra kết giới to lớn như thế? Sở Mộ Nhiễm mặc kệ một già một trẻ, dọc theo đường núi tìm đường trên đỉnh, dõi mắt nhìn lại, xa xa trên ngọn núi tựa hồ có một bóng người, hần lập tức ngự kiếm bay qua, dừng trên đỉnh núi.

Nơi này cực kỳ giống Khâu Loan Phong, nhưng so với quá khứ rộng lớn rất nhiều, bên vách núi đặt một cái bàn đá, bên cạnh bàn có một người ngồi, đúng là bóng người mà Sở Mộ Nhiễm nhìn thấy ở nơi xa.

Người nọ ngồi đưa lưng về phía Sở Mộ Nhiễm, một thân áo đen, hàn sắt cô tịch, có loại..... cảm giác quen thuộc đến khó hiểu.

31. Chương 31

Trống tim Sở Mộ Nhiễm đập liên hồi, bỗng dưng cảm thấy khẩn trương mà dẫm lên từng nhánh cây, viên đá hư ảo, vòng qua bàn đá, thấy được một gương mặt góc cạnh rõ ràng, vô cùng quen thuộc!

Sở Mộ Nhiễm không khỏi khiếp sợ: “Minh Trạ?”

Là Minh Trạ sao?

Trong mắt người này đều là hững hờ, một thân áo đen sắp cùng đêm tối hòa thành một thể, thanh lãnh cô hàn, khuôn mặt, cổ và đầu ngón tay ở dưới ánh trăng nhiễm sắc bạc lạnh lẽo, như là..... một pho tượng bằng.

Trên bàn đá trước mặt Minh Trạ vẽ một cái pháp trận hình tròn, mấy chỗ đầu trận tuyến đặt mấy viên đá, Sở Mộ Nhiễm tràn đầy nghi hoặc đem tầm mắt từ trên người Minh Trạ chuyển qua pháp trận, đột nhiên cả kinh —— pháp trận này cùng kết giới bao phủ Thiên Môn Sơn giống nhau như đúc!

Hàn Minh Quân..... Chẳng lẽ là nói Minh Trạ?

Bên cạnh pháp trận đặt một bức tranh cuộn tròn, ngón tay Minh Trạ vuốt ve mặt mày người trong tranh, dần dần ngơ ngẩn. Gió nhẹ vừa thổi, Minh Trạ ngẩng đầu, thấy một lão nhân tiên phong đạo cốt đứng ở trước mặt, hần khẽ nói: “Sư phụ.”

“Sơn chủ!?” Sở Mộ Nhiễm hoảng sợ nói.

Thiên Môn Sơn không một người biết tuổi tác của sơn chủ, chỉ biết ít nhất là ba bốn trăm tuổi, thoát nhìn như là một người trung niên ba bốn mươi tuổi. Vì sao, vì sao lại già như vậy rồi?

Sơn chủ gật đầu: “Ta vừa mới phát hiện kết giới Kiếm Khí của ngươi có dị động, đặc biệt đến xem.”

Minh Trạm cúi đầu, tiếp tục nhìn bức tranh cuộn tròn trong tay, nói gọn: “Không có gì.”

Sơn chủ vừa thấy bức tranh trong tay hắn, liền biết hắn lại nghĩ tới vị đệ tử đã từng là tuyệt điểm thiên tài lại sớm tẩu hỏa nhập ma kia. Sơn chủ thở dài: “Người chết như đèn tắt, ngươi tội gì phải thế?”

Sở Mộ Nhiễm như có linh cảm, vội vàng đi xem bức tranh cuộn tròn trong tay Minh Trạm, quả nhiên, đúng là chân dung của hắn!

Minh Trạm thấp giọng nói: “Ta quên không được.”

Sơn chủ lại thở dài nói: “Từ sau khi Mộ Nhiễm chết, ngươi chưa từng bước ra khỏi Thiên Môn Sơn, trăm năm như một ngày ngày tu hành, ngàn năm nay nếu không phải xuất hiện lỗi kiếp lần sau hùng vĩ hơn lần trước, chỉ sợ tu sĩ trong thiên hạ sẽ không biết trên Thiên Môn Sơn còn có một vị Hàn Minh Quân tu vi cao thâm.” Sơn chủ chính mắt nhìn thấy mấy trăm năm qua ý chí tinh thần của Minh Trạm ngày càng sa sút, vô cùng đau đớn nói tiếp: “Người có chấp nhất thêm nữa, cũng không thay đổi được sự thật là người chết không thể sống lại.”

Một cái ý nghĩ khiến người kinh hãi dần dần thành hình ở trong đầu Sở Mộ Nhiễm —— chẳng lẽ..... Đây là sự việc đã phát sinh sau khi hắn chết ở đời trước?

Minh Trạm nắm bức tranh rồi từ từ dùng sức, hắn bỗng nhiên ngừng đầu nhìn chưởng môn Thiên Môn Sơn tiên phong đạo cốt, chậm rãi nói: “Ta nguyện dùng tu vi cả đời của ta, đổi lấy một lần gặp lại hắn.”

“Thieu đốt tu vi cả đời đổi lấy thời gian hồi tưởng, mấy ngàn năm qua chưa từng có người thành công, bí pháp này vốn là nghịch thiên mà đi, nếu như không thành, ngươi sẽ phải tan thành tro bụi. Ngươi đã sắp phi thăng, vì sao còn muốn đi tử lộ này?” Sơn chủ tận tâm khuyên nhủ, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt Minh Trạm không chút gợn sóng, có trong nháy mắt kinh ngạc, rồi sau đó toàn bộ hiểu ra —— đồ đệ này của lão trong ngàn năm qua tâm như nước lặng, tập trung tu hành, lão còn cho rằng Minh Trạm đã buông khúc mắc nhiều năm một lòng tu đạo.

Thì ra mục đích không phải là hướng vào phi thăng..... Mà là tâm như tro tàn.

Minh Trạm đứng dậy, nhấc lên vạt áo màu đen, quỳ trên mặt đất, dập đầu lạy sơn chủ, trịnh trọng kêu một tiếng: “Sư phụ.”

—— ngàn năm trước, một tiếng “Sư phụ”, thầy trò kết duyên. Ngàn năm sau, một tiếng “Sư phụ”, ân duyên từ đây đoạn tuyệt.

Gió núi thổi qua, đạo bào màu trắng của sơn chủ bị thổi bay phất phới, sau một lúc lâu, lão không có nâng dậy Minh Trạm quỳ rạp trên đất, thu hút cuồng phong, cười gió mà đi.

Đêm hôm ấy, hơn chín trăm đạo thiên lôi rơi xuống Thiên Môn Sơn, sấm sét ầm ầm, bụi bay cuồn cuộn, đại địa đình trệ, từng khối từng khối núi đá bị bắn bay. Liệt hỏa đốt trời, một đỉnh núi ngàn năm cô độc bị oanh thành hoang tàn, phạm vi một dặm lún sâu, mà Thiên Môn Sơn mười một phong còn lại đều bị kết giới Kiếm Khí cuồng bạo bảo hộ chu toàn.

Bức tranh kia, bàn đá kia, còn có người có khuôn mặt kiên nghị, thân như cổ tùng đều ở dưới thiên lôi liên tiếp không ngừng hóa thành bột mịn, ánh lửa chiếu sáng lên mặt Sở Mộ Nhiễm, một mảnh góc áo màu đen từ trước mặt hắt thổi qua, hắt vội vàng giơ tay bắt lấy, phiến góc áo kia ngay khi chạm vào tay hắt trong nháy mắt tan nhập vào hư không, cơn gió nhẹ từ khe hở ngón tay hắt bay ra, ở bên trong đốm lửa chợt nổ tung hóa thành tro tàn.

Đầu Sở Mộ Nhiễm một mảnh trống rỗng, lồng ngực không hiểu sao cảm thấy thực ngọt ngào, khiến cho hô hấp có chút khó khăn, hắt một bên thở hổn hển một bên mờ mịt nỉ non: “Minh..... Trạm.....”

Mấy ngày liền lửa lớn cháy mãnh liệt, đốt hủy hết cây cối chung quanh, núi đá bị oanh thành bột phấn. Thế giới trước mắt bỗng nhiên dừng hình ảnh, tầm nhìn bắt đầu từ chỗ giáp ranh, vỡ thành tình phiến.

Đốm lửa như gương đồng vỡ vụn, ào ào rơi xuống, lộ ra ánh mặt trời, một bàn tay hướng về phía hắt duỗi tới, nhẹ nhàng chạm vào mặt hắt, thanh âm ôn nhu đến cực điểm vang lên: “Sư huynh, người tại sao lại khóc?”

Minh Trạm một thân áo đen, không biết vì sao trong mắt giăng đầy tơ máu, cực lực áp chế hô hấp kịch liệt pháp phòng, dùng động tác cẩn thận mà lau đi nước mắt cho Sở Mộ Nhiễm, giải thích: “Đường nối bám vào ảo trận, là ta nhất thời không quan sát, khiến sư huynh phải chịu tội.”

Lúc này Sở Mộ Nhiễm mới phát hiện linh khí cuồng bạo ở chung quanh đã bị dẹp yên, một cái khe rãnh bị kiếm khí bổ ra thẳng tắp thông hướng tới cửa động của động phủ —— kết giới Lệnh Vị Trí bị phá!

Cùng lúc đó, sâu trong động phủ truyền đến một trận ầm ầm trầm đục, giống như có một con rồng lớn ở trong huyết động chật hẹp đầu đá lung tung. Đá vụn từ trên đỉnh cao ào ào lăn xuống, cây cối xanh um lung lay, cả ngọn núi rung động không ngừng, tựa như một gã khổng lồ từ trong giấc ngủ say trăm ngàn năm vừa tỉnh lại, ngay sau đó liền duỗi tay chân đội trời đạp đất đứng lên!

Sở Mộ Nhiễm không có thời gian suy xét hồi ức ảo cảnh vừa mới nhìn thấy đến tột cùng là thật hay giả, linh áp khiến huyết sắc trên mặt hắt lập tức rút đi, hắt không lùi bước, toàn thân căng thẳng, cơ hồ sắp đem xương quai xanh co rút lại, kiên trì nói: “Tu vi của tà tu vốn không cao, nhưng trong động phủ có rất nhiều vật chứa cung cấp linh khí cho hắt hấp thụ, hơn nữa kết giới Trới Linh chứa đựng linh khí, cũng đủ cho hắt trong thời gian ngắn ——”

Âm thanh trầm đục dần dần trở nên rõ ràng, chói tai, Minh Trạm bắt lấy cổ tay của hắt đẩy về phía sau, trầm giọng nói: “Mau lui ra sau!”

Vừa dứt lời, tiếng huyết gió đã gần ở bên tai, cửa động đen sì phun ra một con rồng dài bằng cát đá, tức khắc tầm mắt vốn có thể nhìn khắp núi đồi đều bị bụi đất che lấp.

Một cơn lốc nhào tới trước mặt, sau một tiếng “Ong”, tất cả âm thanh trong nháy mắt biến mất, cây cối núi đá tất cả đều trút bỏ màu sắc trở thành trắng bệch, quanh mình đột nhiên lạnh xuống, giống như thân đang ở trong chốn băng tuyết ngập trời, hàn khí không lọt chỗ nào hoàn toàn bao vây lấy Sở Mộ Nhiễm, sau giây chót dâng lên một trận tê dại ——

Bỗng nhiên, tia lửa trước mắt thi nhau bắn tung toé!

Linh khí khuấy động hình thành kinh phong, tạm thời đẩy lui cát bụi cuộn cuộn, một đen một tím hai người đã lâm vào cảnh dùng mũi kiếm giằng co, cùng xông vào nhau!

32. Chương 32

Linh khí kéo dài từ những chỗ lưỡi kiếm va chạm nhau nổ tung, chấn động đến cát đá tung bay, cây cối ngã nghiêng.

Tà tu tất nhiên là đem linh lực của tất cả “vật chứa” có trong động phủ rút ra sạch sẽ, mới có thể có sức mạnh cường hãn như vậy, chỉ là Sở Mộ Nhiễm không nghĩ tới, tu vi của Minh Trạ̣m vậy mà đạt tới trình độ này, hoàn toàn không rơi xuống hạ phong.

“Dám trẻ thiếu hiểu biết, dám can đảm phá hỏng kết giới động phủ của ta, các người đừng nghĩ còn sống trở về!”

Gân xanh trên trán tà tu bỗng nhiên nổi lên, linh khí quanh thân tăng mạnh, dần dần đè hai thanh kiếm đang giằng co ép xuống người Minh Trạ̣m.

“Lạc lạc lạc” một tiếng, đất dưới chân Minh Trạ̣m bị đạp nát, chân lui về phía sau nửa bước một lần nữa trụ lại đứng vững, hấn gầm nhẹ: “Sư huynh, người lui ra phía sau!”

Tà tu cười dữ tợn, lướt qua bả vai Minh Trạ̣m nhìn về phía Sở Mộ Nhiễm: “Các người ai cũng không được đi, bốn tọa sẽ mổ lấy Kim Đan của các người, lại đem các người chế thành vật chứa, cung cấp cho ta sử dụng!”

Ánh mắt âm hàn giống như rắn độc dừng trên mặt Sở Mộ Nhiễm, khiến Sở Mộ Nhiễm run lên, cảm giác đau nóng rát trên lưng lần nữa truyền đến —— tâm ma ảo cảnh góc đầu trở lại.

Quần áo sau lưng Minh Trạ̣m căng cứng, trái tim hấn cũng thuận theo đó nhói lên, cảm nhận được hơi thở hỗn loạn của Sở Mộ Nhiễm, hấn khó có thể cùng tà tu tiếp tục giằng co, xoay người ôm lấy người phía sau, mũi chân lách sang bên cạnh né tránh kiếm khí sắc bén của tà tu.

“Sư huynh!”

Minh Trạh lập tức móc ra một lá Bùa Thanh Tâm đánh vào người Sở Mộ Nhiễm, kéo thần trí hắh trở về, còn chưa kịp hỏi han gì, thế tấn công của tà tu đã tới trước mắt!

Minh Trạh chỉ phải một tay ôm lấy Sở Mộ Nhiễm đang thất thần một tay rút kiếm đón đỡ, sau đó lập tức thối lui.

Hắh một người đánh với tà tu có thể ngang ngửa không phân cao thấp, lúc này còn phải phân thần chăm sóc Sở Mộ Nhiễm, nhảy qua nhảy lại dần dần phản ứng không kịp, trên mặt, cánh tay xuất hiện vết thương càng nhiều.

Máu từ một miệng vết thương trên mặt Minh Trạh chảy xuống cằm, rơi trên mặt Sở Mộ Nhiễm, hắh giờ tay lau đi vết máu, ngón tay mở ra, một mảnh đỏ thắm, tựa như mảnh góc áo đen cuối cùng trong ảo cảnh từ trong tay hắh xuyên qua, đau nhức đôi mắt hắh.

“Minh Trạh.....”

Âm thanh trầm thấp nỉ non bị tiếng lửa bắn tung bao phủ, lòng ngực Minh Trạh chợt trống không, nguyên bản còn đang thất thần, Sở Mộ Nhiễm đã xoay người đứng bên cạnh hắh.

“Sư huynh!”

Tầm mắt tà tu giống như tôi độc quét qua quét lại giữa hai người, cuối cùng dừng ở trên người Sở Mộ Nhiễm, khặc khặc cười vài tiếng, “phanh” một tiếng, mặt đất dưới chân vỡ vụn, người đã bắn mạnh tới!

“Dừng động vào ta!” Sở Mộ Nhiễm một bên hét lớn, một bên nhanh tay rút ra bội kiếm, kiếm khí âm hàn đã bổ tới chóp mũi, hắh ngửa người về phía sau né tránh, thân thể xoay chuyển rồi chống mũi kiếm ổn định thân hình.

Không đợi tà tu quay đầu lại, Minh Trạh đã chặn đứng thế tấn công tiếp theo của hắh, cùng hắh triển đấu bên nhau.

“Tí tách” —— máu loãng từ vạt áo Sở Mộ Nhiễm rớt trên mặt đất, lưu lại một ấn ký đen đỏ.

—— Ta nguyện dùng tu vi ngàn năm, đổi lấy một lần gặp lại hắh.

Hốc mắt bị thiêu đến phát đau, cho dù tâm ma ảo cảnh có tra tấn thân thể hắh, cũng không thắng nổi cảm giác tắc nghẽn trong lòng ngực.

Hắh đã, không nghĩ lại để cho Minh Trạh vì hắh mà bị thương.

Vết thương giống như từng con rắn máu bé nhỏ, ở trên người Sở Mộ Nhiễm bò lan ra, nhưng mà dường như hắn đã mất đi cảm giác đau, cảm kiếm gia nhập chiến cuộc.

Minh Trạh nhận thấy trên người hắn dày đặc mùi máu, ánh mắt tức khắc u ám, linh khí như có thực chất, hóa thành ngọn lửa bơi lội ở quanh thân hắn! Tiếp theo thể kiếm nhanh như chớp, tà tu tránh né không kịp, nửa đoạn cánh tay theo tiếng thét rơi xuống, máu nóng đầy trời!

“A a a a a ——”

Tà tu khó có thể ứng phó hai người, kêu thảm muốn trốn chạy, bóng đen trước mắt chợt lóe, trong bụng chợt lạnh, mũi kiếm sáng như tuyết đã xuyên qua!

“Tiên Quân tha mạng! Ta nguyện dâng Kim Đan nhiều năm bắt được ——”

Lời còn chưa dứt, mũi kiếm Sở Mộ Nhiễm động một cái, “Răng rắc” một tiếng, Kim Đan trong cơ thể tà tu vỡ vụn, từng ngụm từng ngụm máu tươi từ người tà tu cuối cùng trào ra, hắn thống khổ cầm chặt mũi kiếm, chậm rãi quỳ rạp xuống đất: “Tha.....” Đầu rũ xuống, thanh âm đột nhiên im bật.

Ngụm khí nghẹn ở ngực rớt cuộc cũng phun ra, Sở Mộ Nhiễm muốn rút bội kiếm về, nhưng một kích vừa rồi đã dùng hết toàn bộ sức lực của hắn, chân cong mềm nhũn, ngã về phía trước.

Minh Trạh lắc mình tiếp được hắn, lại cầm một tay đầy máu, ngón tay lập tức buông lỏng, vội la lên: “Sư huynh, ta mang người về——”

Sở Mộ Nhiễm chỉ nghe đến đó, trước mắt lâm vào bóng tối.

33. Chương 33

Mấy ngày gần đây, Tu Chân Giới xảy ra một chuyện lớn —— hai vị Kim Đan tu sĩ của Thiên Môn Sơn tiêu diệt một tên tà tu, Thiên Môn Sơn gửi thư cho các đại tông môn, các tông các phái từ trong động phủ của tà tu tìm về được hơn trăm người mất tích gồm cả đệ tử lẫn tán tu.

Lúc kê biên tài sản trong động phủ, tìm ra mấy viên thú đan linh khí tứ tán, loại linh khí này hỗn loạn chưa được rèn luyện, người sáng suốt lập tức nhìn ra đây là mắt trận kết giới Trới Linh.

Trải qua điều tra, ngoại trừ Bách Hộ Trấn, những nơi nghe đồn có ma thú lui tới tác loạn thật ra là bị tà tu lấy kết giới Trới Linh phá hủy thành trấn lại có tới mấy nơi, phạm phải hành vi này, vậy mà có thể nghênh ngang hành tẩu trong Tu Chân Giới, nếu không phải bị Minh Trạh và Sở Mộ Nhiễm đụng phải, nói không chừng có không biết bao nhiêu bá tánh bình thường và tu sĩ lại gặp phải tai ương.

Vì thế mỗi tháng, các đại tông môn ở Tu Chân Giới thay phiên nhau phái đệ tử đến các thành trấn đóng giữ, cùng hợp lực vây sát tà tu, ma tu, trong lúc nhất thời tà ma tu sĩ chạy vất giò lên cổ, không còn chỗ ẩn thân, nhất nhất bị loại trừ.

Ban đầu vốn nhờ vào thiên phú mà nổi tiếng ở Tu Chân Giới, thanh danh Sở Mộ Nhiễm và Minh Trạh lại bởi vì việc này càng vang dội, vô số đệ tử chen chúc báh nhập Thiên Môn Sơn, nhiều đến nỗi Hoa sư huynh và các sư huynh sư tỷ chườg sự sút đầu mẽ trán.

Cùng bị sút đầu mẽ trán còn có Sở Mộ Nhiễm.

Ngày đó sau khi chém giết tà tu, hắh bởi vì kiệt sức lằh vào hôn mê bất tỉnh, đợi sau khi tỉnh lại, hắh phát hiện mình đang nằm trên giường ở một khách điếm, miệng vết thương trên người đã khỏi hắh, áo trong đã bị người đổi qua một lần.

Không cần nói liền biết là do Minh Trạh làm.

Không bao lâu sau, Minh Trạh xách theo một cái bao trở về, bên trong là một bộ quần áo đen mới. Hắh hắh là muốn giúp Sở Mộ Nhiễm thay, nhưng mà sau đó lại nghĩ đến cái gì, đem cái bao đặt ở mép giường, chính mình lui ra ngoài cửa.

Tà tu đã bị Sở Mộ Nhiễm tự tay chém giết, những việc lúc trước không có thời gian nghiên cứu lại dồn dập tràn vào trong đầu hắh.

Áo đen chân thực bị cầm trong tay, Sở Mộ Nhiễm nắm chặt vải dệt, quay đầu nhìn người đứng ở ngoài cửa, trong lòng chua xót mềm mại, ngũ vị tạp trần.

Sửa soạn nửa ngày, hai người cùng ngự kiếm về tông môn phục mệnh.

Sở Mộ Nhiễm vốn muốn hỏi Minh Trạh những việc chứng kiến trong ảo cảnh có phải là sự thật hay không, ai ngờ Minh Trạh cách xa xa mà đi theo phía sau hắh, không chịu tiến lên, nếu hắh đứng một chỗ chờ đợi, Minh Trạh cũng dừng bước không đi.

Sau vài lần bày tỏ, Minh Trạh vẫn luôn tránh hắh như rắh rết, Sở Mộ Nhiễm nhin rồi lại nhin, thật sự không thể kéo xuống da mặt chạy tới truy vấn, lại bởi vì có chuyện quan trọng trong người, chỉ phải tạm thời đem việc này buông xuống.

Trở về sơn môn đem những gì biết được bẩm báo với sơn chủ, hắh và Minh Trạh phân công nhau tiếp dẫn các đại tông môn đón tiếp các đệ tử về bốn phái, tới tới lui lui phí mất một tháng, chờ hết thấy dàn xếp xong xuôi, Sở Mộ Nhiễm mới kinh ngạc phát hiện, đã hơn mười ngày hắh chưa gặp qua Minh Trạh.

Minh Trạh giống như hạ quyết tâm không muốn gặp hắh, mặc cho hắh lật tung toàn bộ Thiên Môn Sơn cũng tìm không thấy bóng dáng Minh Trạh, hắh tức giận đến mức chườg nát bàn ghế trong viện môn ở

Đệ Tử Ngọa. Lúc này hắn mới nhớ tới, từ sau khi Tiên Linh Đại Hội kết thúc, Minh Trạ̣m đã bắt đầu trốn hắn, nếu không phải lo lắng hắn gặp phải tà tu, chắc là sẽ không đi theo hắn cùng nhau xuống núi.

—— sư huynh chán ghét ta, có thể không nhìn ta.

Ta khi nào nói qua chán ghét người?! Lại ở nơi nào không nhìn người?!

—— ta đối với sư huynh chưa bao giờ là bố thí, là khát cầu.

Khát cầu??? Trốn tránh không gặp như vậy cũng coi là khát cầu sao?

“Rầm” một tiếng, một đạo kiếm khí phá nát nóc nhà Đệ Tử Ngọa.

Gương mặt Sở Mộ Nhiễm tối sầm, ngực kiếm bay tới sau núi Tập Tú Phong đã tọa tĩnh tâm, nhưng mà vô số tiếng gọi “Sư huynh” hoặc trầm thấp, hoặc cấp bách, hoặc thương tiếc từ kiếp trước đến kiếp này cứ quanh quẩn ở bên tai hắn không chịu đi.

Một màn lại một màn không ngừng tái hiện ở trong đầu hắn:

Nơi vực sâu Vô Cực, một dáng người thân hình chạt vật ngược nhìn lên thiên hà, mưa pháo hoa tuôn ngàn tia lửa bạc chiếu sáng khắp trời đêm, trong bóng đêm sống lưng như dây đàn sắp đứt cổ chống kiếm mà đứng, run rẩy duỗi tay hướng về phía hắn..... Còn có, trên Thiên Môn Sơn góc áo giống như bướm đêm nhẹ nhàng bay múa, cuối cùng bị ánh lửa cắn nuốt.

—— nếu như có kiếp sau, ta sẽ rời khỏi người thật xa, sẽ không bao giờ trêu chọc người.

Sở Mộ Nhiễm đột nhiên mở to mắt, cắn chặt môi dưới —— Minh Trạ̣m là đồ ngốc sao? Lời nói đời trước làm sao có thể giữ lời?

Nghiêm mặt đứng dậy, hắn nghiêng răng nghiêng lợi đứng đó một lúc lâu.

Màn đêm buông xuống, một đạo lưu quang từ Tập Tú Phong lao vút đi, dừng ở trước Trú Hạc Phong.

34. Chương 34

Tu Chân Giới vây quét tà ma tu sĩ kết thúc, đệ tử các đại tông môn tới Thiên Môn Sơn đưa quà tạ lễ nói liên không dứt, hơn một tháng mới ngừng.

Thải Vân sư tỷ dẫn dắt chúng sư tỷ sư muội ở Trú Hạc Phong hành lễ cảm tạ, rồi cuộc rãnh rỗi, tự mình đi Thao Thiết Sơn mời linh trà tới, tổ chức Sơn Yến ở Khâu Loan Phong.

Lần này Sơn Yến có mỹ thực linh nhưỡng do các đại tông môn đưa tới góp thêm, so với các lần Sơn Yến trước xa hoa hơn nhiều, bàn tiệc thậm chí đặt tới trên đường núi!

Mảnh đất trống ở trung tâm Khâu Loan Phong vẫn đặt một đỉnh rượu thật lớn, nhưng lần này bỏ đi máng đựng rượu, đổi thành trước mỗi bàn tiệc nổi lên một máng đá, linh nhưỡng chảy xuôi ở trong đó, mùi rượu tinh khiết và thơm bay tràn ngập khắp mười hai phong của Thiên Môn Sơn, cho dù có đệ tử không biết tới Sơn Yến, ngửi mùi rượu thơm nồng liền hiểu rõ hết thảy.

Mâm ngọc chứa sơn trân hải vị, rượu ngon món ngon, hương bay mười dặm, lại có đệ tử múa kiếm trợ hứng, uống rượu hát vang, cực kỳ náo nhiệt.

Cho đến lúc trăng treo đầu cành, đèn đỏ giăng khắp núi, ánh sáng mờ mịt ấm áp, máng rượu và thức ăn đều bị một tầng ánh sáng nhạt phủ kín, màu sắc thoát nhìn càng thêm mê người. Bóng người lay động, dòng người chen chúc xô đẩy, tiếng cười đùa, tiếng hô quát, tiếng chạm cốc, liên miên không dứt.

“Tại sao chỉ thấy Sở sư huynh, không thấy Minh sư đệ?”

“A, Sở sư huynh sao lại uống nhiều như vậy?”

“Ta nhớ rõ tửu lượng Sở sư huynh không tốt lắm, nghe nói lần trước say tới ba ngày ba đêm?”

“Loại linh nhưỡng thế này say ba bốn ngày chẳng phải là chuyện thường sao? Hoa sư huynh và Thải Vân sư tỷ vẫn chưa mở miệng, không tới lượt chúng ta bận tâm.”

“..... Cũng phải.”

Sở Mộ Nhiễm đối với mọi âm thanh chung quanh đều ngoảnh mặt làm ngơ, giơ chén rượu lên đưa đến bên miệng, tay kia nâng lên che ở phía ngoài chén rượu — trở lại Thiên Môn Sơn, Thải Vân sư tỷ lại đưa áo đỏ tới cho hắn, vì là Sơn Yến, không buộc tay áo lại, cổ tay áo to rộng lúc này buông xuống dưới che khuất động tác trên tay hắn, hắn hơi hơi cúi đầu tỏ vẻ uống rượu, kỳ thật chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đem tất cả rượu còn dư đổ ở phía sau. Sau đó nhẹ nhàng nâng mắt, ở trong đám người ồn ào tìm kiếm một vòng, không nhìn thấy người muốn gặp, mím môi, lại từ bên trong máng rượu trước mặt múc tiếp một chén.

Hoa sư huynh nhìn hắn vài lần, nghiêng đầu hỏi Thải Vân sư tỷ: “Sở sư đệ uống đã hơn mười chén, người mau đi khuyên nhủ hắn.”

Thải Vân sư tỷ nghiêng qua liếc mắt nhìn hắn, dùng khuỷu tay đẩy hắn một chút, nói: “Hoa sư huynh, người lo uống rượu của mình đi.”

Hoa sư huynh không rõ nguyên do, lúc này có đệ tử cười đùa đến trước mặt hấn kính rượu, hấn liền đem việc của Sở Mộ Nhiễm vứt ở sau đầu, một chân đạp lên bàn cùng đệ tử kia cạ chén.

Linh nương đặc biệt say lòng người, lại thêm tửu lượng Sở Mộ Nhiễm thực sự quá kém, tuy chỉ là mỗi chén nhấp một ngụm nhỏ, nhấp qua mười mấy chén, đầu có chút phát nặng, giơ tay xoa nắn hai bên thái dương, khuỷu tay chống trên bàn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, bên trong khí tức hỗn loạn trộn lẫn vào một đạo khí tức trầm ổn, cho dù quanh mình có quần ma loạn vũ, hấn cũng có thể nhận rõ có một người đang chậm rãi đi về phía mình. Ngón tay siết chặt, hấn giả bộ không phát hiện, nhặt lên chén rượu lại mức một chén, đưa đến bên miệng, lần này thật sự uống hết, đang định mức thêm, có người cầm lấy tay hấn.

“Ồ! Minh sư đệ!” Hoa sư huynh uống hơi nhiều, mới vừa cùng người cụng mấy chén, đang muốn tiếp tục, liếc mắt thấy Minh Trạ đứng trước bàn của Sở Mộ Nhiễm, vung tay tiếp đón: “Tôi cùng ta uống một chén đi, Minh sư đệ!”

Thải Vân sư tỷ một phen túm hấn kéo xuống dưới, nói khẽ với đệ tử chung quanh: “Hoa sư huynh của các người uống nhiều rồi, mau đề hấn lại!”

Hoa sư huynh hô to: “Ta không có say! Ta còn có thể uống nữa! Minh sư đệ! Sở sư đệ! Còn có Thải Vân, chúng ta cùng nhau uống! Cùng nhau uống!”

Hoa sư huynh ngày thường nghiêm túc, cẩn thận vậy mà lại đạp bàn hô lớn, tất nhiên là say, chính là lúc này mấy tên đệ tử vây quanh người hấn cũng uống không ít, thần trí không được thanh tỉnh, vừa dễ vừa đề trên người Hoa sư huynh, Hoa sư huynh bị ép suýt chút nữa đem tất cả rượu uống vào đều nôn ra, run rẩy mà duỗi tay: “Ta..... Ta không có say.....”

Thải Vân sư tỷ mặt vô biểu tình nói: “Hoa sư huynh của các người say, mau kéo hấn đến bên cạnh nghỉ ngơi.”

Bên kia kêu thảm thiết liên tục, đầu Minh Trạ cũng không ngoáy nhìn, ngón tay dọc theo bàn tay Sở Mộ Nhiễm hướng về phía trước nắm lấy, đẩy ra chén rượu hấn đang cầm trong tay, cùng hấn mười ngón đan nhau, thấp giọng nói: “Sư huynh, đừng uống.”

“Khụ khụ.” Thải Vân sư tỷ dãn dò người kéo Hoa sư huynh đi rồi, đi tới nói: “Minh sư đệ, Sở sư đệ uống hơi nhiều, tự mình ngự kiếm trở về sợ là không được, phiền người đưa Sở sư đệ trở về, có được không?”

Một chén rượu kia Sở Mộ Nhiễm uống có chút gấp, không cẩn thận bị sặc, khụ ho nửa ngày, khóe mắt ửng đỏ, đạp mạnh lên bàn, cả giận nói: “Ta không đi!” Rồi sau đó trừng mắt với Minh Trạ: “Đưa chén rượu cho ta!”

Minh Trạ không những không đưa hấn, ngược lại hướng bên cạnh phất tay một cái, chén rượu bị chưởng phong thổi bay, rơi trên mặt đất lăn xa.

“Minh Trạm!”

Minh Trạm không nói một lời mà vòng qua lưng hắn, đem người kéo tới, lại chuyển thành ôm, vòng ra khỏi đám người múa loạn, triệu ra cổ kiếm, hướng về phía Đệ Tử Ngọa bay đi.

Cảm giác say hơi có chút lên men, Sở Mộ Nhiễm không chế không được, lên tiếng: “Ta bảo người buông ta ra, người không nghe thấy sao?”

Minh Trạm hơi hơi cúi đầu, nói: “Sư huynh, an ổn chút.”

Sở Mộ Nhiễm há có thể nghe lời của hắn? Giây giụa không thôi, chỉ chốc lát sau liền đem vạt áo Minh Trạm vốn khép chỉnh tề trở thành rối loạn lung tung, trên mặt đỏ bừng, tức giận nói: “Bỏ ta xuống dưới, ta tự mình ngự kiếm!”

Mặc cho hắn bằng mọi cách làm ầm ĩ, Minh Trạm vẫn lù lù bất động, chặt chẽ ôm vững hắn, đem hắn đưa đến Đệ Tử Ngọa, đặt ở trên giường, xoay người rời đi.

Sở Mộ Nhiễm đâu chịu cho hắn đi, xoay người kéo lấy tay áo hắn, Minh Trạm quay đầu lại, liền hung tợn mà nhìn chăm chăm Minh Trạm, cáu giận nói: “Chỗ nào cũng không cho đi!”

Minh Trạm ngơ ngàng, dè dặt tay hắn nói: “Sư huynh nằm ở chỗ này trong chốc lát, ta đi chuẩn bị nước giúp sư huynh lau mặt.”

“Ta nói, chỗ nào cũng không cho đi!”

Hai người nhìn nhau một lát, gan Sở Mộ Nhiễm càng lúc càng lớn, dùng sức kéo một cái, mượn lực bổ nhào vào người Minh Trạm, hôn lên môi Minh Trạm!

Còn chưa kịp cọ xát vài lần, Minh Trạm lập tức kéo hắn ra, khắc chế thở hổn hển mấy cái, mới dè dặt thanh âm nói: “Sư huynh uống say rồi.”

“Ta không có say!” Sở Mộ Nhiễm đẩy tay Minh Trạm ra, cáu giận nói: “Lúc ở Bách Hộ Trấn người hôn trộm ta, hiện tại giả làm chính nhân quân tử cái gì?” Dứt lời ngang ngược mà đè Minh Trạm, đem hắn ép tới cây cột bên giường, lần thứ hai hôn lên.

Thân thể Minh Trạm chấn động, đồng tử hơi co lại, cứng ngắc tại chỗ.

Sở Mộ Nhiễm không được thuận thực mà hôn nửa ngày, bỗng nhiên phía sau lưng bị người ôm lấy, thân thể vừa chuyển, bị đè ở dưới giường, hai mảnh môi mỏng đè ép xuống.

35. Chương 35

Nụ hôn Minh Trạm của hoàn toàn hàm chứa dục vọng độc chiếm, nóng rực lại kịch liệt, cho đến khi Sở Mộ Nhiễm hô hấp không thông mới buông ra.

Minh Trạm hơi hơi cúi đầu, ở trên trán hắn khẽ hôn một cái, khắc chế nói: “Sư huynh.....”

“Trốn đi!” Sở Mộ Nhiễm còn chưa hít thở thông thuận, đấm một quyền vào bả vai Minh Trạm, trừng mắt hắn: “Người sao không tiếp tục trốn đi? Người không phải trốn rất giỏi sao?”

Minh Trạm nghe vậy liền lui một bước nhỏ về phía sau, hắn sợ Minh Trạm lại rời khỏi, lập tức dùng sức nắm lấy vạt áo Minh Trạm, vội la lên: “Người dám đi!”

“..... Sư huynh say.” Minh Trạm nói, trong thanh âm mang theo chút bất đắc dĩ và tự giễu.

Sở Mộ Nhiễm cắn cắn cánh môi tê dại, lỗ tai cùng trên mặt một mảnh đỏ ửng, hắn dùng sức túm chặt vạt áo trong tay, bởi vì chính mình ngưỡng ngừng mà tức muốn học máu, gằn nhẹ nói: “Ta không có say! Người nếu không điếc thì nghe rõ cho ta —— ta không biết người là bởi vì nguyên nhân gì mà trốn ta, nếu là bởi vì câu nói kia ở đời trước, ta thu hồi! Ta trước nay..... Chưa từng chán ghét người, cũng không có không muốn gặp người.....” Khí thế của hắn càng ngày càng yếu, cuối cùng giọng như muỗi kêu: “Người có biết hay không, người trốn ta, ta rất khó chịu.”

Câu nói dè ở đáy lòng suốt mấy tháng rốt cuộc nói ra, hắn lập tức cảm thấy không chỗ dung thân, bịt tai trộm chuông mà cúi đầu dựa vào vai Minh Trạm, tiếng thở hổn hển bên tai như đang thiêu đốt, thiêu đến bên tai hắn một trận tê dại, nếu lúc này trước mắt có khe nứt, hắn có thể lập tức nhảy xuống dưới đất mấy chục dặm!

Bỗng nhiên, một đôi tay thăm dò eo sườn của hắn, chợt siết chặt, đem hắn gắt gao ôm trong lòng ngực, chặt đến xương cốt hắn phát đau, đỉnh đầu truyền đến một tiếng than thở nhẹ nhàng, Minh Trạm nói: “Ta cho rằng..... Sư huynh cực kỳ ghét ta.”

Tiếng than thở giống như sấm sét, rơi xuống đất khiến người kinh sợ, chớp mũi Sở Mộ Nhiễm lên men, hắn lập tức cảm thấy chính mình quá mức làm ra vẻ, cố gắng nhịn xuống.

“Ta khi đó..... Cái gì cũng không biết.” Sở Mộ Nhiễm không chịu ngẩng đầu, hung ác nói: “Người là đầu gỗ sao? Có chuyện sao không chịu nói? Người để ta đoán, ta sao có thể đoán được có người gốc đến vì ta mà đi vực sâu Vô Cực lấy Tổ Tâm Cốt? Lại như thế nào biết người tìm ta suốt bao nhiêu năm?”

Cánh tay ôm hắn cứng đờ, Sở Mộ Nhiễm cũng theo đó chợt sửng sốt, lập tức nhớ tới suy đoán lúc trước, bỗng nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Có phải người là ‘Hàn Minh Quân’ không?”

“Sao sư huynh biết ——”

Đầu Sở Mộ Nhiễm “Ong” một tiếng, rốt cuộc đem việc của kiếp trước kiếp này xâu chuỗi với nhau —— khó trách nguyên thần của hắn trước kia chỉ có thể du dương ở chung quanh Minh Trạm.....

“Làm sao ngươi dám?” Thanh âm Sở Mộ Nhiễm run rẩy, tựa hồ từ chỗ yết hầu bật thốt ra: “Lỡ như, lỡ như ngươi không thể làm thời gian hồi tưởng, cứ thế tan thành tro bụi, ngươi phải làm sao bây giờ?”

Tưởng tượng đến người suốt ngày trầm mặc lãnh đạm như chuông cổ như từng bách lẻ loi, suýt chút nữa từ đây biến mất trên đời, Sở Mộ Nhiễm khó có thể kiềm chế mà đau lòng —— nếu như Minh Trạm không thể làm thời gian hồi tưởng, mang theo tình yêu sâu nặng cầu mà không được hóa thành tro bụi, lại có ai sẽ vì hắn mà đau lòng?

Minh Trạm nhếch khóe miệng một chút nhỏ đến không thể phát hiện ra, ôn nhu ôm chặt Sở Mộ Nhiễm, trấn an nói: “So với tan thành tro bụi, ta càng sợ không có sư huynh.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của người trong lòng ngực: “Vì sư huynh, có tan xương nát thịt, ta cũng không sợ.”

Sở Mộ Nhiễm không chịu nổi nhu tình của Minh Trạm, hơi nóng trên mặt khó xua đi, cố che dấu mà mắng một câu: “Ngốc!”

Minh Trạm thu tất cả vào trong mắt, nhẹ nâng cằm Sở Mộ Nhiễm lên, cúi người hôn môi hắn, luồng khí lạnh băng quanh quẩn không đi dần dần hóa thành một hồ nước xuân, bao bọc lấy hai người.....

Khâu Loan Phong.

Thải Vân nhờ các sư đệ chưa uống say đem Hoa sư huynh kéo về Đệ Tử Ngọa, đứng ở bên vách núi, lo lắng nhìn về hướng Đệ Tử Ngọa, thầm nghĩ: Sở sư đệ đặc biệt nhờ ta tổ chức Sơn Yến lần này, không biết có thành sự hay không.

Nhớ tới trước đây Minh Trạm đối với Sở Mộ Nhiễm bao dung có thừa, nàng lại cảm thấy mình đã quá lo xa —— ày, chuyện này sớm muộn gì cũng tới.

Nghĩ xong, nàng trở lại yến hội, cùng các sư tỷ sư muội vui đùa.

————— Chính văn kết thúc —————

Fall Moon: Hảo tâm nhắc nhở một chút, “Trước kia có một đôi kẻ thù” đến đây là hết. Truyện có 4 phiên ngoại: 1. Song tu 2. Mới gặp 3. Nếu Sở Mộ Nhiễm đơn trọng sinh 4. Nếu Minh Trạm đơn trọng sinh.

Phiên ngoại chỉ phát ở weibo, tác giả bảo rằng cùng chính văn không có quan hệ, xem hay không xem cũng được~ T_____T

Nếu bạn yêu thích truyện, có thể tìm đọc~

Lời cuối cùng, Minh Trạm là công khiến ta đau lòng nhất, từ đầu tới cuối hắn vẫn giữ sơ tâm với Sở Mộ Nhiễm như thuở ban đầu, lại còn là loại nhất kiến chung tình chứ không hề có cố sự gì T_____T Ta tưởng sau khi trọng sinh Minh Trạm sẽ hắc hóa như đa số nhân vật khác sau khi bị người mình yêu ngược lên bờ xuống ruộng, sau khi đã cách biệt n năm, nhưng không, Minh Trạm tiếp tục đâm tim ta bằng sự ôn nhu chảy nước của hắn. Cho nên ta chịu không nổi, giống như Sở Mộ Nhiễm nói, nếu Minh Trạm tan thành tro bụi, ai sẽ vì hắn mà đau lòng đây? Bởi thế, ta quyết định edit truyện với một tâm thế, câu kéo thêm người cùng ta đau lòng cho hắn ah~~~~ TTvTT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truoc-kia-co-mot-doi-ke-thu>